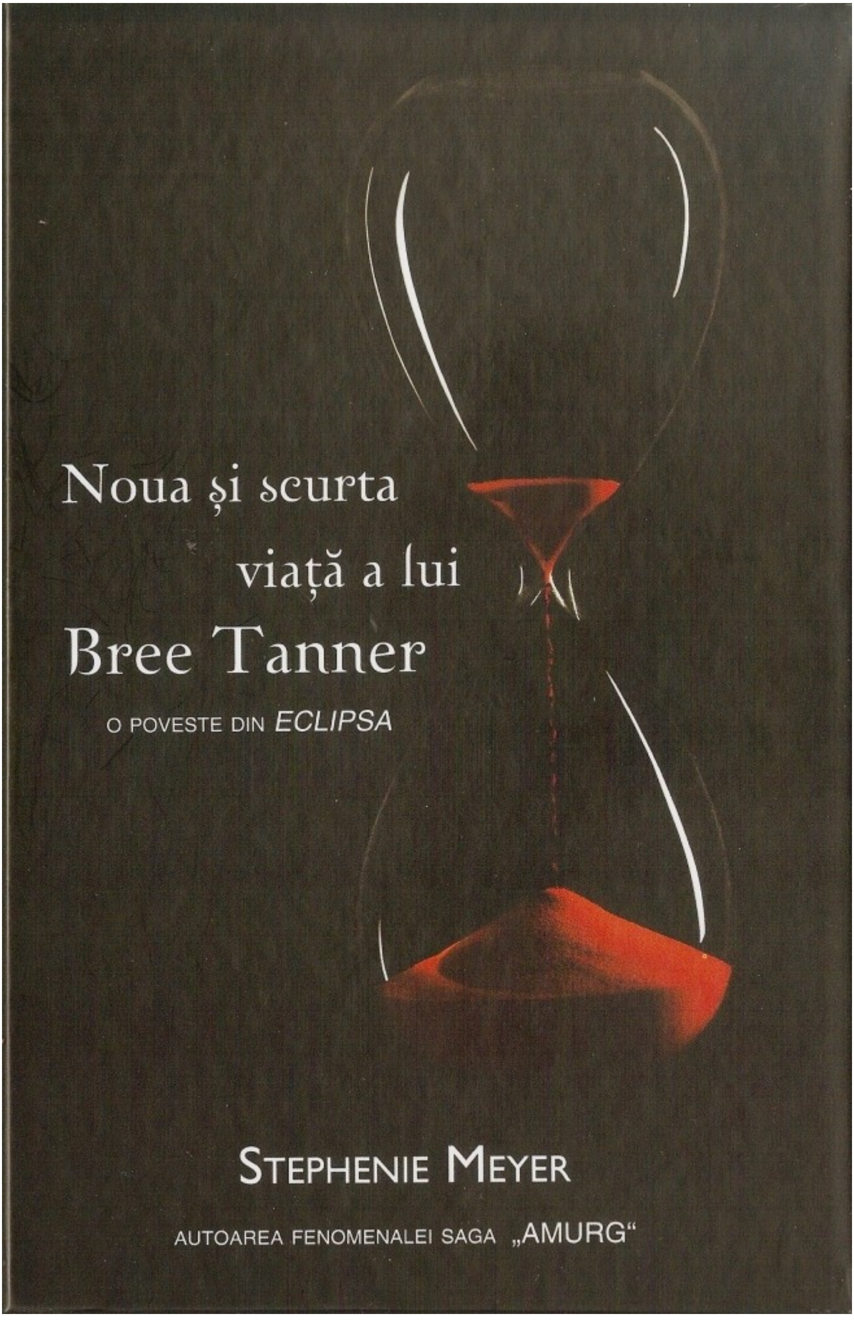

Noua și scurta
viață a lui
Bree Tanner
O POVESTE DIN ECLIPSA
STEPHENIE MEYER
AUTOAREA FENOMENALEI SAGA „AMURG“

STEPHENIE MEYER

NOUA ŞI SCURTA VIAŢĂ A LUI BREE TANNER

O poveste din *Eclipsa*

Traducere din limba engleză LAURA FRUNZĂ şi MIHAELA FRUNZĂ
2010

Pentru Asya Muchnick şi Meghan Hibbett

INTRODUCERE

Nu există doi scriitori care să abordeze lucrurile în acelaşi fel. Toţi suntem inspiraţi şi motivaţi în moduri diferite; avem propriile motive pentru care unele personaje rămân în prim-plan, în timp ce altele dispar într-un teanc de manuscrise neglijate. Eu personal nu am reuşit niciodată să îmi dau seama de ce unele dintre personajele mele îşi iau viaţa în mâini, dar sunt întotdeauna fericită când o fac. Acele personaje sunt cel mai uşor de pus pe hârtie, astfel că poveştile lor sunt de obicei cele duse la bun sfârşit.

Bree e unul dintre acele personaje şi ea este motivul principal pentru care această poveste e acum în mâinile voastre, şi nu pierdută în labirintul de fişiere uitate din calculatorul meu. (Celelalte două motive se numesc Diego şi Fred.) Am început să mă gândesc la Bree în timp ce corectam *Eclipsa.* În timp ce corectam, nu în timp ce o scriam — atunci când scriam prima variantă a *Eclipsei,* eram complet absorbită să scriu la persoana întâi; orice Bella nu putea vedea, auzi, simţi, gusta sau atinge era irelevant. Povestea aceea era doar din experienţa ei.

Următorul pas în procesul de corectare a fost să mă desprind de Bella şi să văd cum decurge povestea. Editoarea mea, Rebecca Davis, a fost un factor important al acestui proces, şi ea a avut multe întrebări pentru mine despre lucrurile pe care Bella nu le ştia şi despre cum am putea să facem acea parte a poveştii mai clară. Pentru că Bree este singurul vampir nou-născut pe care Bella îl vede, m-am gândit la perspectiva lui Bree atunci când am luat în calcul că aş putea scrie despre ce se petrece în spatele scenei. Am început să mă gândesc la viaţa ascunsă a nou-născuţilor şi la vânatul în stilul tradiţional al vampirilor. Mi-am imaginat lumea aşa cum o înţelege Bree. Şi a fost uşor să fac asta. De la început, Bree a fost foarte clară ca personaj şi unii dintre prietenii ei au prins şi ei viaţă fără efort. De obicei, aşa fac eu: încerc să scriu un rezumat cu ce se întâmplă în altă parte a poveştii şi sfârşesc prin a nota dialoguri. În acest caz, în loc de un rezumat, m-am trezit că scriu o zi din viaţa lui Bree.

În timp ce o construiam pe Bree, am privit pentru prima oară prin prisma unui narator care este un vampir „adevărat” — un vânător, un monstru. Am avut ocazia să privesc prin ochii ei roşii la noi, oamenii; brusc, noi am devenit patetici şi slabi, o pradă uşoară, fără importanţă, doar o gustare delicioasă. Am simţit cum e să fii singură înconjurată de duşmani, întotdeauna în gardă, niciodată sigură de altceva decât că viaţa ta e în pericol. Am avut ocazia să mă integrez într-o rasă total diferită de vampiri: nou-născuţii. Viaţa unui nou-născut n-a fost ceva ce am putut vreodată să explorez — nici chiar când Bella a devenit în cele din urmă vampir. Bella nu a fost niciodată un nou-născut aşa cum a fost Bree. A fost încântător şi sumbru, şi, în cele din urmă, tragic. Cu cât mă apropiam de finalul inevitabil, cu atât îmi doream să fi încheiat *Eclipsa* uşor diferit.

Sunt curioasă ce o să simţiţi cu privire la Bree. În *Eclipsa,* e un personaj atât de mic şi aparent insignifiant. Din perspectiva Bellei trăieşte doar cinci minute. Şi totuşi, povestea ei e atât de importantă ca să înţelegeţi romanul. Când aţi citit scena din *Eclipsa* în care Bella se uită la Bree, întrebându-se dacă aşa va ajunge şi ea, v-aţi gândit vreodată ce a adus-o pe Bree la acel moment din viaţa ei? Şi când Bree se uită urât la ei, v-aţi întrebat cum arată Bella şi familia Cullen pentru ea? Probabil că nu. Dar chiar dacă aţi fi făcut-o, pariez că nu i-aţi ghicit niciodată secretele.

Sper ca în final să ajungeţi să o îndrăgiţi pe Bree la fel de mult ca şi mine, deşi asta e o dorinţă răutăcioasă. Ştiţi asta: nu se termină bine pentru ea. Dar măcar veţi şti toată povestea. Şi veţi afla că nici o perspectivă nu e vreodată cu adevărat insignifiantă.

Lectură plăcută,
Stephenie

Titlul de pe prima pagină a ziarului mă privi urât din partea cealaltă a vitrinei unui automat de ziare: SEATTLE SUB ATAC — MOARTEA E IAR PRINTRE NOI. Nu-l văzusem pe ăsta încă. Probabil vreun vânzător de ziare tocmai realimentase automatul. Din fericire pentru el, nu era nicăieri la orizont.

Super. Riley urma să facă o criză. Trebuia să mă asigur că n-o să fiu prin preajma lui când o să vadă ziarul. Să smulgă braţele altcuiva.

Am rămas în umbră, la colţul unei clădiri dărăpănate cu trei etaje, încercând să rămân neobservată, în timp ce aşteptam ca totuşi cineva să ia o decizie. Nu voiam să mă uit în ochii cuiva, aşa că mă holbam la zidul din spatele meu. Parterul clădirii adăpostea un magazin de discuri care se închisese de mult; ferestrele, sparte de furtuni sau de derbedeii de pe stradă, erau acoperite cu placaj. La etaj erau apartamente, am bănuit că nelocuite, din moment ce lipseau sunetele normale ale oamenilor adormiţi. N-am fost surprinsă — clădirea arăta ca şi cum s-ar prăbuşi la un vânt mai puternic. Clădirile de pe partea cealaltă a străzii întunecoase şi înguste erau la fel de dărăpănate.

Peisajul normal pentru o seară în oraş.

Nu voiam să vorbesc şi să atrag atenţia, dar îmi doream ca cineva să se hotărască odată. Îmi era foarte sete şi nu-mi păsa dacă o luam la dreapta, la stânga sau pe acoperiş. Voiam doar să găsesc nişte ghinionişti care să n-aibă timp decât să creadă că sunt în locul nepotrivit, la timpul nepotrivit.

Din nefericire, în seara asta Riley mă trimisese cu doi dintre cei mai inutili vampiri din lume. Lui Riley nu părea să îi pese pe cine trimite în expediţiile de vânătoare. Şi nici nu părea deranjat dacă făcea o echipă din persoane nepotrivite şi se întorceau mai puţini. În seara asta, îi aveam pe cap pe Kevin şi pe un puşti blond al cărui nume nu-l ştiam. Amândoi erau din banda lui Raoul, aşa că era de la sine înţeles că erau tâmpiţi. Şi periculoşi. Dar acum, mai degrabă tâmpiţi.

În loc să aleagă o direcţie în care să mergem la vânătoare, începură deodată să se certe cu privire la care super-erou ar fi un vânător mai bun. Blondul fără nume argumenta că Spider Man, urcând rapid pe zidul de cărămidă şi fredonând coloana sonoră din desenul animat. Am oftat frustrată. Când o să

mergem la vânătoare?

O scânteie de mişcare îmi captă atenţia în partea stângă. Era celălalt vampir pe care Riley îl trimisese în grupul acesta de vânătoare, Diego. Nu ştiam prea multe despre el, decât că era mai în vârstă decât ceilalţi. Era mâna dreaptă a lui Riley, cum ar veni. Asta nu mă făcea să îl plac mai mult decât pe ceilalţi cretini.

Diego se uita la mine. Probabil, auzise oftatul. Am întors capul.

Ţine-ţi capul plecat şi gura închisă — ăsta era modul de supravieţuire în grupul lui Riley.

— Spider Man e aşa un fraier plângăcios, strigă Kevin la puştiul blond. Îţi arăt eu cum vânează un super-erou.

Rânji cu toată gura. Dinţii lui străluciră în lumina unui felinar stradal.

Kevin sări în mijlocul străzii fix când o maşină cu faruri dădu colţul şi învălui pavajul crăpat într-o scânteiere albă-albăstruie. Îşi flexă braţele în spate, apoi le apropie încet ca un luptător profesionist care se dă mare. Maşina înainta, aşteptându-se probabil ca el să se dea naibii din stradă aşa cum ar face o persoană normală. Aşa cum ar *trebui* să facă.

— Hulk e furios! răcni Kevin. Hulk face ZDRANG!

Sări în faţă să întâmpine maşina înainte ca aceasta să frâneze, o apucă de bara din faţă şi o răsturnă peste cap, astfel că maşina izbi pavajul cu susul în jos într-un scrâşnet de metal contorsionat şi geam spart. În interior, o femeie începu să ţipe.

— Of, fir-ar, spuse Diego, scuturând din cap.

Era drăguţ, cu părul negru des şi cârlionţat, cu ochii mari şi buze pline, dar cine nu erau drăguţ? Până şi Kevin şi restul cretinilor lui Raoul era *drăguţi.* Kevin, trebuie să fim mai discreţi. Riley a spus…

— *Riley a spus!* îl imită Kevin pe un ton ascuţit. Fii bărbat, Diego! Riley nu e aici.

Kevin sări peste Honda aflată cu susul în jos şi izbi cu pumnul geamul din dreptul şoferului, care cumva rămăsese intact până în acest moment. Prin sticla spartă şi airbag-ul care se dezumfla îl pescui pe şofer.

Am întors capul şi mi-am ţinut răsuflarea, încercând din răsputeri să-mi adun gândurile.

Nu-l puteam privi pe Kevin hrănindu-se. Eram prea însetată

pentru asta şi nu voiam să mă cert cu el pentru pradă. Chiar nu aveam nevoie să fiu pe lista neagră a lui Raoul.

Puştiul blond nu avea aceleaşi probleme. Se aruncă de pe cărămizile de deasupra mea şi ateriza fără zgomot în spatele meu. I-am auzit pe el şi pe Kevin mârâind unul la altul şi apoi un fâsâit, în timp ce ţipetele femeii încetară. Probabil, o sfâşiaseră în jumătate.

Am încercat să nu mă gândesc la asta. Dar simţeam căldura şi auzeam cum picura sângele în spatele meu, şi asta îmi făcea gâtul să ardă atât tare, chiar dacă nu respiram.

— Eu am întins-o de aici, l-am auzit pe Diego murmurând.

Se aplecă şi intră într-o spărtură dintre cele două clădiri întunecate şi l-am urmat imediat. Dacă nu plecam imediat de acolo, urma să mă cert cu haimanalele lui Raoul pentru un corp care oricum nu mai avea prea mult sânge în el. Şi atunci poate că eu aş fi fost cea care nu se mai întorcea acasă.

Au, dar ce mă ardea gâtul! Mi-am încleştat dinţii ca să nu ţip de durere.

Diego ţâşni printr-o alee lăturalnică plină de gunoaie şi apoi — când ajunse la capătul ei unde era o fundătură — în sus pe zid. Mi-am îngropat degetele în fisurile dintre cărămizi şi m-am ridicat după el.

Ajuns deasupra clădirii, Diego o luă la goană, sărind cu uşurinţă peste acoperişuri către luminiţele care sclipeau în zare. Am rămas aproape de el. Eram mai tânără decât el şi, prin urmare, mai puternică — era un lucru bun că noi, cei mai tineri, eram mai puternici, altfel n-am fi trecut de prima săptămână în casa lui Riley. L-aş fi putut întrece cu uşurinţă, dar voiam să văd unde se duce şi, mai ales, nu voiam să îl am în spatele meu.

Diego nu se opri kilometri întregi; ajunseserăm aproape de docurile industriale. Îl puteam auzi murmurând pe sub mustaţă:

— Idioţii! De parcă Riley nu ne-ar da instrucţiunile cu un scop. Conservarea de sine, de exemplu. Oare cer prea mult dacă vreau să aibă o fărâmă de bun-simţ?

— Hei! l-am strigat. Vânăm şi noi în seara asta? Mi-a luat foc gâtul.

Diego ateriza pe marginea acoperişului larg al unei fabrici şi se întoarse. Am sărit înapoi câţiva metri, în gardă, dar el nu a făcut nici o mişcare agresivă spre mine.

— Da, spuse el. Doar că voiam să las ceva distanţă între mine şi nebunii ăia.

Îmi zâmbi prietenos, iar eu i-am întors zâmbetul.

Diego ăsta nu era ca toţi ceilalţi. Era oarecum… calm, cred că ăsta e cuvântul. Normal. Nu normal acum, dar normal înainte. Ochii lui aveau o nuanţă de roşu mai închisă decât a mea. Probabil era prin preajmă de ceva vreme, aşa cum auzisem.

Din străzile de sub noi răzbătea sunetul vieţii de noapte în mahalalele din Seattle. Câteva maşini, muzica cu başii grei, câţiva oameni mergând cu paşi rapizi şi nervoşi, un vagabond beat cântând fals în depărtare.

— Tu eşti Bree, nu? întrebă Diego. Unul dintre bebeluşi.

Nu-mi plăcea cuvântul ăsta. *Bebeluş.* Mă rog.

— Da, sunt Bree. Dar n-am venit cu ultimul grup. Am aproape trei luni.

— Eşti destul de versată pentru trei luni, spuse el. Nu mulţi ar fi fost în stare să părăsească scena accidentului cum ai făcut-o tu.

O spuse ca pe un compliment, ca şi cum chiar era impresionat.

— N-am vrut să mă amestec cu ciudaţii lui Raoul.

El încuviinţă din cap.

— Amin, soro. Ăia nu aduc decât belele.

Ciudat. Diego era ciudat. Vorbea de parcă aveam şi noi o conversaţie obişnuită. Fără ostilitate, fără suspiciuni. Ca şi cum nu se gândea cât de greu sau de uşor era să mă omoare *chiar acum.* Pur şi simplu vorbea cu mine.

— De cât timp eşti cu Riley? l-am întrebat curioasă.

— Fac un’şpe luni de-acum.

— Uau! mai mult decât Raoul.

Diego îşi dădu ochii peste cap şi scuipă venin peste marginea clădirii.

— Mda, îmi amintesc când Riley l-a adus pe gunoiul ăla. Lucrurile s-au stricat de tot după aia.

Am tăcut un moment, întrebându-mă dacă pentru el toţi cei tineri erau gunoaie. Nu că îmi păsa. Deja nu-mi mai păsa ce credeau cei din jurul meu. Nu avea de ce să îmi pese. Aşa cum spunea Riley, eram o zeiţă acum. Mai puternică, mai rapidă, *mai bună.* Nimeni altcineva nu conta.

Apoi Diego fluieră încet pe sub mustaţă.

Uite-aşa. Doar un pic de creier şi de răbdare.

Arătă în jos, peste stradă.

Pe jumătate ascuns de umbra unui zid negru-violet, un om înjura şi pălmuia o femeie, în timp ce alta îi privea fără să spună nimic. După haine, am bănuit că bărbatul era peştele şi ele erau două prostituate.

Asta ne spusese Riley să facem. Să vânăm scursurile. Să doborâm oamenii cărora n-o să le ducă nimeni dorul, cei care nu se îndreptau spre casă, la familia care îi aştepta, cei pe care n-o să îi raporteze nimeni ca persoane dispărute.

În acelaşi mod ne alegea şi pe noi. Hrană şi zei, ambele din scursurile societăţii.

Spre deosebire de ceilalţi, eu încă mai făceam ce îmi spunea Riley. Nu pentru că îmi plăcea. Dispăruse *de mult* acel sentiment. Ci pentru că mi se părea corect aşa. Ce rost avea să atragi atenţia asupra faptului că o bandă de vampiri nou-născuţi au pus stăpânire pe Seattle şi l-au făcut terenul lor de vânătoare? La ce ne-ar fi servit?

Înainte să fiu vampir, nici măcar nu credeam în aşa ceva. Deci, dacă restul lumii nu crede în vampiri înseamnă că toţi ceilalţi vampiri vânează cu cap, aşa cum ne-a spus Riley s-o facem. Şi, probabil, au un motiv bun pentru asta.

Şi cum spusese şi Diego, n-ai nevoie decât de puţin creier şi de puţină răbdare ca să vânezi inteligent.

Desigur, cu toţii mai călcam strâmb, şi Riley citea ziarele şi mârâia şi ţipa la noi şi spărgea lucruri — cum a fost sistemul de jocuri video preferat de Raoul. Atunci Raoul se înfuria şi rupea pe careva în bucăţi şi îi dădea foc. Apoi Riley se înfuria şi el şi făcea o altă percheziţie ca să confişte toate brichetele şi toate chibriturile. După câteva runde din astea, Riley aducea acasă o mână de puşti vagabonzi vampirizaţi ca să îi înlocuiască pe cei pe care îi pierduse. Era un ciclu nesfârşit.

Diego adulmecă pe nas — o inspiraţie lungă, profundă — şi i-am privit trupul schimbându-i-se. Se ghemui pe acoperiş, cu o mână încleştată pe margine. Toată atitudinea aia prietenoasă ciudată dispăru, devenind doar un vânător.

Asta era ceva ce recunoşteam, aşa că mă simţeam în largul meu pentru că noua atitudine era pe înţelesul meu.

Mi-am deconectat raţiunea. Era timpul să vânez. Am inspirat adânc, inhalând mirosul de sânge din oamenii de dedesubt. Nu erau singurii oameni din preajmă, dar erau cel mai aproape. Trebuia să decizi *pe cine* vânezi înainte să îţi adulmeci prada. După aceea era prea târziu să mai alegi ceva.

Diego se aruncă de pe marginea acoperişului, dispărând din vedere. Sunetul aterizării lui era prea scăzut ca să fie perceput de prostituata care plângea, de aia care se uita sau de peştele mânios.

Un mârâit silenţios îmi ieşi printre dinţi. Al meu. Sângele era al *meu.* Focul din gât mi se înteţi şi nu m-am mai putut gândi la nimic altceva.

M-am aruncat şi eu de pe acoperiş, învârtindu-mă deasupra străzii ca să aterizez fix lângă blonda care plângea. Îl simţeam pe Diego aproape, în spatele meu, aşa că am mârâit un avertisment la el în timp ce o prindeam de păr pe fata surprinsă. Am târât-o spre zidul aleii şi m-am lipit cu spatele de el. În mod defensiv, în caz că era nevoie.

Apoi am uitat de Diego, pentru că am simţit fierbinţeala de sub pielea ei, am auzit sunetul pulsului bubuind aproape de suprafaţa pielii.

Deschise gura să ţipe, dar dinţii mei i-au zdrobit traheea înainte să scoată vreun sunet. Se auziră doar bolboroseala aerului şi sângelui din plămânii ei şi gemetele scăzute pe care nu le puteam controla.

Sângele era cald şi dulce. Îmi potoli arşiţa din gât, îmi calmă golul sâcâitor şi deranjant din stomac. Am supt şi am înghiţit, doar vag conştientă de altceva.

Am auzit acelaşi zgomot dinspre Diego — pusese mâna pe bărbat. Cealaltă femeie era inconştientă la pământ. Nici unul nu scosese nici un sunet. Diego era priceput.

Singura problemă cu oamenii era că pur şi simplu nu aveau suficient sânge în ei. Mi s-a părut că fata s-a golit după doar câteva secunde. I-am scuturat frustrată trupul inert. Deja începea să mă ardă iar gâtul.

Am aruncat corpul folosit pe jos şi m-am ghemuit la perete, întrebându-mă dacă aş putea să înşfac femeia inconştientă şi să dispar cu ea înainte să mă prindă Diego.

Diego deja terminase cu bărbatul. Se uită la mine cu o

expresie care putea fi descrisă doar ca... înţelegătoare. Dar aş fi putut să mă înşel amarnic. Nu-mi aminteam să se fi arătat vreodată cineva înţelegător faţă de mine, aşa că nu eram sigură dacă i-am citit corect expresia.

— Hai, ia-o, îmi spuse el, arătând spre fata leşinată de pe jos.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, eu sunt în regulă acum. Mai avem timp să vânăm în seara asta.

Urmărindu-l cu atenţie să detectez vreun semn de înşelătorie, am ţâşnit înainte şi am înhăţat fata. Diego nu făcu nici o mişcare să mă oprească. Se întoarse uşor într-o parte şi privi la cerul negru al nopţii.

Mi-am înfipt dinţii în gâtul ei, cu ochii fixaţi asupra lui. Asta era şi mai bună decât cealaltă. Sângele ei era complet curat. Sângele blondei avusese gustul amărui dat de droguri — eram atât de obişnuită cu asta, că abia mai observam. Rareori beam sânge curat pentru că urmam regula cu scursurile. Şi Diego părea să urmeze regulile. Sigur mirosise prada la care renunţa.

De ce o făcuse?

Când şi al doilea trup s-a golit, gâtul îmi era mai bine. Aveam o mulţime de sânge în organism. Probabil, mă voi simţi bine câteva zile, până să mă ardă din nou.

Diego încă aştepta, fluierând încet printre dinţi. Când am lăsat trupul să cadă la pământ cu o bufnitură, s-a întors spre mine şi a zâmbit.

— Ăăă, mersi, am spus.

El încuviinţă din cap.

— Mi s-a părut că ai nevoie de el mai mult decât mine. Îmi amintesc cât de greu e la început.

— Devine mai uşor pe parcurs?

El ridică din umeri.

— Într-un fel, da.

Ne-am privit timp de o secundă.

— Hai să aruncăm trupurile în ocean, propuse el.

M-am aplecat, am apucat-o pe blonda moartă şi i-am aruncat cadavrul peste umăr. Eram pe punctul de a o lua şi pe cealaltă, dar Diego mi-o luă înainte, cu proxenetul deja în spate.

— O iau eu, spuse el.

L-am urmat de-a lungul zidului aleii, şi apoi ne-am balansat

peste pilonii care susţineau autostrada. Farurile maşinilor de sub noi nu ne atingeau. M-am gândit cât de proşti sunt oamenii, cât de neatenţi şi m-am bucurat că nu sunt unul dintre ei.

Ascunşi în întuneric, ne-am croit drum spre un doc gol, închis pe timpul nopţii. Diego nu ezită la capătul porţiunii de beton, ci sări direct peste margine cu povara voluminoasă în spate şi dispăru sub apă. Am alunecat după el.

Înota la fel de graţios şi de repede ca un rechin, îndreptându-se tot mai departe şi mai adânc în apa neagră a oceanului. Se opri brusc când găsi ce căuta — un bolovan uriaş, acoperit de alge, pe fundul oceanului, cu stele-de-mare şi gunoi lipite de marginile lui. Cred că eram la mai mult de treizeci de metri adâncime — unui om i s-ar fi părut întuneric ca în iad aici. Diego dădu drumul trupurilor. Plutiră încet purtate de curent lângă Diego, în timp ce el îşi îndesă mâna în nisipul mizerabil de la baza bolovanului. După o secundă, găsi o spărtură şi smulse bolovanul din loc. Greutatea acestuia îl îngropa în fundul oceanului până la mijloc.

Ridică privirea şi îmi făcu semn.

Am înotat în jos spre el, agăţând trupurile cu o mână. Am îndesat blonda în gaura neagră de sub piatră, apoi am împins a doua fată şi proxenetul după ea. I-am lovit uşor cu piciorul ca să mă asigur că au intrat bine şi apoi m-am dat din drum. Diego lăsă bolovanul să cadă. Acesta se clătină un pic, adaptându-se la noua fundaţie neregulată. Diego se săltă din nisip, înotă până în vârful bolovanului, apoi îl împinse în jos, tasând trupurile de dedesubt.

Înotă câţiva metri înapoi ca să îşi admire munca.

Perfect, am mimat. Cele trei cadavre nu vor ieşi niciodată la suprafaţă. Riley nu va auzi niciodată o poveste despre ele la ştiri.

Diego rânji şi îşi ridică mâna.

Mi-a luat câteva clipe să înţeleg că voia să batem palma. Ezitând, am înotat spre el, mi-am lipit palma de a lui, apoi m-am îndepărtat, punând ceva distanţă între noi.

Diego căpătă o expresie ciudată pe faţă, apoi ţâşni la suprafaţă ca un glonţ.

Am pornit după el nedumerită. Când am ieşit din valuri, Diego aproape se îneca de râs.

— Ce e?

Nu putu să răspundă preţ de un minut. În cele din urmă îi scăpă:

— Cel mai prost „batem palma” *din istorie.*

Am pufnit iritată.

— Nu puteam fi sigură dacă n-o să-mi smulgi braţul sau ceva de genul.

Diego pufni.

— Eu n-aş face aşa ceva.

— Oricine altcineva ar face-o, am contracarat.

— Asta aşa e, recunoscu el, devenind brusc serios. Te ţine să mai vânăm puţin?

— Chiar trebuie să întrebi?

Am ieşit din apă sub un pod şi am dat fix peste doi vagabonzi care se odihneau în nişte saci de dormit vechi şi împuţiţi, pe o saltea făcută din ziare vechi. Nici unul nu s-a trezit. Sângele lor era înăcrit de la alcool, dar tot era mai bine decât nimic. I-am îngropat şi pe ei în ocean, sub o altă stâncă.

— Ei bine, eu sunt sătul pentru câteva săptămâni, spuse Diego când am ieşit iar din apă la capătul unui alt doc gol, cu apa picurând de pe noi.

Am oftat.

— Bănuiesc că asta e partea cea mai uşoară, nu? Mie o să-mi ardă gâtul iar în câteva zile. Şi apoi Riley o să mă trimită iar cu câţiva din mutanţii lui Raoul.

— Pot să vin cu tine dacă vrei. Riley mă cam lasă să fac orice vreau.

M-am gândit la oferta lui, suspicioasă pentru o secundă. Dar Diego chiar nu părea ca toţi ceilalţi. Mă simţeam altfel cu el. De parcă nu era nevoie să mă uit în spate atât de mult.

— Mi-ar plăcea asta, am recunoscut.

M-am simţit aiurea să spun asta. Prea vulnerabilă sau în genul ăsta.

Dar Diego spuse doar „super” şi îmi zâmbi.

— Deci, cum de Riley îţi lasă lesa atât de largă? l-am chestionat, întrebându-mă cu privire la relaţia lor.

Cu cât mai mult timp petreceam cu Diego, cu atât mai puţin mi-l puteam imagina prieten la cataramă cu Riley. Diego era atât de… prietenos! Nici pe departe ca Riley! Dar poate că se aplica regula aia cu contrastele care se atrag.

— Riley ştie că poate avea încredere să fac curat după mine. Şi, vorbind de asta, te superi dacă ne ocupăm repede de ceva?

Începea să îmi placă acest băiat ciudat. Deveneam curioasă cu privire la el. Voiam să văd ce va face.

— Sigur, am spus.

Sări peste doc către drumul care şerpuia pe marginea oceanului. L-am urmat. Am prins mirosul câtorva oameni, dar ştiam că e prea întuneric şi noi suntem prea rapizi ca să ne vadă.

Diego alese din nou să călătorească pe acoperişuri. După câteva sărituri, am recunoscut mirosurile noastre. Ne întorceam pe drumul nostru de mai devreme.

Şi apoi am ajuns pe aleea aceea unde Kevin şi celălalt tip se prostiseră cu maşina.

— *Incredibil,* mârâi Diego.

Kevin şi celălalt abia plecaseră, aşa se părea. Încă două maşini erau stivuite deasupra primei şi câţiva trecători îngroşaseră numărul victimelor. Poliţiştii încă nu ajunseseră — şi asta pentru că oricine ar fi putut să raporteze dezastrul era mort deja.

— Mă ajuţi să aranjăm astea? întrebă Diego.

— Sigur.

Am sărit jos şi Diego aranjă rapid maşinile în altă ordine, astfel că arătau oarecum ca şi cum se loviseră una de alta, şi nu ca şi cum fuseseră puse una peste alta de un bebeluş uriaş într-o criză de nervi. Am apucat cele două cadavre golite de sânge de pe pavaj şi le-am îndesat la locul aparent al impactului.

— Un accident grav, am comentat eu.

Diego rânji. Scoase din buzunar o punguţă cu fermoar în care avea o brichetă şi începu să aprindă hainele victimelor. Mi-am scos propria brichetă — Riley ne dădea voie cu ele când mergeam la vânătoare; Kevin *ar fi trebuit* să şi-o folosească pe a lui — şi m-am apucat să dau foc la tapiserie. Corpurile, golite de sânge şi îmbibate de venin inflamabil, au luat foc cu repeziciune.

— Dă-te în spate, mă avertiză Diego şi am văzut că desfăcuse capacul la rezervorul primei maşini.

Am sărit pe cel mai apropiat zid, urcându-mă la etaj să privesc. Diego făcu câţiva paşi în spate şi aprinse un chibrit. Ţinti cu precizie către gura rezervorului. În aceeaşi secundă, sări alături de mine.

Bubuitul exploziei zgudui toată strada. După colţ începură să se aprindă lumini.

— Bună treabă, am spus.

— Mersi pentru ajutor. Ne întoarcem acasă la Riley?

M-am încruntat. Casa lui Riley era ultimul loc unde aş fi vrut să îmi petrec tot restul nopţii. Nu doream să văd faţa de cretin a lui Raoul şi nici să ascult ţipetele şi certurile constante. Nu voiam să trebuiască să strâng din dinţi şi să mă ascund în spatele Ciudatului Fred pentru ca lumea să mă lase în pace. Şi nici nu mai aveam cărţi.

— Mai avem un pic de timp, spuse Diego, citindu-mi expresia. Nu trebuie să mergem imediat.

— Mi-ar prinde bine ceva de citit.

— Şi eu aş vrea nişte muzică nouă. Rânji. Hai să mergem la cumpărături.

Ne-am mişcat repede prin oraş — peste acoperişuri din nou şi apoi ţâşnind pe străzile întunecoase acolo unde clădirile erau prea departe una de alta — către un cartier mai prietenos. Nu a durat mult până să găsim un mall care să aibă şi o librărie din aia imensă cu de toate. Am spart lacătul de la trapa de acces din acoperiş şi am intrat pe acolo. Magazinul era gol, singurele alarme fiind cele de la ferestre şi de la uşi. M-am dus direct la litera H, în timp ce Diego s-a dus spre secţiunea de muzică, aflată mai în spate. Tocmai terminasem cu Hale. Am luat următoarele douăsprezece cărţi de pe raft; asta urma să îmi ajungă vreo câteva zile.

M-am uitat împrejur după Diego şi l-am găsit aşezat la una dintre mesele cafenelei, studiind copertele din spatele noilor sale CD-uri. M-am oprit, apoi m-am dus lângă el.

Mi se părea ciudat pentru că era o atmosferă familiară într-un mod inconfortabil. Mai stătusem aşa şi înainte — la o masă cu cineva. Conversasem relaxată cu o persoană, gândindu-mă la lucruri care nu erau despre viaţă şi moarte sau despre sete şi sânge. Dar asta fusese într-o altă viaţă, diferită şi înceţoşată.

Ultima dată când stătusem la o masă cu cineva, acel cineva fusese Riley. Îmi era greu să îmi amintesc de noaptea aceea din mai multe motive.

— Aşadar, cum de nu te-am observat niciodată prin casă? întrebă Diego fără preambul. Unde te ascunzi?

Am râs şi m-am strâmbat în acelaşi timp.

— De obicei, stau în spatele oricărui loc unde pierde vremea Ciudatul Fred.

Diego strâmbă din nas.

— Serios? Cum suporţi asta?

— Te obişnuieşti. Nu e aşa de rău în spatele lui aşa cum e în faţă. Şi, oricum, e cea mai bună ascunzătoare pe care am găsit-o. Nimeni nu se apropie de Fred.

Diego încuviinţă din cap, cu aceeaşi expresie îngreţoşată pe chip.

— Asta aşa e. E un mod de a rămâne în viaţă.

Am ridicat din umeri.

— Ştiai că Fred e unul din preferaţii lui Riley? mă întrebă Diego.

— Serios? *Cum* aşa?

Nimeni nu-l suporta pe Ciudatul Fred. Eu eram singura care încercam şi asta era doar din instinctul de autoconservare.

Diego se aplecă spre mine conspirativ. Deja eram obişnuită cu modul lui ciudat că nici măcar n-am tresărit.

— L-am auzit vorbind la telefon cu ea.

M-am cutremurat.

— Ştiu, spuse el, părând din nou înţelegător. Desigur, nu era ciudat că puteam fi empatici unul faţă de celălalt când era vorba de ea. S-a întâmplat acum câteva luni. În fine, Riley vorbea de Fred super încântat. Din ce spunea el, am înţeles că unii vampiri pot face chestii. Adică, mai multe decât pot face vampirii normali. Şi asta e bine, e ceva ce ea caută. Vampiri cu *talenteee.*

Rosti e-ul prelungit, ca să îşi sublinieze ideea.

— Ce fel de talente?

— Tot felul de chestii, aşa am înţeles. Cititul gândurilor, găsitul altora şi chiar ghicirea viitorului.

— Fugi de-aici!

— Nu glumesc. Cred că Fred poate cumva să respingă oamenii intenţionat. Dar e totul în mintea noastră. Ne facem să ne fie greaţă la gândul de a fi prin preajma lui.

M-am încruntat.

— Şi asta de ce ar fi un lucru bun?

— Îl ţine în viaţă, nu? Presupun că te ţine şi pe tine în viaţă.

Am încuviinţat din cap.

— Aşa o fi. Despre alţii a mai zis ceva? Am încercat să mă gândesc la orice chestie ciudată pe care am văzut-o sau simţit-o, dar Fred era unic. Clovnii de pe alee din seara asta care se prefăceau că sunt super-eroi nu făceau nimic din ce nu puteam face şi noi, ceilalţi.

— A zis ceva de Raoul, spuse Diego, cu colţurile buzelor lăsate în jos.

— Ce talent are Raoul? Super-prostia?

Diego râse pe nas.

— Asta cu siguranţă. Dar Riley crede că are un soi de atracţie magnetică — oamenii sunt atraşi spre el, îl urmează.

— Numai cei handicapaţi mintal.

— Mda, Riley a menţionat asta. Că nu pare să aibă efect asupra — imită destul de bine vocea lui Riley — puştilor mai *domesticiţi.*

— Domesticiţi?

— Bănuiesc că s-a referit la cei ca noi, care mai şi gândesc ocazional.

Nu-mi plăcea să mi se spună că sunt domesticită. Nu părea un lucru bun când o spuneai aşa. Dar din gura lui Diego suna mai bine.

— Mi-a dat impresia că există un motiv pentru care Riley are nevoie de Raoul în calitate de conducător — urmează să se întâmple ceva, cred.

O furnicătură ciudată mi-a trecut de-a lungului şirei spinării când a spus asta, şi mi-am îndreptat spatele.

— Cum ar fi?

— Nu te întrebi niciodată de ce Riley insistă să ne menţinem în umbră?

Am ezitat jumătate de secundă înainte să răspund. Nu mă aşteptam la genul acesta de întrebări de la mâna dreaptă a lui Riley. Era aproape ca şi cum punea sub semnul întrebării ceea ce ne spusese Riley. Asta dacă nu cumva Diego punea întrebări *pentru* Riley, ca un spion. Să afle ce cred „copiii” despre el. Dar nu părea aşa. Ochii vişinii ai lui Diego erau sinceri şi încrezători. Şi de ce i-ar păsa lui Riley? Poate că modul în care vorbeau ceilalţi de el nu avea un temei solid. Era doar bârfă.

I-am răspuns cu sinceritate:

— Da, *chiar* la asta mă gândeam.

— Nu suntem singurii vampiri din lume, spuse Diego cu solemnitate.

— Ştiu. Riley spune chestii uneori. Dar nu pot să fie *prea* mulţi. Adică, am fi observat asta până acum, nu?

Diego încuviinţă din cap.

— Şi eu cred asta. E ciudat că *ea* face tot mai mulţi ca noi, nu crezi?

M-am încruntat.

— Mda. Pentru că nu e ca şi cum Riley ne *place* sau ceva…

Am tăcut din nou, aşteptând să văd dacă mă contrazice. Nu o făcu. Aşteptă pur şi simplu, încuviinţând uşor din cap, aşa că am continuat.

— Şi *ea* nici măcar nu s-a prezentat. Ai dreptate. Nu mă gândisem din punctul ăsta de vedere. Ei bine, nu mă gândisem deloc la asta. Dar, la urma urmei, *pentru ce* au nevoie de noi?

Diego ridică din sprânceană.

— Vrei să auzi ce cred eu?

Am încuviinţat din cap precaută. Dar de data asta nu eram neliniştită cu privire la el.

— După cum am spus, urmează să se întâmple ceva. Cred că ea are nevoie de protecţie şi l-a pus pe Riley să se ocupe de crearea unui front principal.

M-am gândit bine la asta, cu şira spinării furnicându-mi din nou.

— Dar de ce nu ne-ar spune? Adică, n-ar trebui să fim vigilenţi?

— Aşa ar trebui, spuse el.

Ne-am privit unul pe altul preţ de câteva clipe îndelungate. Nu mai aveam nimic de spus şi nici el nu părea să aibă.

În cele din urmă m-am strâmbat şi am spus:

— Nu ştiu dacă înghit chestia asta — partea cu Raoul bun la *ceva*, adică.

Diego râse.

— Nu te pot contrazice în privinţa asta. Apoi privi pe fereastră; mijea de ziuă. Nu mai avem timp. Mai bine ne întoarcem până nu ne transformăm în chipsuri.

— Din ţărână am venit, în ţărână ne întoarcem, am intonat cu glas scăzut în timp ce m-am ridicat în picioare şi mi-am adunat grămada de cărţi.

Diego chicoti.

Am mai făcut doar un popas scurt la magazinul Target de alături pentru pungi mari cu fermoar şi două rucsacuri. Am pus cărţile în câte două pungi. Mă enerva să am pagini distruse de apă.

Apoi am mers înapoi spre ocean, aproape numai pe acoperişuri. Spre răsărit, cerul începea să devină vag cenuşiu. Am alunecat în ocean chiar pe sub nasul unor paznici de noapte neatenţi lângă feribotul mare — ce bine că eram sătulă că altfel ar fi fost prea aproape ca să mă pot controla — şi apoi am gonit prin apa murdară înapoi spre casa lui Riley.

La început, nu mi-am dat seama că era o întrecere, înotam repede pentru că se lumina tot mai mult. De obicei, nu riscam atât de mult. Dacă eram sinceră cu mine însămi, mă transformasem într-un vampir tocilar. Urmam regulile, nu provocam necazuri, pierdeam vremea cu cel mai nepopular puşti din grup şi întotdeauna ajungeam acasă devreme.

Dar apoi Diego a mărit ritmul. Era cu câteva lungimi înaintea mea când s-a întors spre mine cu un zâmbet care spunea: *„Ce, nu poţi să ţii pasul?”* şi apoi a început din nou să înoate cu viteză.

Ei bine, doar nu aveam de gând să înghit asta. Nu-mi puteam aminti dacă fusesem tipul competitiv înainte — totul părea atât de îndepărtat şi de neimportant — dar poate că fusesem, pentru că am răspuns imediat la provocare. Diego era un înotător bun, dar eu eram mult mai puternică, mai ales după ce mă hrăneam.

Ne mai vedem, i-am mimat când am trecut de el, dar nu sunt sigură că m-a văzut.

L-am lăsat în urmă în apa întunecoasă şi n-am pierdut timp să văd dacă sunt în faţa lui cu mult. Pur şi simplu am alunecat prin ocean până am ajuns la marginea insulei unde se afla casa noastră cea mai recentă. Ultima fusese o cabană imensă pe unde a înţărcat dracu’ iapa în zăpadă, pe versantul unui munte din Cascades. La fel ca ultima, şi casa asta era izolată, avea un subsol mare şi proprietari recent decedaţi.

M-am grăbit spre ţărmul pietros şi apoi mi-am îngropat degetele în malul abrupt din nisip şi piatră şi m-am aruncat în sus. L-am auzit pe Diego ieşind din apă tocmai când m-am apucat de trunchiul unui pin lăsat peste mal şi m-am azvârlit

peste marginea stâncii.

Două lucruri mi-au atras atenţia când am aterizat delicat pe vârfurile degetelor. Unu: se luminase de-a binelea afară. Doi: casa dispăruse.

Bine, nu dispăruse de tot. O parte din ea încă mai era vizibilă, dar spaţiul care fusese odată ocupat de casă era gol. Acoperişul se prăbuşise într-o grămadă de lemne zgrunţuroase, negre, carbonizate, încovoiate mai jos decât locul unde fusese uşa de la intrare.

Soarele se ridica repede. Pinii negri se decolorau cu repeziciune. În curând, vârfurile verzi vor ieşi din întuneric şi cam în acelaşi moment eu voi fi moartă.

Sau *cu adevărat* moartă, mă rog. Această a doua viaţă a mea de super-erou însetat se va sfârşi într-o izbucnire bruscă de flăcări. Şi nu-mi puteam imagina decât că experienţa va fi foarte, foarte dureroasă.

Asta nu era prima dată când vedeam casa noastră distrusă — cu toate luptele şi incendiile din subsol, majoritatea rezistau doar câteva săptămâni — dar era prima dată când vedeam locul distrus atât de aproape de răsăritul soarelui.

Am gemut şocată când Diego a aterizat lângă mine.

— Poate ne putem adăposti sub acoperiş? am şoptit. Am fi suficient de în siguranţă sau…

— Nu te agita, Bree, spuse Diego, părând prea calm. Ştiu un loc. Haide.

Sări foarte graţios în spate de pe marginea malului abrupt.

Nu credeam că apa va fi utilă ca să blocheze soarele. Dar poate că nu puteam arde dacă eram scufundaţi? Mie mi se părea un plan prost.

Şi totuşi, în loc să mă ascund sub acoperişul carbonizat al casei distruse, am sărit de pe stâncă în spatele lui. Nu eram sigură de hotărârea luată, ceea ce era un sentiment ciudat. De obicei, nu ieşeam din tiparul obişnuit — urmam rutina, făceam ce avea sens.

L-am prins pe Diego din urmă în apă. Gonea din nou, dar de data asta fără să se prostească. Se lua la întrecere cu soarele.

Se roti în jurul unui punct de pe insuliţă şi apoi se dădu la fund. Am fost surprinsă când n-a atins fundul stâncos al oceanului şi şi mai surprinsă când am simţit suflul de curent mai

cald venind din ceea ce crezusem eu iniţial că e doar un aflioriment al stâncii.

Deştept băiat Diego să aibă un loc ca ăsta! Sigur, nu avea să fie plăcut să stau toată ziua într-o peşteră subacvatică — începea să mă deranjeze să nu respir după câteva ore — dar era mai bine decât să explodez şi să mă fac cenuşă. Ar fi trebuit să gândesc ca Diego. Adică, să mă mai gândesc şi la altceva în afară de sânge. Ar fi trebuit să fiu pregătită pentru situaţii neaşteptate.

Diego continuă să înoate prin crăpătura îngustă dintre stânci. Era negru ca smoala în interior. Sigur. Nu mai puteam înota — spaţiul era prea îngust — aşa că m-am târât prin spărtură ca Diego, urcând în spaţiul strâmt. Am tot aşteptat ca el să se oprească, dar nu o făcu. Brusc, am realizat că noi *chiar* urcam. Şi apoi l-am auzit pe Diego ieşind la suprafaţă.

Am ieşit la jumătate de secundă după el.

Peştera nu era mai mare decât o gaură, o scobitură de dimensiunea unui Volkswagen Beetle, deşi nu la fel de înaltă. Un alt tunel se deschidea de partea cealaltă şi am simţit aerul proaspăt venind din direcţia aceea. În pereţii de calcar am văzut urmele degetelor lui Diego, repetate iar şi iar.

— Drăguţ loc, am spus.

Diego zâmbi.

— E mai bine decât în spatele Ciudatului Fred.

— Nu te pot contrazice. Aă! Mersi!

— Cu plăcere.

Ne-am privit unul pe celălalt în întuneric timp de un minut. Faţa îi era blândă şi calmă. Cu oricine altcineva, cu Kevin sau cu Kristie, sau oricare altul, asta ar fi fost înspăimântător — spaţiul restrâns, apropierea forţată. Felul în care îi simţeam mirosul pe fiecare bucăţică din mine. Asta ar fi putut însemna o moarte rapidă şi dureroasă în orice secundă. Dar Diego era atât de liniştit! Nu semăna cu nimeni altcineva.

— Câţi ani ai? mă întrebă el brusc.

— Trei luni. Ţi-am spus asta.

— Nu la asta mă refer. Aă, câţi ani *aveai?* Cred că aşa ar trebui să pun întrebarea.

M-am lăsat pe spate stânjenită când mi-am dat seama că vorbea de chestii *omeneşti.* Nimeni nu vorbea despre asta.

Nimeni nu voia să se gândească la asta. Dar nici nu doream să pun capăt conversaţiei. Doar faptul că purtam o conversaţie era ceva nou şi diferit. Am ezitat şi el aşteptă cu o expresie curioasă pe chip.

— Aveam, ăă, cred cincisprezece ani. Aproape şaisprezece. Nu-mi amintesc ziua... oare trecuse ziua mea? Am încercat să mă gândesc la asta, dar acele ultime săptămâni înfometate erau o mare ceaţă şi mă durea capul într-un mod ciudat dacă încercam să le clarific. Am clătinat din cap şi am lăsat-o baltă. Dar tu?

— Tocmai trecusem de optsprezece ani, spuse Diego. Eram atât de aproape!

— Aproape de ce?

— Să fiu liber, spuse el, dar nu continuă.

Preţ de câteva clipe se lăsă o tăcere stânjenitoare, şi apoi Diego schimbă subiectul.

— Te-ai descurcat bine de când ai ajuns aici, spuse el, cuprinzându-mi cu privirea braţele încrucişate şi picioarele strânse. Ai supravieţuit — ai evitat atenţia nepotrivită, ai rămas intactă.

Am ridicat din umeri şi apoi mi-am tras în sus mâneca stângă a tricoului, până la umăr, ca să vadă linia subţire şi aspră care îmi înconjura braţul.

— Mi-a fost smuls o dată, am recunoscut. L-am recuperat înainte ca Jen să-i dea foc. Riley mi-a arătat cum să îl pun la loc.

Diego zâmbi strâmb şi îşi atinse genunchiul drept cu un deget. Blugii lui negri îi acopereau cicatricea care sigur se afla acolo.

— I se întâmplă oricui.

— Au, am spus.

El încuviinţă din cap.

— Serios! Dar după cum am spus mai înainte, eşti destul de decentă pentru un vampir.

— Ar trebui să zic mersi?

— Doar gândesc cu voce tare, încercând să dau un sens lucrurilor.

— Care lucruri?

Se încruntă puţin.

— Ce se întâmplă cu adevărat. Ce pune Riley la cale. De ce îi aduce *ei* pe cei mai ciudaţi puşti. De ce lui Riley nu pare să îi

pese dacă e vorba de cineva ca tine sau de un idiot cum e Kevin.

Mi se părea că nu-l cunoaşte mult mai bine decât mine pe Riley.

— La ce te referi când spui cineva ca mine? l-am întrebat.

— Tu eşti tipul pe care Riley ar trebui să îl caute — isteţ — nu derbedeii ăia cretini pe care îi tot aduce Raoul. Pariez că atunci când erai om nu erai vreo târfă drogată.

M-am fâţâit tulburată la auzul cuvântului „om”. Diego continuă să aştepte răspunsul meu, de parcă nu spusese nimic ciudat. Am inspirat adânc şi m-am gândit şi eu.

— Eram pe aproape, am recunoscut eu după câteva secunde de aşteptare răbdătoare din partea lui. Încă nu ajunsesem acolo, dar în câteva săptămâni... Am ridicat din umeri. Ştii, nu-mi amintesc multe, dar mă gândeam cu siguranţă că nu există nimic mai puternic pe planeta asta decât foamea obişnuită. Rezultă până la urmă că setea e mai rea.

El râse.

— De acord cu tine, soro.

— Dar tu? Nu erai un adolescent cu probleme fugit de acasă ca noi, ceilalţi?

— O, aveam probleme, te asigur.

Se opri şi nu mai spuse nimic.

Dar şi eu puteam să stau şi să aştept răspunsurile la întrebări nepotrivite. Pur şi simplu l-am privit fix.

El oftă. Izul răsuflării lui era plăcut. Toate trupurile miroseau bine, dar Diego avea ceva în plus — o aromă de condimente precum scorţişoara sau cuişoarele.

— Am încercat să stau departe de droguri. Am învăţat din greu. Ştii, urma să ies din ghetou. Să merg la facultate. Să devin cineva. Dar era acolo un tip — cam ca Raoul. Te alături sau mori, ăsta era mottoul lui. Eu nu voiam să mă alătur, aşa că m-am ţinut departe de banda lui. Am fost atent. Am rămas în viaţă.

Se opri şi închise ochii.

Încă nu terminasem cu întrebările:

— Şi?

— Frăţiorul meu n-a fost la fel de atent.

Eram pe punctul de a întreba dacă fratele lui se alăturase bandei sau murise, dar expresia de pe faţa lui spunea totul. Am întors capul, nesigură cum să răspund. Nu puteam să îi înţeleg

cu adevărat pierderea, durerea pe care i-o provoca amintirea. Oare asta era diferenţa? Oare de asta îşi păstra amintirile pe care noi, ceilalţi, le izgoneam?

Tot nu înţelegeam cum de Riley ajunsese în povestea asta. Riley şi tot chinul. Voiam să aflu partea aceea a poveştii, dar acum mă simţeam prost că îl forţasem să îmi răspundă.

Din fericire pentru curiozitatea mea, Diego a continuat după câteva clipe:

— Mi-am cam pierdut capul. Am furat o armă de la un prieten şi am plecat la vânătoare. Chicoti sumbru. Nu eram la fel de bun atunci ca acum. Dar l-am lichidat pe tipul care îl omorâse pe fratele meu înainte ca ei să pună mâna pe mine. Restul bandei mă încolţise pe o alee. Apoi brusc a apărut Riley, între mine şi ei. Îmi amintesc că mă gândeam că e cel mai alb tip pe care l-am văzut vreodată. Nici măcar nu s-a uitat la ceilalţi când l-au împuşcat. De parcă gloanţele erau muşte. Ştii ce mi-a spus? M-a întrebat: „Vrei o viaţă nouă, puştiule?”

— Ha, am râs. E mult mai bine decât la mine. Eu n-am primit decât un: „Vrei un burger, puştoaico?”

Încă îmi mai aminteam cum arătase Riley în seara aceea, deşi imaginea era înceţoşată pentru că vederea mea nu era aşa de bună pe atunci. Era cel mai arătos băiat pe care îl văzusem vreodată, înalt, blond şi perfect. Ştiam că ochii lui trebuiau să fie la fel de frumoşi în spatele ochelarilor de soare pe care nu şi-i dădea jos niciodată. Şi vocea îi era atât de blândă, de amabilă! Mi-am imaginat că ştiam ce voia în schimbul mâncării şi i-aş fi oferit acel lucru. Nu pentru că era atât de frumos din punct de vedere fizic, ci pentru că nu mâncasem nimic decât gunoi de două săptămâni. Până la urmă s-a dovedit că voia altceva.

Diego râse de faza cu burgerul.

— Cred că îţi era foarte foame.

— Poţi să pariezi.

— De ce îţi era foame?

— Pentru că am fost proastă şi am fugit de-acasă înainte să-mi iau permisul de conducere. Nu-mi puteam lua o slujbă adevărată şi eram o hoaţă ineficientă.

— De ce fugeai?

Am ezitat. Amintirile erau mai clare dacă mă concentram asupra lor, şi nu eram sigură că voiam asta.

— O, haide, insistă el. Eu ţi-am spus povestea mea.

— Da, aşa e. Bine. Fugeam de tatăl meu. Mă bătea foarte mult. Probabil, făcuse acelaşi lucru şi cu mama înainte să o şteargă şi ea. Cred că eram destul de mică pe atunci — nu mi-am dat seama. Lucrurile s-au înrăutăţit. M-am gândit că, dacă mai stau pe acolo, o să sfârşesc la cimitir. El mi-a spus că, dacă o să fug vreodată, o să mor de foame. A avut dreptate cu privire la asta — singurul lucru cu privire la care a avut vreodată dreptate din punctul meu de vedere. Nu mă gândesc des la asta.

Diego încuviinţă din cap, dându-mi dreptate.

— E dificil să îţi aminteşti lucrurile astea, nu? Totul e atât de înceţoşat şi de întunecat!

— E ca şi cum ai încerca să vezi având noroi în ochi.

— Foarte bine spus, mă complimentă el. Îşi miji pleoapele ca şi cum se forţa să vadă şi se frecă la ochi.

Am râs din nou împreună. Ciudat!

— Nu cred că am mai râs împreună cu cineva de când l-am cunoscut pe Riley, spuse el, ghicindu-mi gândurile. E drăguţ. Tu eşti drăguţă. Nu ca toţi ceilalţi. Ai încercat vreodată să porţi o conversaţie cu vreunul din ei?

— Nu, n-am încercat.

— N-ai pierdut nimic. Şi tocmai la asta mă refer. Dacă Riley s-ar înconjura de vampiri cumsecade, n-ar trăi mai bine? Dacă scopul e s-o protejăm pe *ea,* n-ar trebui ca el să caute vampiri isteţi?

— Deci Riley nu are nevoie de deşteptăciune, am raţionat eu. Are nevoie de mulţime.

Diego îşi ţuguie buzele, gândindu-se.

— Ca la şah. Nu face cai şi nebuni.

— Suntem doar pioni, mi-am dat eu seama.

Ne-am din nou privit unul pe altul preţ de câteva clipe.

— Nu vreau să cred asta, spuse Diego.

— Şi atunci, ce facem? am întrebat, folosind pluralul din reflex, de parcă eram deja o echipă.

Se gândi la asta o secundă, părând stânjenit, şi am regretat pluralul folosit. Dar apoi spuse:

— Ce putem să facem când nu ştim ce se întâmplă?

Deci nu-l deranja că eram o echipă, ceea ce mă făcu să mă simt bine într-un mod în care nu-mi aminteam să mă mai fi simţit

vreodată.

— Păi, cred că va trebui să ţinem ochii deschişi, să fim atenţi şi să încercăm să ne dăm seama despre ce-i vorba.

El aprobă din cap.

— Trebuie să ne gândim la tot ce ne-a spus Riley, la tot ce-a făcut. Se opri gânditor. Ştii, am încercat odată să lămuresc asta cu Riley, dar nu i-a păsat. Mi-a spus să îmi ocup mintea cu chestii mai importante, precum setea. Şi, desigur, numai la asta mă puteam gândi atunci. M-am dus la vânătoare şi nu mi-a mai păsat…

L-am privit gândindu-se la Riley, cu ochii pierduţi în timp ce retrăia amintirea, şi m-am întrebat. Diego era primul meu prieten din viaţa asta, dar eu nu eram prietena lui.

Brusc, mi s-a adresat din nou concentrat:

— Aşadar, ce am învăţat de la Riley?

M-am concentrat, rememorând în minte ultimele trei luni.

— Păi, nu ne spune prea multe. Doar chestiile de bază de-ale vampirilor.

— Va trebui să ascultăm mai cu atenţie.

Am stat în tăcere, meditând la asta. Eu mai mult mă gândeam la ceea ce nu ştiam. Şi de ce nu îmi făcusem griji cu privire la asta şi mai înainte? Era ca şi cum discuţia cu Diego îmi limpezise creierul. Pentru prima oară în trei luni nu mă gândeam numai la *sânge.*

Tăcerea dură o vreme. Tunelul întunecos prin care simţisem că vine aer proaspăt nu mai era negru. Era de un cenuşiu-închis acum şi cu fiecare secundă devenea tot mai luminos. Diego mă observă cum mă uit la el cu nervozitate.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Uneori, în zilele însorite, ajunge puţină lumină aici. Nu doare.

Ridică din umeri.

M-am înghesuit mai aproape de gaura din podea, unde apa dispărea pe măsură ce mareea se retrăgea.

— Pe bune, Bree! Am mai fost aici în timpul zilei. I-am spus lui Riley despre peştera asta — şi cum de obicei e plină cu apă, şi mi-a spus că e în regulă să vin aici când vreau să scap de nebunia de acasă. Şi, oricum, arăt eu ca şi cum aş fi fost prăjit?

Am ezitat, gândindu-mă la cât de diferită era relaţia lui cu Riley faţă de a mea. El ridică din sprâncene, aşteptând un

răspuns.

— Nu, am spus în cele din urmă. Dar…

— Uite, spuse el nerăbdător. Se târî iute spre tunel şi îşi îndesă în el braţul până la umăr. Nimic.

Am încuviinţat din cap o dată.

— Relaxează-te! Vrei să vezi cât de sus pot să ajung?

Şi chiar în timp ce vorbea, îşi băgă capul în gaură şi începu să se caţăre.

— Nu, Diego. Deja dispăruse din vedere. Sunt relaxată, jur.

Râdea — se auzea de parcă era deja la câţiva metri în susul tunelului. Voiam să mă duc după el, să îl apuc de picior şi să-l trag înapoi, dar eram împietrită de îngrijorare. Ar fi fost o prostie să îmi risc viaţa ca să salvez un străin. Dar nu avusesem niciodată un prieten de vreun fel. Deja ştiam că îmi va fi greu să mă întorc şi să nu am cu cine sta de vorbă.

— *No estoy quemando*[1], strigă el, pe un ton tachinant. Stai… asta e…? *Au!*

— Diego?

Am sărit de partea cealaltă a peşterii şi mi-am băgat capul în tunel. Faţa lui era acolo, la câţiva centimetri de a mea.

— Bau!

Am tresărit şi m-am dat în spate pentru că era prea aproape — doar un reflex, un vechi obicei.

— Amuzant, am spus şi m-am dat la o parte ca să intre la loc în peşteră.

— Trebuie să te calmezi, fato! Am verificat treaba, în regulă? Lumina indirectă a soarelui nu doare.

— Deci ce spui tu e că aş putea să stau pur şi simplu la umbra unui copac şi să n-am nimic?

Ezită câteva clipe, de parcă se hotăra dacă să îmi spună sau nu ceva, şi apoi spuse încet:

— Eu am făcut asta odată.

M-am holbat la el pur şi simplu, aşteptând să râdă. Pentru că era o glumă. N-a râs.

— Riley ne-a spus… am început şi apoi am lăsat-o baltă.

— Mda, ştiu ce a spus Riley, adăugă el. Poate că Riley nu ştie atât de multe pe cât pretinde că ştie.

— Dar Shelly şi Steve. Doug şi Adam. Puştiul ăla cu părul de

[1] Nu ard. (în limba spaniolă în orig.)

un roşcat aprins. Toţi. Au dispărut pentru că nu s-au întors la timp. Riley le-a văzut cenuşa.

Diego îşi încruntă sprâncenele.

— Toată lumea ştie că vampirii din vechime trebuiau să stea în sicrie în timpul zilei, am continuat eu. Ca să blocheze soarele. E un lucru ştiut de toată lumea, Diego.

— Ai dreptate. Toate legendele spun asta.

— Şi ce ar câştiga Riley ţinându-ne într-un subsol fără lumină — un sicriu imens comun — toată ziua? Pur şi simplu distrugem tot şi mai e şi gălăgia generală. Nu poţi să îmi spui că îi place asta.

Ceva ce am spus îl surprinse. Rămase cu gura deschisă o secundă, apoi o închise.

— Ce?

— Lucru ştiut de toată lumea, repetă el. Ce fac vampirii în sicrie toată ziua?

— Ăăă, a, da, se presupune că dorm, nu? Dar bănuiesc că zac acolo plictisiţi pentru că noi nu... OK, deci partea asta e greşită.

— Mda. Legendele nu spun numai că dorm. Sunt total inconştienţi. *Nu se pot* trezi. Un om se poate duce direct la ei să-i înjunghie cu o ţepuşă, fără nici o problemă. Şi asta e altă chestie — ţepuşele. Chiar crezi că ar putea cineva să înfigă o ţepuşă în tine?

Am ridicat din umeri.

— Chiar nu m-am gândit la asta. Adică, evident, nu o bucată normală de lemn. Poate că lemnul ascuţit are vreun fel de... Nu ştiu. Proprietăţi magice sau ceva.

Diego pufni.

— Mă laşi?

— Mă rog, nu ştiu. Şi oricum eu n-aş sta cuminte să vină vreun om la mine cu un mâner de mătură ascuţit.

Diego — în continuare cu un soi de expresie dezgustată pe faţă, de parcă magia nu era mare scofală dacă eşti vampir — se ridică în genunchi şi începu să sape în calcarul de deasupra capului. Părul i se umplu de cioburi mici de piatră, dar el le ignoră.

— Ce faci?

— Experimentez.

Săpă cu ambele mâini până când reuşi să stea în picioare şi

apoi continuă.

— Diego, dacă ajungi la suprafaţă explodezi. Încetează!

— Nu încerc să… A, gata, am găsit.

Se auzi o trosnitură puternică, apoi alta, dar nu intră lumina. Diego coborî înapoi în peşteră cu o bucată de rădăcină în mână, albă, uscată şi plină de noroi. Marginea unde o rupsese avea un vârf ascuţit, neregulat. Mi-a aruncat bucata de lemn.

— Înjunghie-mă!

I-am aruncat-o înapoi.

— Mă rog!

— Vorbesc serios. Ştii că nu mă poţi răni.

Îmi aruncă lemnul din nou; în loc să-l prind, l-am plesnit trimiţându-l înapoi. El îl prinse din aer şi gemu.

— Eşti atât de… *superstiţioasă!*

— Sunt un vampir. Dacă nici asta nu dovedeşte că oamenii superstiţioşi au dreptate, atunci nu mai ştiu ce argument să aduc.

— Bine, o fac eu.

Ţinu rădăcina departe de trup în mod dramatic, cu braţul întins, de parcă era o sabie şi el era gata să îşi facă harakiri.

— Haide, am spus neliniştită. E o prostie.

— Exact asta spun şi *eu.* Nu se întâmplă nimic.

Îşi împinse lemnul în piept, exact acolo unde îi fusese inima, cu suficientă forţă ca să spargă o placă de granit. Am împietrit total de panică până când a izbucnit în râs.

— Ar trebui să îţi vezi faţa, Bree.

Cernu aşchiile de lemn spart printre degete; rădăcina fărâmiţată căzu pe jos fărâmă cu fărâmă. Diego îşi scutură cămaşa, deşi era prea distrusă de atâta înotat şi săpat ca să mai facă ceva cu ea. Amândoi trebuia să mai furăm nişte haine cu următoarea ocazie.

— Poate că e diferit când o face un om.

— Pentru că te-ai simţit atât de magică atunci când erai om?

— Nu ştiu, Diego, am spus eu, exasperată. Nu am născocit eu legendele alea.

Încuviinţă din cap, brusc mai serios.

— Şi dacă legendele sunt exact asta? Născocite.

Am oftat.

— Şi ce importanţă are?

— Nu sunt sigur. Dar dacă e să fim deştepţi cu privire la motivul pentru care suntem aici — motivul pentru care Riley ne-a adus la *ea,* de ce face ea mai mulţi ca noi — atunci trebuie să înţelegem cât de multe putem.

Se încruntă, fără urmă de zâmbet pe faţă.

M-am uitat pur şi simplu la el. Nu aveam nici un răspuns.

Faţa i se înmuie puţin.

— Asta mă ajută mult, să ştii. Să vorbesc despre asta. Mă ajută să mă concentrez.

— Şi pe mine, am spus eu. Nu ştiu de ce nu m-am gândit niciodată la asta. Mi se pare atât de evident! Dar dacă lucrez împreună cu cineva la asta… nu ştiu. Mă ajută să rămân pe drumul cel bun.

— Exact. Diego zâmbi. Mă bucur mult că ai ieşit la vânătoare în seara asta.

— Ei hai, lasă dulcegăriile cu mine!

— Ce? Nu vrei să fii — îşi căscă ochii şi vocea îi urcă cu o octavă — prietena mea pe vecie?

Râse amuzat.

Mi-am dat ochii peste cap, neştiind dacă se amuza de expresie sau de mine.

— Haide, Bree! Fii camarada mea cea mai bună pe vecie! Te rog?

Încă mă mai tachina, dar zâmbetul lui larg era natural şi… plin de speranţă. Îmi întinse mâna.

De data asta mi-am luat avânt să bat palma cum trebuie, fără să îmi dau seama că intenţionase altceva până când mi-a prins mâna.

A fost şocant de ciudat să ating altă persoană după o viaţă întreagă — pentru că ultimele trei luni erau viaţa mea întreagă — de evitat orice contact. Ca şi cum aş fi atins un cablu electric căzut la pământ numai ca să descopăr că produce o senzaţie plăcută.

Zâmbetul de pe chip îmi era un pic strâmb.

— Contează pe mine.

— Excelent. Propriul nostru club privat.

— Foarte exclusivist, am căzut eu de acord.

Încă mă mai ţinea de mână. Nu o scutura, dar nici nu o ţinea pur şi simplu.

— Avem nevoie de o strângere de mână secretă.

— Poţi să te ocupi tu de asta.

— Deci se strigă prezenţa clubului de prieteni super-secreţi, toată lumea e aici, strângerea de mână secretă va fi stabilită la o dată ulterioară, spuse el. Pe ordinea de zi: Riley. Neştiutor? Prost informat? Sau mincinos?

În timp ce vorbea, mă privea cu ochii mari şi sinceri. Expresia nu i se schimbă când menţiona numele lui Riley. În secunda aceea, eram sigură că nimic din ce se spunea despre Diego şi despre Riley nu era adevărat. Pur şi simplu Diego fusese prin preajmă mai mult timp decât ceilalţi, şi atât. Puteam avea încredere în el.

— Mai adaugă şi asta la listă, i-am spus. Intenţii. Adică, ce urmăreşte?

— Bingo. Exact asta trebuie să aflăm. Dar mai întâi încă un experiment.

Cuvântul ăsta îmi dă fiori.

— Încrederea e o parte esenţială în toată povestea asta cu clubul secret.

Se ridică în spaţiul gol din tavan pe care tocmai îl săpase şi începu să sape din nou. Într-o secundă, picioarele îi atârnau în timp ce se ţinea cu o mână şi săpa cu cealaltă.

— Sper că sapi după usturoi, l-am avertizat eu şi m-am dat înapoi către tunelul care ducea în mare.

— Legendele nu sunt adevărate, Bree, strigă el la mine.

Se trase şi mai sus în gaura pe care o făcea şi ţărâna continuă să curgă. În ritmul ăsta avea să umple văgăuna. Sau s-o inunde cu lumină, ceea ce ar fi făcut-o şi mai inutilă.

Am alunecat şi mai mult în tunelul de ieşire, doar cu vârfurile degetelor şi cu ochii deasupra marginii. Apa îmi ajungea doar până la şolduri. Avea să-mi ia doar o fracţiune de secundă să dispar în întunericul de dedesubt. Puteam să petrec o zi fără să respir.

Nu-mi plăcuse niciodată focul. Poate din cauza vreunei amintiri îngropate din copilărie sau poate că era o antipatie recentă. Transformarea mea în vampir fusese suficient de înflăcărată ca să-mi ajungă o eternitate.

Probabil că Diego ajunsese la suprafaţă deja. Încă o dată m-am luptat cu ideea de a-l pierde pe noul şi singurul meu prieten.

— Te rog, opreşte-te, Diego, am şoptit, ştiind că probabil va râde, ştiind că nu va asculta.

— Încredere, Bree.

Am aşteptat fără să mă mişc.

— Aproape… murmură el. Bine.

M-am încordat aşteptând lumina sau scânteia, sau explozia, dar Diego sări înapoi jos cât era încă întuneric. În mână avea o rădăcină mai lungă, o chestie groasă, ca un şarpe, care era aproape la fel de înaltă ca şi mine. Îmi aruncă o privire de genul: „Ţi-am spus eu”.

— Nu sunt o persoană complet nesăbuită, spuse el. Gesticula cu mâna liberă spre rădăcină. Vezi — precauţii.

După ce spuse asta, înţepă cu rădăcina în sus în gaura nouă. Căzu o ultimă avalanşă de pietricele şi nisip şi Diego căzu în genunchi, dându-se din drum. Şi apoi o rază strălucitoare de lumină — o rază de grosimea braţului lui Diego — străpunse întunericul peşterii. Lumina făcu un stâlp din tavan până la podea, strălucind, în timp ce praful din aer se cernea prin ea. Am rămas nemişcată ca o stană de piatră, apucând marginea stâncii, gata să sar.

Diego nu s-a smucit şi nici n-a ţipat de durere. N-am simţit miros de fum. Peştera era de o sută de ori mai luminoasă decât fusese, dar asta n-a părut să îl afecteze. Deci poate că povestea cu copacii umbroşi era adevărată. L-am privit cu atenţie în timp ce îngenunchea lângă stâlpul de lumină, nemişcat, privind. Părea în regulă, dar era o uşoară schimbare la pielea lui. Un fel de mişcare, poate de la praful care se aşeza, care reflecta soarele. Arăta ca şi cum ar fi strălucit puţin.

Poate că nu era praful, poate că erau arsurile. Poate că nu-l durea şi-şi va da seama prea târziu…

Trecură secundele în timp ce noi ne uitam la lumina zilei, nemişcaţi.

Apoi, într-o mişcare ce păru complet aşteptată, dar şi complet de neînchipuit, îşi ridică mâna, cu palma în sus, şi îşi întinse braţul către rază.

M-am mişcat mai repede decât credeam că pot, ceea ce era şi aşa al naibii de rapid. Mai rapid decât mă mişcasem vreodată.

L-am împins pe Diego în zidul din spate din peştera mică şi umplută cu pământ, înainte ca el să acopere acel centimetru

care îi despărţea pielea de lumină.

Încăperea se umplu de o vâlvătaie puternică şi am simţit căldura pe picior în aceeaşi secundă în care mi-am dat seama că nu aveam suficient spaţiu să-l ţin pe Diego la perete fără ca vreo parte din mine să atingă lumina.

— Bree! gemu el.

M-am răsucit automat de pe el, rostogolindu-mă aproape de perete. A durat mai puţin de o secundă şi în tot acest timp aşteptam ca durerea să pună stăpânire pe mine. Ca flăcările să mă cuprindă şi apoi să se împrăştie ca în seara când o cunoscusem pe *ea,* numai că mai repede. Vâlvătaia luminoasă dispăruse. Acum era doar stâlpul de lumină.

M-am uitat la faţa lui Diego — ochii îi erau mari şi gura căscată. Stătea complet nemişcat, un semn clar că nu era ceva în regulă. Voiam să mă uit la piciorul meu, dar îmi era teamă să văd ce mai rămăsese. Acum nu era ca atunci când Jen îmi smulsese braţul, deşi atunci mă duruse mai mult. De data asta nu puteam repara nimic.

Încă nu simţeam durere.

— Bree, ai văzut asta?

Am clătinat repede din cap.

— Cât de rău e?

— Rău?

— Piciorul meu, am spus printre dinţi. Spune-mi ce-a mai rămas din el.

— Piciorul tău arată foarte bine.

Am privit repede în jos şi evident talpa piciorului şi gamba erau acolo, la fel ca înainte. Am mişcat degetele de la picior. Erau în regulă.

— Te doare? m-a întrebat el.

M-am ridicat de pe jos, în genunchi.

— Încă nu.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? Lumina?

Am clătinat din cap.

— Fii atentă aici, spuse el, îngenunchind din nou în faţa razei de soare. Şi nu mă mai împinge din drum de data asta. Deja ai dovedit că am dreptate.

Îşi întinse mâna. Şi de data asta a fost aproape la fel de greu de privit, deşi piciorul meu părea normal.

În secunda în care degetele lui au intrat în rază, peştera s-a umplu de un milion de reflexii ca nişte curcubeie strălucitoare. Se lumină ca într-o cameră de sticlă după-amiaza — era lumină peste tot. Am tresărit, apoi m-am cutremurat. Peste tot, *pe mine,* era lumină.

— Ireal, şopti Diego.

Îşi puse toată palma în rază şi cumva peştera deveni şi mai luminoasă. Îşi întoarse mâna ca să se uite la dosul palmei, apoi o întoarse din nou cu faţa în sus. Reflexiile dansau de parcă învârtea o prismă.

Nu mirosea a ars şi clar nu avea dureri. M-am uitat de aproape la mâna lui şi parcă avea la suprafaţă un miliard de oglinjoare minuscule, prea mici pentru a fi percepute separat, toate reflectând lumina cu intensitatea dublă a unei oglinzi obişnuite.

— Haide, Bree, trebuie să încerci asta.

Nu-mi venea în minte nici un motiv să spun „nu” şi *eram* curioasă, dar încă mai eram precaută când am alunecat lângă el.

— Nu te arde?

— Nu. Lumina nu ne arde, doar... se reflectă de pe noi. Mă rog, e puţin spus se reflectă.

Încet, ca un om, am întins cu prudenţă degetele spre lumină. În aceeaşi secundă, razele se răsfrânseră brusc din palma mea, făcând peştera atât de luminoasă, încât ziua de afară ar fi părut noapte prin comparaţie. Nu erau chiar reflexii, pentru că lumina era distorsionată şi colorată, mai mult ca nişte cristale. Mi-am băgat toată mâna în raza de soare, şi peştera s-a luminat şi mai tare.

— Crezi că Riley ştie? am şoptit.

— Poate. Poate că nu.

— De ce nu ne-ar spune dacă ar şti? Care ar fi scopul? Deci suntem nişte globuri de discotecă umblătoare.

Am ridicat din umeri.

Diego râse.

— Îmi dau seama de unde vin legendele. Imaginează-ţi dacă ai fi văzut asta când erai om. Nu ai crede că tipul de acolo tocmai a luat foc?

— Dacă n-ar sta la discuţii. Poate.

— E incredibil, spuse Diego. Cu un deget trasă o linie pe palma mea strălucitoare. Apoi sări în picioare chiar sub raza de soare, şi

peştera o luă razna de lumină. Haide, să ieşim de aici.

Se ridică şi se trase în sus prin gaura pe care o săpase până la suprafaţă.

Ai crede că n-ar fi trebuit să mai am emoţii, dar încă nu aveam curaj să îl urmez. Nevrând să par laşă, am stat aproape de călcâiele lui, dar stomacul mi s-a făcut ghem. Riley îmi inoculase bine că luăm foc la soare, dar în mintea mea focul era asociat cu zilele acelea cumplite după ce am devenit vampir, şi nu puteam să scap de panica instinctivă care mă cuprindea de fiecare dată când mă gândeam la asta.

Apoi Diego a ieşit din gaură şi eu am ajuns lângă el o jumătate de secundă mai târziu. Stăteam pe un mic petic de iarbă sălbatică, numai la câţiva paşi de copacii care acopereau insula. În spatele nostru, la câţiva metri, se întindea o faleză joasă, şi apoi apa. Totul în jurul nostru exploda de culoarea şi lumina care se reflectau de pe noi.

— Uau! am murmurat.

Diego îmi zâmbi, cu faţa superbă în lumină, şi brusc, cu un gol în stomac, am simţit că toată povestea cu cei mai buni prieteni pe vecie nu descria nici pe departe ce simţeam. Doar că se întâmplase atât de repede.

Deveni serios. Ochii îi erau la fel de largi ca şi ai mei. Numai uimire şi lumini. Îmi atinse faţa în felul în care îmi atinsese mâna, de parcă încerca să înţeleagă strălucirea.

— Atât de frumos, spuse el.

Îşi lăsă palma pe obrazul meu.

Nu sunt sigură cât de mult am stat acolo, zâmbind ca nişte idioţi şi luminând ca nişte torţe de sticlă. Nu era nici o barcă în golfuleţ, ceea ce probabil era bine. La cum arătam nu ne-ar fi ratat nici măcar un om cu ochii plini de noroi. Nu că ar fi putut să ne facă ceva, dar nu-mi era sete, şi ţipetele lor mi-ar fi stricat dispoziţia.

În cele din urmă un nor gros acoperi soarele. Deodată am devenit iarăşi noi, deşi tot vag luminoşi. Cineva cu ochii mai slabi decât ai vampirilor nici nu ar fi *remarcat diferenţa.*

Imediat ce a dispărut strălucirea, gândurile mi s-au limpezit şi m-am putut gândi la ce urma să vină. Dar chiar dacă Diego arăta din nou ca Diego cel de toate zilele — mă rog, nu făcut din lumină incandescentă — ştiam că pentru mine nu va mai arăta

niciodată la fel. Acea senzaţie furnicătoare din stomac era tot acolo şi aveam impresia că va rămâne acolo pentru totdeauna.

— Îi spunem lui Riley? Ar trebui sau nu să ştie? I-am întrebat.

Diego oftă şi îşi lăsă mâna jos.

— Nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc la asta în timp ce îi căutăm.

— Va trebui să fim foarte atenţi, să nu îi căutăm în timpul zilei. Ştii, ieşim destul de tare în evidenţă în timpul zilei.

El rânji.

— Hai să fim ninja.

Am încuviinţat din cap.

— Clubul super secret ninja sună mult mai tare decât toată povestea cu prieteni pe vecie.

— Mult mai bine.

Nu ne-a luat mai mult de câteva secunde să găsim locul din care a plecat toată lumea de pe insulă. Asta a fost partea uşoară. Dar să găsim locurile de pe ţărm unde au atins pământul era o cu totul altă problemă. Am discutat scurt dacă să ne despărţim sau nu, dar am căzut de acord să rămânem împreună. Logica noastră era bună — la urma urmei, dacă unul din noi găsea ceva, cum avea să îl anunţe pe celălalt? — dar de fapt nu voiam să îl părăsesc şi îmi dădeam seama că şi el simte la fel. Amândoi trăiserăm o viaţă întreagă fără o tovărăşie apropiată şi totul era prea frumos ca să irosim vreun minut.

Existau atâtea opţiuni cu privire la unde s-ar fi putut duce! În interiorul peninsulei sau pe altă insulă, sau înapoi la periferia oraşului Seattle, sau la nord de Canada. Ori de câte ori dărâmam sau incendiam o casă, Riley era întotdeauna pregătit — întotdeauna părea să ştie exact unde să mergem. Probabil că plănuia în avans lucrurile astea, dar nouă nu ne spunea niciodată.

Ar fi putut fi oriunde.

Faptul că ne scufundam în ocean de fiecare dată când vedeam bărci sau oameni ne încetinea mult. A trecut toată ziua fără să avem noroc, dar nu ne deranja. Ne distram mai bine decât niciodată.

A fost o zi aşa de ciudată! În loc să stau nefericită în întuneric încercând să ignor dezastrul din jurul meu şi să-mi înghit dezgustul cu privire la ascunzătoarea mea, mă jucam de-a ninja

cu cel mai bun prieten al meu sau poate că-mi era ceva mai mult de atât. Am râs o grămadă în timp ce ne plimbam pe la umbră, aruncând pietre unul în altul de parcă ar fi fost stele chinezeşti[2].

Apoi soarele a apus şi brusc am devenit stresată. Oare Riley ne va căuta? Oare va presupune că ne-am prăjit? Oare ştia că nu ni se poate întâmpla asta?

Am început să ne mişcăm mai repede. Mult mai repede. Deja dădusem turul la toate insuliţele apropiate, aşa că acum ne concentram pe continent. Cam la o oră după apusul soarelui, am prins un miros familiar, şi în câteva secunde eram pe urma lor. Odată ce am găsit dâra de miros, a fost la fel de uşor ca urmărirea unei turme de elefanţi prin zăpadă proaspătă.

Am discutat despre ce să facem, mai serioşi acum, în timp ce alergam.

— Nu cred că ar trebui să îi spunem lui Riley, am spus. Hai să spunem că am petrecut toată ziua în peştera ta, înainte să plecăm să îi căutăm. În timp ce vorbeam, am început să devin şi mai paranoică. Şi, mai bine, hai să îi spunem că peştera era plină de apă. Nici măcar n-am putut vorbi.

— Crezi că Riley e un personaj negativ, nu? întrebă el încet după un minut.

În timp ce vorbea, mă luă de mână.

— Nu ştiu. Dar aş prefera să mă port ca şi cum ar fi, să fiu sigură. Am ezitat, apoi am spus: Tu nu crezi că e rău.

— Nu, recunoscu Diego. E prietenul meu într-un fel. Adică, nu cum eşti tu prietena mea. Îmi strânse degetele. Dar mai mult decât altcineva. Nu vreau să cred…

Diego nu termină propoziţia.

I-am strâns şi eu degetele.

— Poate că e super de treabă. Faptul că suntem noi precauţi nu schimbă cine e el.

— Corect. Bine, atunci mergem pe povestea cu peştera. Cel puţin la început… Aş putea să vorbesc cu el mai târziu. Aş prefera s-o fac în timpul zilei, oricum, ca să pot dovedi pe loc ceea ce pretind. Şi în caz că ştie deja, dar are un motiv bun pentru care ne-a spus altceva, ar trebui să-i spun când suntem

---

[2] Stea chinezească — armă folosită de luptătorii ninja, de forma unei stele din metal (n.tr.)

singuri. Să-l prind în zori când se întoarce de oriunde s-o duce…

Am observat o mulţime de „eu”, şi nu de „noi” în discursul lui Diego şi m-a deranjat. Dar în acelaşi timp nu voiam să am prea mult de-a face cu Riley. Nu aveam aceeaşi încredere în el ca Diego.

— Ninja atacă în zori! am spus ca să îl fac să râdă.

A funcţionat. Am început să glumim din nou în timp ce mergeam pe urma turmei noastre de vampiri, dar îmi dădeam seama că dincolo de glumă se gândea la lucruri serioase la fel ca şi mine.

Şi am devenit şi mai neliniştită pe măsură ce alergam. Pentru că alergam repede, şi în nici un caz nu eram pe drumul greşit, dar dura prea mult. Ne îndepărtam foarte mult de coastă, în sus şi peste munţii cei mai apropiaţi, în teritoriu nou. Asta nu era tiparul normal.

Toate casele pe care le împrumutaserăm, fie că erau pe un munte sau pe o insulă, sau ascunse la vreo fermă imensă, aveau câteva lucruri în comun. Proprietarii morţi, poziţia izolată şi încă un lucru. Toate erau oarecum orientate spre Seattle. Orientate în jurul marelui oraş, ca nişte luni pe orbita unei planete. Seattle era mereu planeta, mereu ţinta.

Acum ieşiserăm de pe orbită, şi mi se părea în neregulă. Poate că nu însemna nimic, poate că era doar faptul că astăzi se schimbau prea multe lucruri. Toate adevărurile pe care le acceptasem fuseseră întoarse cu susul în jos şi nu mai aveam chef şi de alte răsturnări de situaţie. Oare de ce Riley nu alesese şi acum un loc normal?

— Ciudat că sunt aşa departe, murmură Diego, şi am simţit tensiunea din vocea lui.

— Sau înfricoşător, am murmurat.

Mă strânse de mână.

— E în ordine. Clubul ninja se descurcă în orice situaţie.

— Ai inventat strângerea aia de mână?

— Încă nu, lucrez la asta, promise el.

Ceva începu să mă sâcâie. Ca şi cum simţeam un punct negru ciudat — ştiam că e ceva ce nu percep, dar nu puteam identifica ce e. Ceva evident…

Şi apoi, cam la o sută de kilometri de perimetrul nostru obişnuit, am găsit casa. Era imposibil să confunzi zgomotul. Bum,

bum, bum-ul bass-ului, coloana sonoră a jocurilor video, mârâiturile. Sigur erau ai noştri.

Mi-am tras mâna dintr-a lui Diego şi el s-a uitat la mine.

— Hei, nici măcar nu te cunosc, am spus pe un ton glumeţ. N-am discutat deloc cu tine, având în vedere că am stat în apă. Eu de unde să ştiu că nu eşti vreun ninja sau vreun vampir?

El rânji.

— Valabil şi pentru mine, străino! apoi încet şi repede: Pur şi simplu fă toate lucrurile pe care le-ai făcut ieri. Mâine-seară ieşim împreună. Poate mergem în recunoaştere să ne dăm seama ce se întâmplă.

— Rămâne stabilit atunci. Păstrăm tăcerea.

Se aplecă spre mine şi mă *sărută* — doar un pup, dar chiar pe buze. Şocul sărutului mă electrocuta prin tot corpul. Apoi spuse:

— Hai să facem asta!

Şi se îndreptă spre poalele muntelui către sursa de gălăgie fără să se mai uite în urmă. Deja îşi juca rolul.

Un pic uimită, l-am urmat la câţiva metri, amintindu-mi să las între noi distanţa pe care aş lăsa-o între mine şi oricine altcineva.

Casa era un fel de cabană din lemn, ascunsă într-o poiană de pini, fără urmă de vecini pe o rază de kilometri împrejur. Toate ferestrele erau negre ca şi cum locul ar fi fost părăsit, dar toată structura casei tremura de la basul puternic din pivniţă.

Diego intră primul şi eu am încercat să mă mişc în spatele lui, de parcă ar fi fost Kevin sau Raoul. Şovăitoare, protejându-mi spaţiul. Găsi scările şi coborî cu o mină încrezătoare.

— Aţi încercat să scăpaţi de mine, fraierilor?

— O, ia uite, Diego trăieşte, l-am auzit pe Kevin răspunzând cu o evidentă lipsă de entuziasm.

— Nu datorită ţie, spuse Diego, în timp ce eu m-am strecurat în pivniţa întunecată.

Singura lumină venea de la diversele ecrane de televizor, dar era mai mult decât ne trebuia. M-am grăbit spre locul în care Fred stătea singur pe canapea, bucuroasă că era în ordine să par neliniştită, pentru că într-adevăr nu aveam cum să disimulez. Am înghiţit greu când m-a lovit greaţa, şi m-am ghemuit în locul meu obişnuit de pe podea, după canapea. Odată ce m-am aşezat, puterea de respingere a lui Fred a părut să se diminueze. Sau poate că mă obişnuiam eu cu ea.

Pivniţa era mai mult goală, având în vedere că era miezul nopţii. Toţi cei de aici aveau ochii la fel ca ai mei — de un roşu strălucitor fiind recent hrăniţi.

— Mi-a luat ceva vreme să curăţ după dezastrul pe care l-ai făcut, îi spuse Diego lui Kevin. Aproape s-a luminat până am ajuns la ce-a mai rămas din casă. A trebuit să stau într-o peşteră plină cu apă toată ziua.

— Du-te să baţi câmpii la Riley. Nu-mi pasă.

— Văd că şi fetişcana a supravieţuit, spuse o voce nouă, şi m-am cutremurat pentru că era Raoul.

M-am simţit uşurată că nu-mi ştia numele, dar mai mult de atât m-am simţit îngrozită că mă observase.

— Da, s-a luat după mine.

Nu-l vedeam pe Diego, dar mi-am dat seama că ridica din umeri.

— Uite unde era eroul zilei! spuse Raoul cu dispreţ.

— Nu primim puncte în plus pentru că suntem tâmpiţi.

Îmi doream ca Diego să nu-l mai provoace pe Raoul. Speram că Riley se va întoarce în curând. Numai Riley putea să îl disciplineze cât de cât pe Raoul.

Dar Riley probabil era plecat să vâneze puştani drogaţi pe care să-i ducă *ei.* Sau să facă orice altceva făcea el cât era plecat.

— Interesantă atitudine, Diego! Crezi că Riley te place atât de mult că o să îi pese dacă te omor. Eu cred că te înşeli. Şi, oricum, în seara asta, deja crede că ai murit.

Îi auzeam pe ceilalţi mişcându-se. Unii probabil ca să îl susţină pe Raoul, alţii doar ca să se dea din drum. Am ezitat în ascunzătoarea mea, ştiind că nu o să îl las pe Diego să se lupte cu ei de unul singur, dar îngrijorată că aş putea să mă dau de gol, dacă nu se ajunge la asta. Am sperat că Diego a supravieţuit atât de mult timp pentru că avea nişte talente de luptă ieşite din comun. Eu personal nu aveam prea multe de oferit în privinţa asta. Mai erau în pivniţă încă trei membri ai găştii lui Raoul, plus încă vreo câţiva care l-ar ajuta doar ca să se dea bine pe lângă el. Oare Riley va ajunge acasă înainte ca ei să aibă timp să ne ardă?

Diego răspunse cu o voce calmă:

— Chiar ţi-e aşa de teamă să mă dobori singur? Tipic.

Raoul pufni.

— Funcţionează replica asta vreodată? În afară de filme. De ce te-aş doborî singur? Nu vreau să te *bat.* Vreau doar să te *omor.*

M-am ghemuit în poziţie de atac, gata să sar. Raoul continua să vorbească. Îi plăcea mult să se audă vorbind:

— Dar nu o să fie nevoie de toţi ca să ne ocupăm de tine. Ăştia doi o să se ocupe de supravieţuitoarea ta nefericită. Micuţa cum o cheamă.

Am împietrit ca o stană. Am încercat să îmi revin ca să pot lupta mai bine. Nu că ar fi avut vreo importanţă.

Şi apoi am simţit altceva, ceva complet neaşteptat — un val de repulsie atât de copleşitor, că n-am putut să îmi păstrez poziţia de luptă. M-am prăbuşit la podea, icnind de groază.

N-am fost singura care a reacţionat. Am auzit mârâituri dezgustate şi sunete de greaţă din fiecare colţ al pivniţei. Câţiva s-au retras la marginile camerei, unde îi puteam vedea. Se lipiseră de pereţi, întinzându-şi gâturile de parcă ar fi putut scăpa de senzaţia aceea oribilă. Cel puţin unul dintre aceştia era membru al găştii lui Raoul.

Am auzit mârâitul distinctiv al lui Raoul şi apoi l-am auzit pierzându-se în sus pe scări. Nu era singurul care plecase de acolo. Cam jumătate din vampirii din pivniţă au şters-o de-acolo.

Eu nu aveam de ales. Abia mă puteam mişca. Şi apoi mi-am dat seama că asta se întâmpla deoarece eram atât de aproape de Ciudatul Fred. El era răspunzător pentru ce se petrecea. Şi oricât de oribil mă simţeam, încă mai eram în stare să-mi dau seama că probabil tocmai îmi salvase viaţa.

De ce?

Senzaţia de dezgust începu să dispară treptat. Imediat ce am putut, m-am târât la marginea canapelei şi am evaluat terenul. Toţi cei din gaşca lui Raoul plecaseră, Diego era tot acolo, în celălalt capăt al camerei, lângă televizoare. Vampirii care rămăseseră se relaxau încetul cu încetul, deşi toţi arătau puţin zguduiţi. Majoritatea aruncau priviri prudente în direcţia lui Fred. Am aruncat o privire la ceafa lui, deşi nu puteam vedea nimic. Am întors repede capul. Când m-am uitat la el, mi-a revenit greaţa.

— Potoliţi-vă!

Vocea profundă se auzise dinspre Fred. Niciodată nu-l auzisem

vorbind. Toată lumea se holba şi apoi întorcea imediat capul când revenea repulsia.

Aşadar, Fred voia doar să fie linişte şi pace. Ei bine, nu-mi păsa. Eram în viaţă din cauza asta. Cel mai probabil Raoul va fi distras de altceva înainte să vină zorile şi se va răzbuna pe altcineva din apropierea lui. Şi Riley întotdeauna se întorcea dimineaţa. Va auzi că Diego a fost în peşteră, şi nu afară unde l-ar fi distrus soarele, iar Raoul nu va mai avea nici o scuză să îl atace, şi nici pe mine.

Sau ăsta era scenariul cel mai bun. Între timp, poate că Diego şi cu mine vom concepe un plan să stăm departe de Raoul.

Din nou, am avut senzaţia trecătoare că ratez o soluţie evidentă. Înainte să îmi dau seama, gândurile mi-au fost întrerupte.

— Scuze.

Murmurul profund, aproape tăcut, venise cu siguranţă de la Fred. Eu păream să fiu singura suficient de aproape ca să îl audă. Oare vorbea cu mine?

L-am privit din nou şi nu am simţit nimic. Nu-i puteam vedea faţa — era tot întors cu spatele. Avea părul blond lung şi des. Nu observasem asta niciodată în toate zilele în care mă ascunsesem în umbra lui. Riley nu glumise când spusese că Fred era special. Scârbos, dar special. Oare Riley avea idee că Fred e atât de... puternic? Era capabil să copleşească o cameră întreagă într-o secundă.

Deşi nu-i puteam vedea expresia, aveam senzaţia că Fred aşteaptă un răspuns.

— Ăă, nu te scuza, am şoptit. Mulţumesc.

Fred ridică din umeri.

Şi atunci am descoperit că nu mă mai pot uita la el.

Orele trecură mai încet decât de obicei, în timp ce îl aşteptam pe Raoul să se întoarcă. Din când în când, încercam din nou să mă uit la Fred — să văd dincolo de protecţia pe care şi-o crease — dar întotdeauna mă simţeam respinsă. Dacă încercam prea tare, mă înecam de greaţă.

Faptul că mă gândeam la Fred mă distrăgea să nu mă mai gândesc la Diego. Am încercat să mă prefac că nu-mi pasă unde e în cameră. Nu m-am uitat la el, dar m-am concentrat pe sunetul respiraţiei lui — ritmul lui diferit — ca să ţin socoteala.

Stătea în cealaltă parte a camerei, ascultând CD-urile la un laptop. Sau poate că se prefăcea că ascultă, aşa cum şi eu mă prefăceam că citesc cărţile din rucsacul umed de pe umerii mei. Răsfoiam paginile în ritmul meu obişnuit, dar nu citeam cu adevărat. Îl aşteptam pe Raoul.

Din fericire, Riley a venit primul. Raoul şi acoliţii lui erau fix în spatele lui, dar nu la fel de guralivi şi de enervanţi ca de obicei. Poate că Fred îi învăţase să aibă puţin respect.

Sau poate că nu, totuşi. Mai degrabă Fred îi înfuriase. Speram din tot sufletul ca Fred să nu lase niciodată garda jos.

Riley s-a dus imediat la Diego; am ascultat cu spatele la ei, cu ochii în carte. Cu coada ochiului i-am văzut pe câţiva dintre idioţii lui Raoul rătăcind prin cameră, căutându-şi jocurile preferate sau orice făcuseră înainte ca Fred să îi alunge. Kevin era unul dintre ei, dar părea să caute ceva mai mult decât distracţie. De câteva ori încercă să se concentreze pe locul unde stăteam eu, dar aura lui Fred îl ţinu departe. Renunţă după câteva minute, arătând un pic bolnav.

— Am auzit că te-ai întors, spuse Riley, părând sincer încântat. Întotdeauna pot conta pe tine, Diego!

— Nici o problemă, spuse Diego pe un ton relaxat. Doar că n-a fost plăcut să-mi ţin respiraţia toată ziua.

Riley râse.

— Nu mai risca atât data viitoare. Dă un exemplu bun bebeluşilor!

Diego râse cu el şi atât. Cu coada ochiului am văzut că Kevin părea să se relaxeze puţin. Oare chiar îşi făcea griji că Diego l-ar putea da de gol? Poate că Riley îl asculta pe Diego mai mult decât îmi dădusem eu seama. M-am întrebat dacă de asta o luase Raoul razna mai devreme.

Oare până la urmă era un lucru bun că Diego era aşa de apropiat de Riley? Poate că Riley era de treabă. Relaţia aceea nu afecta ceea ce aveam noi, nu?

Timpul nu trecu mai repede după răsăritul soarelui. Era aglomeraţie şi agitaţie în pivniţă, la fel ca în fiecare zi. Dacă vampirii ar fi putut răguşi, Riley şi-ar fi pierdut complet vocea de la ţipat. Câţiva puştani şi-au pierdut temporar câteva membre, dar nimeni n-a fost ars. Muzica interfera cu jocurile video şi m-am bucurat că nu mă putea lua durerea de cap. Am încercat să

îmi citesc cărţile, dar am sfârşit prin a le frunzări pur şi simplu, fără să-mi pese suficient ca să-mi concentrez privirea pe cuvinte. Le-am lăsat într-un teanc ordonat lângă canapea, pentru Fred. Întotdeauna îmi lăsam cărţile pentru el, deşi nu-mi dădeam seama dacă le citeşte sau nu. Nu mă puteam uita suficient de mult la el ca să îmi dau seama cum îşi petrece timpul.

Măcar Raoul nu s-a mai uitat în direcţia mea. Nici Kevin sau vreunul din ceilalţi. Nu puteam vedea dacă Diego e suficient de isteţ să mă ignore, pentru că şi eu îl ignoram atât de bine. Nimeni nu putea bănui că suntem o echipă, poate în afară de Fred. Oare Fred mă văzuse că mă pregăteam să lupt alături de Diego? Chiar dacă ar fi făcut-o, nu mă îngrijoram prea mult cu privire la asta. Dacă Fred m-ar fi antipatizat în vreun mod special, ar fi putut să mă lase să mor în seara trecută. Ar fi fost uşor.

Pe măsură ce soarele apunea, atmosfera deveni tot mai gălăgioasă. Nu puteam vedea cum se lasă întunericul acolo în pivniţă, pentru că toate ferestrele de la parter erau acoperite pentru siguranţă. Dar când aşteptai atât de multe zile să vină seara, căpătai abilitatea de a-ţi da seama când se termină o zi. Puştanii începură să devină agitaţi, sâcâindu-l pe Riley cu întrebări dacă pot să iasă sau nu.

— Kristie, tu ai ieşit seara trecută, spuse Riley, şi îi puteai auzi lipsa de răbdare din Voce. Heather, Jim, Logan — voi ieşiţi. Warren, ochii tăi sunt închişi la culoare, du-te cu ei. Hei, Sara, nu sunt orb, vino aici!

Puştii pe care nu i-a lăsat să plece se bosumflară pe la colţuri, unii dintre ei aşteptând ca Riley să se ducă la ale lui ca să poată pleca în ciuda regulilor.

— Aă, Fred, cred că e rândul tău, spuse Riley, fără să se uite în direcţia noastră.

L-am auzit pe Fred oftând când se ridică în picioare. Toată lumea se chirci când se mişcă prin centrul încăperii, chiar şi Riley. Dar, spre deosebire de ceilalţi. Riley zâmbi în sinea lui. Îi plăcea acest vampir înzestrat cu un talent aparte.

M-am simţit dezgolită fără Fred acolo. Oricine se putea concentra asupra mea acum. Am rămas perfect nemişcată, cu capul jos, făcând orice îmi stătea în putinţă să nu atrag atenţia asupra mea.

Din fericire pentru mine, Riley se grăbea în seara asta. Când plecă, abia se opri să se uite urât la cei care se tot apropiau de uşă, darămite să îi şi ameninţe. În mod normal, ne ţinea o variantă de discurs despre discreţie, dar nu şi în seara asta. Părea preocupat, neliniştit. Puteam paria că se ducea s-o vadă pe *ea.* Asta mă făcea mai puţin încântată de perspectiva de a sta de vorbă cu el în zori.

Am aşteptat ca Kristie şi trei dintre însoţitorii ei obişnuiţi să iasă şi m-am strecurat după ei, încercând să arăt ca şi cum aş face parte din anturajul ei fără să îi deranjez. Nu m-am uitat la Raoul, nu m-am uitat la Diego. M-am concentrat să par neînsemnată — inobservabilă. Doar o banală puştoaică vampir.

Odată ce am ieşit din casă, m-am desprins imediat de Kristie şi am luat-o spre păduri. Am sperat că lui Diego îi va păsa suficient ca să îmi urmeze mirosul. La jumătatea drumului spre vârful celui mai apropiat munte, m-am căţărat în vârful unui molid înalt, aflat la câţiva metri de pădure. Aveam o vedere destul de bună în caz că încerca cineva să mă atace.

Până la urmă s-a dovedit că am fost exagerat de precaută. Poate că fusesem prea precaută toată ziua. Diego a fost singurul care a venit să mă caute. L-am văzut de la distanţă şi am coborât panta să îl întâmpin.

— Ce zi lungă, spuse el, îmbrăţişându-mă. Planul tău e dificil.

L-am îmbrăţişat şi eu, minunându-mă de cât de confortabil mă simţeam.

— Poate că sunt eu paranoică.

— Îmi pare rău de faza cu Raoul. A fost cât pe ce.

Am încuviinţat din cap.

— Ce bine că Fred e aşa dezgustător!

— Mă întreb dacă Riley ştie cât de puternic e puştiul ăsta.

— Mă îndoiesc. Nu l-am mai văzut făcând asta niciodată, şi eu petrec mult timp în preajma lui.

— Mă rog, treaba lui Fred Ciudatul. Avem propriul secret de împărtăşit cu Riley.

M-am cutremurat.

— Încă nu sunt sigură că e o idee bună.

— Nu vom şti până nu vedem cum reacţionează Riley.

— Nu-mi place să nu ştiu, aşa, în general.

Diego miji ochii, speculativ.

— Ce părere ai despre o mică aventură?

— Depinde.

— Păi, mă gândeam la priorităţile clubului. Ştii, să descoperim cât mai multe.

— Şi…?

— Cred că ar trebui să-l urmărim pe Riley. Să aflăm ce face.

M-am holbat la el.

— Dar va şti că i-am luat urma. Ne va simţi mirosurile.

— Ştiu. Uite cum m-am gândit. Eu mă iau după mirosul lui. Tu stai la o distanţă de vreo câteva sute de metri şi urmează-mi sunetul. Atunci Riley va şti că numai eu l-am urmărit şi pot să îi spun că e pentru că aveam ceva important să îi spun. Şi atunci îi povestesc totul despre efectul de glob de discotecă. Şi văd ce spune. Mă examina cu ochi mijiţi. Dar tu… fii discretă pentru moment, bine? Îţi spun eu dacă e de treabă cu privire la faza asta.

— Şi dacă se întoarce mai devreme de unde se duce? Nu vrei să fie aproape de zori ca să poţi străluci?

— Da… asta e o cu siguranţă o problemă. Şi poate afecta modul în care se desfăşoară conversaţia. Dar cred că ar trebui să riscăm. În seara asta părea să se grăbească, nu? De parcă ar avea nevoie de toată noaptea pentru ce face?

— Poate. Sau poate se grăbea s-o vadă pe ea. Ştii, n-am vrea să îl luăm prin surprindere dacă ea e prin apropiere.

Am tresărit amândoi.

— Adevărat. Şi totuşi… Se încruntă. Nu ţi se pare că orice neaşteaptă se apropie? Că nu avem prea mult timp la dispoziţie să ne dăm seama?

Am încuviinţat din cap, nefericită.

— Da, aşa e.

— Aşa că, hai să ne asumăm riscul! Riley are încredere în mine şi eu am un motiv bun să vreau să stau de vorbă cu el.

M-am gândit la strategia lui. Deşi îl cunoşteam de fapt numai de o zi, îmi dădeam seama că Diego nu-şi făcea griji excesive.

— Planul ăsta elaborat al tău… am spus.

— Ce-i cu el? mă întrebă.

— Pare un plan de o singură persoană. Nu o aventură de club. Cel puţin nu când vine vorba de partea periculoasă.

Făcu o faţă care îmi dădu de înţeles că îl prinsesem.

— Asta e ideea mea. Eu sunt cel care… Ezită, încurcându-se la următorul cuvânt… are încredere în Riley. Eu sunt cel care o să rişte să îi devină duşman dacă mă înşel cu privire la el.

Oricât de fricoasă eram, nu eram de acord cu asta.

— Cluburile nu funcţionează aşa.

El dădu din cap, cu o expresie incertă pe chip.

— Bine, vedem din mers. Nu cred că vorbea serios.

— Stai în copaci, ia-mi urma de sus, bine? spuse el.

— Bine.

Se îndreptă înapoi spre cabana de lemn, mişcându-se cu repeziciune. L-am urmat printre crengi, majoritatea atât de apropiate că doar rar trebuia să sar dintr-un copac în altul. M-am mişcat cât mai puţin, sperând că ramurile îndoite sub greutatea mea vor părea îndoite de vânt. Bătea o briză uşoară, şi asta va ajuta. Era frig pentru o seară de vară, nu că asta mă deranja.

Diego prinse fără probleme mirosul lui Riley în afara casei şi apoi îl urmă rapid, în timp ce eu am rămas la câţiva metri în spate şi cam la o sută de metri nord, mai sus pe pantă decât el. Când copacii erau foarte deşi, Diego mai scutura câte un trunchi de copac, ca să nu-i pierd urma.

Am ţinut-o tot aşa, el alergând şi eu făcând pe veveriţa zburătoare, doar cincisprezece minute, şi apoi l-am văzut pe Diego încetinind. Probabil ne apropiam. Am urcat mai sus pe crengi, căutând un copac cu o privelişte bună. Am ales unul care se înălţa deasupra celorlalţi şi am măsurat din priviri împrejurimile.

La mai puţin de opt sute de metri se afla o poiană largă între copaci, un câmp deschis care acoperea câţiva acri. Lângă centrul poienii, aproape de copacii din partea de est, se afla o construcţie care arăta ca o casă de turtă dulce supradimensionată. Vopsită în culori aprinse: roz, verde şi alb, era împodobită până aproape de ridicol cu brâuri cochete pe fiecare margine. Era genul de lucru de care aş fi râs dacă aş fi fost într-o situaţie mai puţin încordată.

Riley nu se vedea pe nicăieri, dar Diego se oprise complet, aşa că am presupus că acesta era punctul terminus al călătoriei noastre. Poate că asta era casa înlocuitoare pe care o pregătea Riley după ce se prăbuşea cabana de lemn. Doar că era mai mică decât oricare din casele în care mai stătuserăm şi nu părea

să aibă pivniţă. Şi era şi mai departe de Seattle decât ultima.

Diego ridică privirea spre mine, şi i-am făcut semn să vină lângă mine. Încuviinţă din cap şi îşi refăcu puţin traseul înapoi. Apoi făcu un salt enorm — m-am întrebat dacă eu aş fi putut sări aşa de sus, chiar puternică şi tânără cum eram — şi se prinse de o creangă cam la jumătatea celui mai apropiat copac. Numai dacă ar fi fost cineva extraordinar de vigilent şi-ar fi dat seama că Diego se abătuse din drum. Chiar şi aşa, sări în cerc printre copaci, asigurându-se că urma lui nu ducea direct la a mea.

Când socoti în cele din urmă că era sigur să mi se alăture, mă luă imediat de mână. În linişte, dădu din cap spre casa de turtă dulce. Un colţ al gurii îi zvâcni.

Am început să ne apropiem de partea estică a casei, rămânând sus în copaci. Ne-am apropiat cât de mult am îndrăznit — lăsând câţiva copaci ca acoperire între noi şi casă — şi apoi am stat acolo în linişte, ascultând.

Vântul se mai potoli puţin, din fericire, şi am putut auzi ceva. Nişte sunete ciudate, de frecare şi ciocănituri. La început, nu am recunoscut ce auzeam, dar apoi Diego a zâmbit în colţul gurii, şi-a ţuguiat buzele şi a sărutat fără zgomot aerul în direcţia mea.

Sărutatul nu suna la fel la vampiri cum suna la oameni. Nu existau celule moi, cărnoase, pline de lichid, care să se zdrobească una de alta. Doar buze de piatră şi atât. Mai auzisem un sărut între vampiri — pupicul lui Diego din seara precedentă — dar n-aş fi făcut niciodată legătura. Era atât de departe de ceea ce mă aşteptasem să găsesc aici!

Această revelaţie îmi dădu peste cap toate teoriile. Bănuisem că Riley venea s-o vadă pe ea, fie să primească instrucţiuni, fie să îi aducă noi recruţi, oricare din astea două. Dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că o să dăm peste un fel de... cuibuşor de nebunii. Cum putea Riley s-o sărute? M-am cutremurat şi am privit spre Diego. Şi el arăta vag oripilat, dar ridică din umeri.

Mi-am amintit ultima mea noapte de umanitate, tresărind când mi-au venit în minte flăcările care mă arseseră. Am încercat să îmi amintesc momentele de dinainte de văpaie, deşi totul era în ceaţă... Mai întâi, a fost teama insinuantă care se instalase în mine când Riley oprise maşina în faţa casei întunecoase; sentimentul de siguranţă pe care îl avusesem în fast-food-ul luminat puternic se dizolvă complet. Am dat înapoi,

îndepărtându-mă, şi apoi m-a apucat de braţ cu o strânsoare de oţel şi m-a smuls din maşină de parcă aş fi fost o păpuşă gonflabilă. Ce teroare şi neîncredere am simţit când a sărit zece metri până la uşă! Teroare şi apoi durere, nu mai era loc de neîncredere, când mi-a rupt braţul târându-mă prin uşă în casa întunecată. Şi apoi vocea.

În timp ce mă concentram asupra amintirii, am auzit-o din nou. Era o voce ascuţită şi tărăgănată, ca a unei fetiţe, dar bosumflată. Ca a unui copil care face o criză de nervi.

Îmi aminteam ce spusese.

— De ce ai mai adus-o pe asta? E prea mică.

Ceva în genul ăsta, m-am gândit eu. Poate nu în aceleaşi cuvinte, dar asta era ideea.

Sunt sigură că Riley păruse dornic să îi facă pe plac când a răspuns, de teamă să n-o dezamăgească.

— Dar e un alt corp. Măcar o altă distracţie.

Cred că am scâncit atunci şi m-a scuturat dureros, dar nu mi s-a mai adresat. Parcă eram un câine, nu o persoană.

— Toată seara asta a fost o pierdere de vreme, se plânse vocea de copil. I-am omorât pe toţi. Bleah!

Îmi amintesc că toată casa a tremurat atunci, de parcă s-ar fi izbit o maşină de ea. Acum mi-am dat seama că probabil lovise ceva cu piciorul de nervi.

— Bine. Presupun că şi una mică e mai bună decât nimic, chiar dacă numai atât poţi să aduci. Şi sunt atât de plină acum, că ar trebui să mă pot opri.

Degetele dure ale lui Riley au dispărut atunci şi m-au lăsat singură cu vocea. Fusesem prea panicată până în acel moment ca să mai scot un sunet. Doar am închis ochii, deşi oricum nu vedeam nimic în întuneric. N-am ţipat până când ceva m-a tăiat pe gât, arzându-mă ca o lamă înmuiată în acid.

M-am chircit amintindu-mi şi am îndepărtat din minte următoarea parte. În schimb, m-am concentrat pe scurta lor conversaţie. Femeia nu părea să stea de vorbă cu iubitul sau cu prietenul ei. Mai degrabă părea să stea de vorbă cu un angajat. Unul pe care nu-l plăcea prea mult şi urma să îl concedieze.

Dar sunetele ciudate de sărutări vampireşti continuară. Cineva oftă mulţumit.

M-am încruntat la Diego. Schimbul ăsta de replici nu ne

spunea prea multe. Cât timp trebuia să stăm?

El îşi lăsă capul pe o parte, ascultând cu atenţie.

Şi după câteva minute de răbdare, sunetele joase, romantice se opriră brusc.

— Câţi?

Vocea era înăbuşită de distanţă, dar totuşi clară. Şi familiară. Ascuţită, aproape ca un ciripit. Ca vocea unei fetiţe răsfăţate.

— Douăzeci şi doi, răspunse Riley, părând mândru.

Diego şi cu mine am schimbat o privire scurtă. Eram douăzeci şi doi, la ultima numărătoare, cel puţin. Deci vorbeau despre noi.

— Credeam că am pierdut doi în favoarea soarelui, dar unul dintre puştii mei mai mari e… ascultător, continuă Riley. În vocea lui Riley se simţi o nuanţă de afecţiune când vorbi de Diego ca fiind unul dintre… puştii lui. Are un loc subteran — s-a ascuns acolo cu cea mai mică.

— Eşti sigur?

Urmă o lungă pauză, de data asta fără sunete romantice. Chiar şi de la distanţă, simţeam tensiunea.

— Da. E un copil bun, sunt sigur.

Încă o pauză încordată. Nu îi înţelegeam întrebarea. Ce voia să spună prin „eşti sigur”? Credea că auzise povestea de la altcineva, şi nu că îl văzuse pe Diego cu ochii lui?

— Douăzeci şi doi e bine, murmură ea, şi tensiunea păru să se dizolve. Cum se comportă? Unii dintre ei au aproape un an. Încă mai urmează regulile?

— Da, spuse Riley. Tot ce mi-ai spus tu să fac merge perfect. Ei nu gândesc, pur şi simplu fac ce-au făcut dintotdeauna. Îi pot oricând distrage cu setea. Îi ţine sub control.

M-am încruntat la Diego. Riley nu voia ca noi să gândim. De ce?

— Te-ai descurcat atât de bine, ganguri creatoarea noastră, şi urmă un alt sărut. Douăzeci şi doi!

— E timpul? întrebă Riley nerăbdător.

Răspunsul ei veni rapid, ca o palmă:

— Nu, nu m-am decis când.

— Nu înţeleg.

— Nici nu trebuie. E suficient să ştii că duşmanii noştri au puteri mari. Nu putem fi suficient de atenţi. Vocea i se înmuie, deveni din nou dulceagă. Dar toţi douăzeci şi doi încă în viaţă.

Chiar şi cu ce sunt în stare să facă duşmanii noştri… cum vor face faţă la douăzeci şi doi?

Scoase un hohot de râs cristalin.

Diego şi cu mine nu ne luaserăm privirile unul de la altul în tot acest timp, şi puteam vedea în ochii lui că gândurile îi sunt aceleaşi ca ale mele. Da, fuseserăm creaţi intenţionat, aşa cum ghiciserăm. Aveam un duşman. Sau creatoarea noastră avea un duşman. Mai conta diferenţa?

— Decizii, decizii, murmură ea. Nu încă. Poate mai facem vreo câţiva, doar să fim siguri.

— De fapt, dacă mai adăugăm câţiva am putea să decimăm efectivele şi mai tare, o avertiză Riley cu grijă, de parcă nu voia să o supere. Întotdeauna e nebunie când vine un grup nou.

— Corect, recunoscu ea, şi mi l-am imaginat pe Riley oftând uşurat că nu era supărată.

Deodată, Diego privi în altă parte, drept în partea cealaltă a poienii. Nu auzisem nici o mişcare din casă, dar poate că ieşise. Am întors capul exact în acelaşi moment şi am înlemnit, văzând ce l-a speriat pe Diego.

Patru siluete traversau câmpul deschis către casă. Intraseră în poiană dinspre vest, cel mai îndepărtat punct de ascunzătoarea noastră. Toţi purtau mantii lungi şi negre cu glugi adânci, aşa că la început am crezut că sunt oameni. Oameni ciudaţi, dar oricum oameni, pentru că nici unul din vampirii pe care îi ştiam eu nu avea haine gotice asortate. Şi nici unul nu se mişca într-un mod atât de diafan, de controlat şi… de elegant. Dar apoi mi-am dat seama că nici un om pe care l-am întâlnit vreodată nu se putea mişca aşa şi, mai ales, nu se putea mişca atât de silenţios. Mantiile negre traversară prin iarba înaltă într-o linişte absolută. Deci ori erau vampiri, ori erau nişte fiinţe supranaturale. Poate fantome. Dar dacă erau vampiri, atunci erau nişte vampiri pe care nu-i cunoşteam şi asta însemna că poate erau duşmanii de care vorbeau. Şi, dacă era aşa, atunci ar fi trebuit să ne cărăm naibii de acolo pentru că nu aveam douăzeci de vampiri alături de noi în acest moment.

Aş fi vrut s-o iau la sănătoasa, dar îmi era teamă să nu atrag atenţia siluetelor în mantii.

Aşa că i-am privit înaintând diafan, observând şi alte lucruri la ei. Cum rămâneau într-o formaţie perfectă de romb care nu se

strâmba nici un pic, indiferent de cum se schimba terenul de sub picioarele lor. Cum cel din vârful rombului era mai mic decât ceilalţi şi mantia îi era mai închisă la culoare. Cum nu încercau să urmeze o dâră — nu încercau să urmeze un miros. Pur şi simplu ştiau drumul. Poate erau invitaţi.

Se duseră direct către casă, şi am simţit că e sigur să respir din nou când au început să urce în linişte treptele către uşa de la intrare. Măcar nu veneau direct după Diego şi după mine. După ce intrau, puteam să dispărem cu sunetul următoarei brize printre copaci şi ei nu vor şti niciodată că am fost acolo.

M-am uitat la Diego şi am zvâcnit din cap către drumul pe care veniseră. El miji ochii şi îşi ridică un deget. Super, voia să rămânem. Mi-am dat ochii peste cap şi, deşi îmi era atât de teamă, am fost surprinsă că eram capabilă de sarcasm.

Ne-am întors amândoi privirile spre casă. Fiinţele cu mantii intraseră înăuntru fără zgomot, dar mi-am dat seama că nici ea, nici Riley nu scoseseră nici un cuvânt de când îi observaserăm pe vizitatori. Probabil auziseră ceva sau ştiuseră în vreun fel că sunt în pericol.

— Nu te deranja, ordonă leneş o voce foarte limpede, monotonă. Nu era la fel de ascuţită ca vocea creatoarei noastre, dar suna tot ca a unei fetiţe. Cred că ştii cine suntem, aşa că ştii că nu are sens să încerci să ne iei prin surprindere. Sau să te ascunzi. Sau să ne înfrunţi. Sau să fugi.

Un chicotit masculin, profund, care nu-i aparţinea lui Riley reverberă ameninţător prin casă.

— Calmează-te, o instrui prima voce fără inflexiuni — fata cu mantie. Vocea ei avea acea sonoritate care mă asigura că e vampir, şi nu fantomă sau altă creatură de coşmar. Nu suntem aici să te distrugem. Nu încă.

Urmă un moment de linişte şi apoi câteva mişcări abia audibile. Cineva îşi schimba poziţia.

— Dacă nu sunteţi aici să ne omorâţi, atunci... de ce? întrebă creatoarea noastră, cu vocea tensionată şi ascuţită.

— Dorim să ştim ce intenţii aveţi aici. Mai ales dacă implică... un anume clan local, explică fata cu mantie. Ne întrebam dacă au ceva de-a face cu dezastrul pe care l-ai creat aici. L-ai creat în mod *ilegal.*

Diego şi cu mine ne-am încruntat în acelaşi timp. Nimic din

toate astea nu avea sens, dar ultima parte era cea mai ciudată. Ce putea fi ilegal pentru vampiri? Ce poliţie, ce judecător, ce închisoare ar putea avea putere asupra noastră?

— Da, şuieră creatoarea noastră. Planurile noastre se referă la ei. Dar nu putem face nici o mişcare încă. E complicat.

O notă irascibilă se strecură în vocea ei la sfârşit.

— Crede-mă, cunoaştem dificultăţile mai bine decât tine. Este remarcabil că aţi reuşit să vă menţineţi în afara radarului, dacă mă pot exprima aşa, atât de mult timp. Spune-mi — o urmă de interes coloră monotonia vocii — cum reuşeşti?

Creatoarea noastră ezită, apoi vorbi repede. Ca şi cum se desfăşurase un soi de intimidare silenţioasă.

— Nu m-am decis încă, scuipă ea. Apoi adăugă mai încet, fără tragere de inimă: Să atac. Niciodată nu m-am decis să fac nimic cu ei.

— Banal, dar eficient, spuse fata cu mantie. Din nefericire, perioada ta de deliberare a ajuns la final. Trebuie să te decizi — acum — ce vei face cu mica ta armată. Atât ochii mei, cât şi ai lui Diego se căscară la auzul cuvântului armată. Altfel, este de datoria noastră să te pedepsim după cum cere legea. Această păsuire, oricât de scurtă, mă deranjează. Nu este stilul nostru. Aşa că te sfătuiesc să ne dai ce asigurări poţi… repede.

— Plecăm imediat! se oferi Riley neliniştit şi urmă un şuierat puternic.

— Plecăm cât de repede putem, îl corectă creatoarea noastră furioasă. Avem multe de făcut. Presupun că doriţi să reuşim, nu? Atunci, am nevoie de puţin timp să îi antrenez, să îi instruiesc, să îi hrănesc!

Urmă o pauză scurtă.

— Cinci zile. După aceea venim după tine! Şi nu există nici o piatră sub care să te poţi ascunde sau viteză la care să poţi fugi care să te salveze. Dacă nu ai atacat până atunci, o să arzi.

Acestea au fost spuse nu ca o ameninţare, ci ca o siguranţă absolută.

— Şi dacă *atac?* întrebă creatoarea noastră tulburată.

— Vom vedea, răspunse fata cu mantie pe un ton mai vesel decât vorbise până acum. Presupun că depinde de cât de mult succes ai. Străduieşte-te din greu să ne faci pe plac.

Ultima comandă a fost dată pe un ton banal, dur, care mă

făcu să simt un fior ciudat în piept.

— Da, mârâi creatoarea noastră.

— Da, şopti şi Riley ca un ecou.

O secundă mai târziu, vampirii cu mantie ieşeau din casă fără să facă nici un zgomot. Nici Diego, nici eu nu am respirat timp de cinci minute după ce au dispărut. În casă, creatoarea noastră şi Riley erau la fel de tăcuţi. Mai trecură încă cinci minute într-o linişte totală.

Am atins braţul lui Diego. Asta era ocazia noastră să plecăm de acolo. În acel moment nu-mi mai era frică de Riley. Voiam să mă îndepărtez cât de mult posibil de mantiile negre. Voiam să fiu în siguranţa mulţimii din cabană şi mi-am imaginat că şi creatoarea noastră simte la fel. De aceea crease atât de mulţi ca noi. Existau multe lucruri mai înfricoşătoare decât orice îmi imaginasem.

Diego ezită, ascultând în continuare, şi o secundă mai târziu, răbdarea i-a fost răsplătită.

— Ei bine, şopti ea în casă, acum ştiu şi ei.

Oare vorbea despre mantii sau despre clanul misterios? Care era duşmanul pe care îl menţionase ea înainte de vizita mantiilor?

— Asta nu contează. Îi depăşim numeric…

— Orice avertisment contează! mârâi ea, întrerupându-l. Avem atât de multe de făcut! Numai cinci zile! Gemu. Gata cu distracţiile. Începi în seara asta.

— N-o să te dezamăgesc! promise Riley.

La naiba! Diego şi cu mine ne-am mişcat în acelaşi timp, sărind din copacul în care stăteam în următorul, zburând înapoi pe drumul pe care veniserăm. Riley se grăbea acum şi, dacă găsea urma lui Diego fără Diego la capătul ei, după tot ce se întâmplase cu mantiile…

— Trebuie să mă întorc şi să-l aştept, îmi şopti Diego, în timp ce alergam. Din fericire, nu e în raza vizuală a casei. Nu vreau să ştie că am auzit.

— Ar trebui să vorbim amândoi cu el.

— Prea târziu pentru asta. Va observa că mirosul tău nu e pe cărare. Va deveni suspicios.

— Diego…

Mă fraierise să nu particip la asta. Ne-am întors la locul unde

mi se alăturase. Vorbi în şoaptă, grăbit!

— Ţine-te de plan, Bree! O să îi spun ce am plănuit să îi spun. Nu suntem aproape de zorii zilei, dar va trebui să mă descurc în condiţiile astea. Dacă nu mă crede… Diego ridică din umeri. Are chestii mai importante la care să se gândească decât la faptul că am eu o imaginaţie mult prea bogată. Poate că mă va asculta mai atent acum — se pare că avem nevoie de tot ajutorul din lume şi faptul că ne putem mişca la lumina zilei nu poate să strice.

— Diego… am repetat, neştiind ce să spun altceva.

Mă privi în ochi, şi am aşteptat ca buzele să îi contureze acel zâmbet lejer sau să facă nişte glume cu ninja sau prieteni pe vecie.

N-a făcut-o. În schimb, s-a aplecat încet, fără să îşi ia ochii dintr-ai mei, şi m-a sărutat. Buzele lui netede s-au lipit de ale mele timp de o secundă lungă în timp ce ne uitam unul la altul.

Apoi s-a îndreptat şi a oftat.

— Du-te acasă, ascunde-te în spatele lui Fred şi poartă-te ca şi cum nu ştii nimic. O să fiu chiar în spatele tău.

— Ai grijă!

L-am apucat de mână şi i-am strâns-o tare, apoi i-am dat drumul. Riley vorbise de Diego într-un mod afectuos. Va trebui să sper că acea afecţiune era adevărată. Nu aveam de ales.

Diego dispăru printre copaci, silenţios ca o briză domoală. Nu am pierdut vremea să mă uit după el. Am sărit printre crengi în linie dreaptă către casă. Speram că ochii îmi sunt suficient de întunecaţi de la masa din seara trecută ca să îmi explic absenţa. Doar o vânătoare rapidă. Am avut noroc — am găsit un excursionist singuratic. Nimic ieşit din comun.

Sunetul muzicii bubuitoare care îmi întâmpină apropierea era însoţit de mirosul dulce şi inconfundabil de vampir ars. Am luat-o razna de panică. Puteam foarte bine să mor şi înăuntru, ca şi afară. Dar n-aveam de ales. Nu am încetinit, doar am alergat în jos pe scări direct spre colţul unde abia îl puteam distinge pe Fred Ciudatul. Căuta ceva de făcut? Era plictisit de stat? N-aveam idee ce face şi nu-mi păsa. Trebuia să stau cu el până când se întorceau Riley şi Diego.

În mijlocul podelei se afla o grămăjoară care ardea mocnit, prea mare să fie doar un picior sau un braţ. Gata cu cei douăzeci

şi doi ai lui Riley.

Nimeni nu părea foarte îngrijorat de rămăşiţele fumegânde. Imaginea era prea comună.

Când m-am înghesuit mai aproape de Fred, pentru prima dată senzaţia de dezgust nu s-a amplificat. În schimb, a pierit. El nu părea să mă bage în seamă, continua să citească din cartea pe care o ţinea în mână. Una dintre cele pe care i le lăsasem eu acum câteva zile. Nu aveam nici o problemă să văd ce face, acum că eram atât de aproape de locul unde se sprijinea de perna canapelei. Am ezitat, întrebându-mă de ce. Oare putea să închidă chestia aia cu greaţa atunci când voia? Asta însemna că amândoi eram neprotejaţi acum? Măcar Raoul nu era acasă încă, deşi Kevin era.

Pentru prima dată, am văzut cu adevărat cum arată Fred. Era înalt, cam de un metru optzeci şi cinci, cu un păr blond des şi cârlionţat, pe care nu-l mai observasem până acum. Avea umerii laţi şi era musculos. Arăta mai în vârstă decât ceilalţi — ca un student la facultate, nu ca un puşti de liceu. Şi — asta a fost partea care m-a surprins cel mai mult — arăta bine. Era la fel de chipeş ca oricare altul, poate mai chipeş decât mulţi dintre ei. Nu ştiam de ce asta era aşa o revelaţie pentru mine. Poate pentru că întotdeauna îl asociam cu repulsia.

M-am simţit ciudat să mă holbez. Am privit repede în jurul meu prin cameră să văd dacă a mai observat cineva că Fred e normal — şi simpatic — pentru moment. Nimeni nu se uita în direcţia noastră. Am aruncat o privire rapidă înspre Kevin, gata să îmi schimb direcţia privirii dacă mă observa, dar ochii îi erau concentraţi pe un punct din stânga noastră. Era uşor încruntat. Înainte să îmi pot întoarce capul, privirea lui trecu peste mine şi se opri la dreapta mea. Se încruntă şi mai tare. Ca şi cum... încerca să mă vadă şi nu putea.

Am mijit un zâmbet. Aveam prea multe pe cap ca să mă bucur cu adevărat de orbirea lui Kevin. M-am uitat înapoi la Fred, întrebându-mă dacă senzaţia de greaţă va reveni, şi am văzut că zâmbea la mine. Când zâmbea, era cu adevărat spectaculos.

Apoi momentul a trecut şi Fred s-a întors la cartea lui. Nu m-am mişcat o vreme, aşteptând să se întâmple ceva. Să intre Diego pe uşă. Sau Riley cu Diego. Sau Raoul. Sau să mă lovească din nou greaţa, sau Kevin să se uite urât în direcţia mea, sau să

izbucnească altă luptă. Ceva.

Când nu s-a întâmplat nimic, m-am adunat în cele din urmă şi am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac de la început — să mă prefac că nu se întâmplă nimic deosebit. Am înşfăcat o carte din teancul de la picioarele lui Fred şi apoi m-am aşezat chiar acolo şi m-am prefăcut că citesc. Probabil era una dintre cărţile pe care mă prefăcusem că le citesc ieri, dar nu-mi părea familiară. Am frunzărit iar paginile, fără să asimilez nimic.

Mintea îmi alerga în cap în cercuri mici, concentrice. Unde era Diego? Cum reacţionase Riley la povestea lui? Ce însemnase totul — discuţia dinainte de mantii, discuţia de după mantii?

M-am gândit la asta, mergând înapoi, încercând să asamblez piesele într-o imagine familiară. Lumea vampirilor avea un fel de justiţiari, şi erau al naibii de înfricoşători. Acest grup sălbatic de vampiri de câteva luni erau un fel de armată, iar această armată era cumva ilegală. Creatoarea noastră avea un duşman. Nu, nu, doi duşmani. Urma să îl atacăm pe unul din ei în cinci zile, sau ceilalţi, mantiile înfricoşătoare, urmau să o atace pe ea — sau pe noi, sau pe toţi. Urma să fim instruiţi pentru acest atac… imediat ce se va întoarce Riley. Am aruncat o privire scurtă spre uşă, apoi m-am străduit să mă uit la pagina din faţa mea. Şi apoi chestiile dinaintea vizitatorilor. Se îngrijora cu privire la o decizie. Era încântată că avea atâţia vampiri — atât de mulţi *soldaţi.* Riley era fericit că Diego şi cu mine supravieţuiserăm… Spusese că îşi închipuise că pierduse doi în favoarea soarelui, deci asta însemna că nu ştia cum reacţionează cu adevărat *vampirii* la soare. Şi totuşi, ce spusese ea era ciudat. Îl întrebase dacă era sigur. *Sigur* că Diego supravieţuise? Sau… sigur că povestea lui Diego era adevărată?

Ultimul gând m-a înspăimântat. Oare ştia deja că soarele nu ne face rău? Şi dacă ştia, atunci de ce îl minţise pe Riley şi, prin el, pe noi?

De ce ar vrea să ne ţină în întuneric — la propriu? Era foarte important pentru ea să rămânem ignoranţi? Suficient de important ca Diego să aibă necazuri? Începeam să mă panichez de tot. Dacă aş fi putut transpira, aş fi transpirat din greu până acum. Trebuia să mă concentrez din nou să întorc pagina, să îmi ţin ochii plecaţi.

Oare Riley era şi el păcălit sau era alături de ea? Când Riley

spusese că socotise că a mai pierdut doi în favoarea soarelui, se referea la soare efectiv… sau la minciuna cu privire la soare?

Dacă era a doua opţiune, atunci cunoaşterea adevărului însemna *moartea.* Panica mi-a împrăştiat gândurile.

Am încercat să fiu raţională şi să îi dau de capăt. Îmi era greu fără Diego. Faptul că aveam pe cineva cu care să vorbesc, să interacţionez, îmi întărea capacitatea de a mă concentra. Fără asta, frica îmi afecta gândurile, şi la fel şi setea mereu prezentă. Ispita sângelui nu-mi dădea pace. Chiar şi acum, hrănită suficient, simţeam arsura şi nevoia.

Gândeşte-te la ea, *gândeşte-te la Riley,* mi-am spus. Trebuia să înţeleg de ce ar minţi — dacă minţeau — ca să îmi pot da seama ce ar însemna pentru ei ca Diego să le ştie secretul.

Dacă ei n-ar fi minţit, dacă ne-ar fi spus că ziua e la fel de sigură ca noaptea, cum ar schimba asta lucrurile? Mi-am imaginat cum ar fi fost dacă n-am fi stat închişi într-o pivniţă întunecoasă toată ziua, dacă toţi douăzeci şi unu — poate mai puţini acum, în funcţie de cum se înţelegeau cei ieşiţi la vânătoare — am fi fost liberi să facem ce vrem, oricând vrem.

Am vrea să vânăm: asta era sigur.

Dacă n-ar fi trebuit să ne întoarcem, dacă n-ar fi trebuit să ne ascundem… ei bine, mulţi dintre noi nu ne-am mai întoarce aşa de regulat. Era greu să te concentrezi pe ideea de întoarcere când erai copleşit de sete. Dar Riley ne băgase atât de adânc în cap ameninţarea cu focul, teama că se va întoarce acea durere cumplită pe care o trăiserăm cu toţii la un moment dat. Acesta era motivul pentru care ne puteam opri. Autoconservarea, singurul instinct mai puternic decât setea.

Deci ameninţarea ne ţinea la un loc. Mai erau şi alte ascunzători, precum peştera lui Diego, dar cine altcineva se mai gândea la asta? Aveam un loc unde să ne ducem, o bază, aşa că ne duceam acolo. Minţile limpezi nu erau o specialitate a vampirilor. Sau, cel puţin, nu erau o specialitate a vampirilor tineri. Riley avea o minte limpede. Diego avea o minte mai limpede decât a mea. Vampirii aceia în mantii erau înfricoşător de concentraţi. M-am cutremurat. Deci rutina nu ne va controla pentru totdeauna. Ce se va întâmpla când vom fi mai în vârstă, mai raţionali? M-a lovit atunci gândul că nimeni nu era mai mare decât Riley. Toţi erau noi. Avea nevoie de o grămadă de vampiri

noi în lupta contra acestui duşman misterios. Dar după aceea?

Am avut o senzaţie acută că nu voiam să fiu prin preajmă după aceea. Şi, brusc, am priceput un adevăr evident. Era soluţia care îmi trecuse scurt prin minte şi înainte, când luam urma turmei de vampiri împreună cu Diego.

Nu trebuia să fiu prin preajmă pentru partea aceea. Nu trebuia să mai stau nici o noapte pe acolo.

Am rămas din nou statuie, în timp ce mă gândeam la ideea asta uimitoare.

Dacă Diego şi cu mine n-am fi ştiut unde s-a îndreptat cel mai probabil trupa, i-am fi găsit vreodată? Probabil că nu. Şi era vorba de un grup mare, care lăsase o urmă imensă. Dacă un singur vampir, unul care putea sări pe pământ, poate într-un copac, fără să lase o urmă la marginea apei… Doar unul sau poate doi vampiri care să înoate cât de departe i-o duce marea… Care ar putea să urce pe uscat oriunde… Canada, California, Chile, China…

Nu ai putea niciodată să îi găseşti pe acei doi vampiri. Ar dispărea. Ar dispărea ca şi cum i-ar fi luat vântul.

N-ar fi trebuit să ne întoarcem noaptea trecută! Nu ar fi trebuit să o facem! Oare de ce nu m-oi fi gândit la asta atunci?

Dar pe de altă parte… ar fi fost Diego de acord? Am început deodată să nu mai fiu aşa sigură pe mine. Până la urmă îi era Diego mai loial lui Riley? Oare să fi simţit că era responsabilitatea lui să-l susţină? La urma urmei, îl cunoştea pe Riley de mult mai mult timp… pe mine doar de o zi. Oare era mai apropiat de Riley decât era de mine?

Am început să meditez la lucrul acesta, încruntându-mă.

Ei bine, aveam să aflu de îndată ce prindeam şi noi un moment în care să fim singuri. Şi apoi, poate dacă clubul nostru secret înseamnă ceva, nu va mai conta ce a plănuit creatoarea noastră pentru noi. Am putea dispărea, iar Riley ar fi nevoit să se descurce cu nouăsprezece vampiri sau să facă repede alţii noi. Oricum ar fi fost, nu era problema noastră.

Abia aşteptam să-i spun lui Diego planul meu. Instinctul îmi spunea că şi el va simţi la fel ca mine. Cu puţin noroc.

M-am întrebat brusc dacă nu cumva chiar asta se întâmplase şi cu Shelly şi Steve şi cu ceilalţi puşti care au dispărut. Ştiam că nu fuseseră arşi de razele soarelui. Oare nu cumva Riley doar

pretinsese că-i văzuse făcuţi scrum, ca să ne facă să ne fie teamă şi să depindem de el? Să ne facă să ne întoarcem acasă în fiecare zori de zi? Poate că Shelly şi Steve au plecat pur şi simplu de capul lor. Au terminat cu Raoul. Au terminat cu duşmanii sau armatele care să le ameninţe viitorul apropiat.

Poate că asta a vrut Riley să spună cu *pierduţi în favoarea soarelui.* Fugari. Caz în care ar trebui să fie fericit că n-a dezertat şi Diego, nu?

Ce bine ar fi fost ca eu şi Diego *să fi plecat!* Am putea şi noi să fim liberi ca Shelly şi Steve. Fără reguli, fără teama de răsărit.

Mi-am imaginat din nou cum ar fi să fie tot grupul liber fără nici o interdicţie. Mă vedeam pe mine şi pe Diego mişcându-ne ca nişte ninja printre umbre. Dar îi mai vedeam şi pe Raoul, Kevin şi pe ceilalţi, ca nişte monştri strălucind ca globurile de discotecă în centrul unui cartier aglomerat, mormanele de cadavre, urletele, elicopterele huruind, poliţiştii inofensivi şi neajutoraţi cu gloanţele lor micuţe care nu lăsau nici măcar o zgârietură, camerele de filmat, panica răspândită atât de repede, în timp ce imaginile s-ar fi difuzat cu repeziciune în toată lumea.

Existenţa vampirilor n-ar mai fi fost un secret mult timp. Nici măcar Raoul n-ar putea să omoare oameni suficient de repede ca să împiedice ştirea să se răspândească.

Era o serie de lucruri logice în toată asta, iar eu am încercat să le înţeleg înainte să fiu din nou luată de val.

În primul rând, oamenii nu ştiau de existenţa vampirilor. În al doilea rând, Riley ne încuraja să fim discreţi, să nu atragem atenţia oamenilor şi să-i facem să creadă că au văzut altceva. În al treilea rând, Diego şi cu mine am hotărât că probabil toţi vampirii urmează aceste reguli, altfel toată lumea ar fi aflat despre noi. În al patrulea rând, trebuie să existe un motiv pentru care procedează aşa şi în nici un caz nu e pentru că se tem de armele poliţiei umane. Mda, motivul trebuie să fie suficient de important dacă toţi vampirii se ascund cât e ziua de lungă prin subsoluri îmbâcsite. Poate că e un motiv suficient de bun care-i determină pe Riley şi pe creatoarea noastră să ne sperie cu soarele arzător. Poate că era un motiv pe care Riley i l-a explicat lui Diego şi, de vreme ce era atât de important, iar el era atât de responsabil, Diego a promis să păstreze secretul şi totul era OK între ei. Sigur că da. Dar dacă ceea ce s-a întâmplat cu Shelly şi

Steve a fost că au descoperit chestia cu strălucirea pielii şi de fapt nu au fugit? Dacă s-au dus să-i ceară socoteală lui Riley?

Şi apoi la naiba, acolo se termina şirul de lucruri logice. Lanţul se dizolvă, iar eu am început să intru din nou în panică din cauza lui Diego.

Îngrijorată, mi-am dat seama că meditam de ceva vreme asupra chestiunii. Simţeam cum se apropie dimineaţa. Nu mai era mai mult de-o oră până la răsărit. Deci, unde era Diego? Şi unde era Riley?

În timp ce mă gândeam la asta, uşa se deschise şi Raoul coborî scările dintr-o săritură, râzând cu amicii săi. M-am ghemuit, aplecându-mă mai aproape de Fred. Raoul nu ne-a observat. Se uită la vampirul ars din centrul podelei şi începu să râdă şi mai tare. Ochii îi erau de un roşu intens.

În nopţile în care vâna, Raoul nu venea niciodată acasă până când nu era neapărată nevoie. Se hrănea cât putea de mult. Deci zorii trebuie să fi fost mai aproape decât am crezut.

Riley trebuie să-i fi cerut lui Diego să demonstreze că spune adevărul. Asta era singura explicaţie. Şi aşteptau răsăritul… Doar că… asta ar fi însemnat că Riley nu ştia adevărul şi că aceea care ne-a creat îl minţea şi pe el. Sau ştia? Şi iar gândurile mele s-au încâlcit.

Câteva minute mai târziu, apăru şi Kristie cu alţi trei din gaşca ei. Reacţiona cu indiferenţă când văzu grămada de cenuşă. Am mai numărat o dată repede în minte, când încă doi vânători au intrat pe uşă. Douăzeci de vampiri. Toţi erau acasă cu excepţia lui Diego şi a lui Riley. Soarele trebuia să răsară din clipă-n clipă.

Uşa din capul scărilor subsolului scârţâi când cineva o deschise. Am sărit în picioare.

Riley intră. Închise uşa după el. Coborî scările.

Nu-l urmă nimeni.

Înainte să procesez informaţia asta, Riley scoase un urlet animalic de furie. Se uita în jos la rămăşiţele făcute scrum de pe podea, ochii ieşindu-i din orbite de nervi. Toată lumea tăcea nemişcată. Îl mai văzuserăm cu toţii pe Riley pierzându-şi cumpătul, însă de data asta era altceva.

Riley se întoarse şi-şi înfipse degetele într-un difuzor din care urla muzica, îl smulse din perete şi-l aruncă la întâmplare prin cameră. Jen şi Kristie săriră din drum atunci când explodă de

peretele cel mai din spate, răspândind un nor de praf uscat. Riley zdrobi sistemul de boxe cu piciorul şi basul ritmic fu redus la tăcere. Apoi sări spre locul unde stătea Raoul şi-l apucă de gât.

— Nici măcar n-am fost aici! urlă Raoul, arătând înspăimântat — acum am văzut şi eu prima oară.

Riley mârâi îngrozitor, după care-l aruncă pe Raoul exact ca pe difuzor. Jen şi Kristie săriră din drum din nou. Trupul lui Raoul trecu prin perete, lăsând o gaură imensă.

Riley îl apucă pe Kevin de umăr şi, scoţând un scrâşnet familiar, îi rupse mâna dreaptă. Kevin urlă de durere şi încercă să se elibereze din strânsoarea lui Riley. Riley îl dădu la o parte. După încă un scrâşnet dur, Riley rupse şi restul braţului lui Kevin. Sfâşie braţul în două de la cot şi aruncă bucăţile cu putere în faţa îngrozită a lui Kevin — *pac, pac, pac,* exact ca un ciocan care loveşte o piatră.

— Ce naiba se *întâmplă* cu voi? urlă Riley la noi. De ce sunteţi toţi *aşa de proşti?* încercă să-l apuce pe puştiul blond fan Spider Man, dar puştiul îi sări din cale. În săritură se apropie de Fred, lucru care-l făcu să se împleticească înapoi spre Riley, înecându-se.

— Are *vreunul* dintre voi ceva care se cheamă creier?

Riley lovi un puşti pe nume Dean până când acesta căzu peste televizor şi-l făcu bucăţi, după care prinse pe o fată, Sara, şi-i smulse urechea stângă şi o mână bună de păr din cap. Ea mârâi de durere.

Deveni brusc evident faptul că Riley făcea un lucru foarte periculos. Eram mulţi în cameră. Raoul era deja pe poziţii, cu Kristie şi Jen, de obicei duşmanii lui, secondându-l defensiv. Şi alţii se strânseră în grupuri prin cameră.

Nu mi-am dat seama dacă Riley înţelesese ameninţarea sau dacă s-a potolit de la sine. Trase adânc aer în piept. Îi aruncă Sarei urechea şi părul. Ea se îndepărtă de el, lingând marginea sfâşiată a urechii, acoperind-o cu venin ca să se poată lipi la loc. Pentru păr în schimb nu mai era remediu; Sara avea să rămână cu o pată chealã.

— Ascultaţi-mă! spuse Riley încet, dar înfricoşător. Toate vieţile noastre depind de voi — să ascultaţi ce vă spun acum şi să gândiţi! Vom *muri* cu toţii. Fiecare dintre noi, şi voi, şi eu,

dacă nu vă comportaţi ca şi cum aţi avea creier măcar pentru câteva zile!

Acesta nu era una dintre predicile lui obişnuite şi rugăminţile de a încerca să ne controlăm. Captase cu siguranţă atenţia tuturor.

— A venit vremea să vă maturizaţi şi să vă asumaţi responsabilitatea pentru voi înşivă. Credeţi că puteţi să trăiţi aici pe *gratis?* Că tot sângele din Seattle nu are şi el un *preţ?*

Grupul mic de vampiri nu mai părea ameninţător. Toată lumea avea ochii căscaţi, iar unii schimbau priviri întrebătoare. Am văzut că Fred întorsese capul spre mine într-o parte, însă nu i-am întors privirea. Atenţia îmi era concentrată pe două lucruri: pe Riley, în caz că avea să atace din nou, şi pe uşă. Uşa era încă închisă.

— Acum mă ascultaţi? Mă ascultaţi pe bune? Riley se opri, dar nimeni nu dădu din cap. În încăpere era linişte nemişcată. Daţi-mi voie să vă explic situaţia precară în care ne aflăm cu toţii. Voi încerca să simplific lucrurile pentru cei mai înceţi dintre voi. Raoul, Kristie, veniţi aici!

Arătă spre liderii celor mai mari grupuri, aliaţi pentru un scurt timp împotriva lui. Nici unul din ei nu se îndreptă spre el. Se strânseră unul lângă altul, Kristie dezvelindu-şi dinţii.

Mă aşteptam ca Riley să cedeze, să-şi ceară scuze. Mă aşteptam să-i împace, după care să-i convingă să facă ce vrea el. Dar de data aceasta Riley era diferit.

— Bine, sări el. Vom avea nevoie de lideri dacă vrem să supravieţuim, dar se pare că nici unul dintre voi nu vrea să-şi asume acest rol. Am crezut că aveţi talent pentru aşa ceva. M-am înşelat. Kevin, Jen, alăturaţi-vă mie în fruntea acestei echipe!

Kevin îşi ridică surprins privirea. Tocmai terminase să-şi monteze braţul la loc. Deşi expresia feţei îi era prudentă, mai era şi evident de flatată. Se ridică încet în picioare. Jen se uită la Kristie ca şi cum i-ar fi cerut voie. Raoul scrâşni din dinţi.

Uşa din capul scărilor nu se deschise.

— Deci nu te crezi în stare? întrebă Riley iritat.

Kevin făcu un pas spre Riley, dar apoi Raoul i-o luă înainte, traversând camera lungă din două salturi scurte. Îl împinse pe Kevin la perete fără să spună o vorbă, după care se aşeză lângă umărul lui Riley.

Riley îşi permise un zâmbet discret. Manipularea nu era subtilă, dar era eficientă.

— Kristie sau Jen, cine ne va conduce? întrebă Riley cu o idee de amuzament în voce.

Jen încă mai aştepta un semn de la Kristie care să-i spună ce să facă. Preţ de o clipă Kristie se uită urât la Jen după care îşi dădu părul nisipiu de pe faţă şi sări să stea lângă Riley.

— Ţi-a luat cam mult să te decizi, spuse Riley grav. Nu ne permitem acest lux. Nu mai avem cum să ne mai distrăm. V-am lăsat pe toţi să faceţi cam tot ce-aţi vrut, dar lucrul acesta se termină în seara asta.

Se uită prin cameră, întâlnind privirile tuturor, asigurându-se că-l ascultam. M-am uitat la el doar pentru o secundă când îmi veni rândul, după care ochii mi-au zburat iar spre uşă. M-am corectat pe loc, însă privirea lui trecuse la următorul. M-am întrebat dacă mi-a observat scăparea. Sau dacă pur şi simplu mă observase aici lângă Fred.

— Avem un duşman, anunţă Riley.

Lăsă ştirea să se răspândească o clipă. Mi-am dat seama că ideea aceasta era şocantă pentru câţiva dintre vampirii din subsol. Duşmanul era Raoul — sau dacă erai cu Raoul atunci duşmanul era Kristie. Duşmanul era aici pentru că toată lumea era aici. Gândul că mai erau acolo undeva nişte forţe suficient de puternice să ne afecteze era nou pentru majoritatea dintre noi. Cu o zi în urmă acesta ar fi fost o noutate şi pentru mine.

— S-ar putea ca o parte dintre voi să fie suficient de isteţi să-şi dea seama că dacă noi existăm înseamnă că mai există şi alţi vampiri. Alţi vampiri mai în vârstă, mai deştepţi… mai talentaţi. Alţi vampiri care *ne vor sângele!*

Raoul şuieră după care câţiva dintre susţinătorii lui îl imitară în semn că sunt alături de el.

— Aşa este, spuse Riley, părând hotărât să-i convingă. Seattle le-a aparţinut odată, dar au plecat acum multă vreme de aici. Acum ei ştiu despre noi şi sunt invidioşi pe cât de uşor se obţinea sângele aici. Ştiu că e al nostru acum şi vor să-l ia înapoi. Şi vin după ce îşi doresc. Ne vor vâna unul câte unul! Noi vom arde în timp ce ei vor petrece!

— Niciodată, mârâi Kristie.

Mai mârâiră unii de-ai ei şi unii de-ai lui Raoul.

— N-avem prea multe de ales, ne spuse Riley. Ar fi în avantajul lor să stăm aici să-i aşteptăm să vină. La urma urmei, ăsta e teritoriul lor. Şi nu vor să ne înfrunte direct pentru că suntem mai mulţi decât ei şi mai puternici. Vor să ne prindă separaţi; vor să profite de cea mai mare slăbiciune a noastră. Este cineva dintre voi suficient de deştept să ştie care e asta?

Arătă spre cenuşa de la picioarele lui, acum contopită cu covorul şi fără să mai semene deloc cu un vampir, şi aşteptă.

Nimeni nu se mişcă.

Riley scoase un sunet dezgustat.

— Solidaritate! ţipă el. Ne lipseşte total! Cât de ameninţători credeţi că suntem dacă nu încetăm să ne mai omoram unii pe alţii? Lovi praful, scoţând un mic nor negru. Puteţi să vă închipuiţi cum râd ei de noi? Cred că le va fi uşor să ne ia oraşul. Că suntem slabi din cauza prostiei! Că le vom da sângele nostru de bunăvoie.

Jumătate dintre vampirii din cameră mârâiră acum în semn de protest.

— Sunteţi în stare să acţionaţi împreună sau vom muri cu toţii?

— Putem să-i doborâm, şefule, mârâi Raoul.

Riley se uită urât la el.

— Nu şi dacă nu te poţi controla! Nu şi dacă nu poţi coopera cu fiecare persoană din camera asta. Orice persoană pe care o omori ar putea fi cea care ar fi putut să ne ţină în viaţă, spuse el, scormonind din nou cenuşa cu degetul mare de la picior. Fiecare persoană din echipă pe care o omorâţi este un cadou oferit duşmanilor noştri. *Ia uitaţi,* le spuneţi, *omorâţi-mă!*

Kristie şi Raoul schimbară o privire, ca şi cum ar fi fost prima oară când se vedeau. Ceilalţi făcură la fel. Cuvântul *echipă* nu ne era necunoscut, însă nu se aplicase grupului nostru înainte. Eram o echipă.

— Hai să vă spun ceva despre duşmanii noştri, spuse Riley şi toţi ochii se întoarseră pe el. Sunt un clan mult mai vechi decât suntem noi. Există de sute de ani şi au rezistat atât de mult dintr-un motiv anume. Sunt pricepuţi şi înzestraţi şi vin încrezători să-şi recapete oraşul Seattle, pentru că au auzit că singurii cu care trebuie să se lupte sunt o gaşcă de copii dezorganizaţi, care vor face jumătate de muncă în locul lor!

Se auziră mai multe mârâituri, însă unele dintre ele erau mai degrabă îngrijorate decât furioase. Câţiva dintre vampirii mai tăcuţi, cei pe care Riley i-ar fi numit *îmblânziţi,* arătau speriaţi.

Şi Riley observă lucrul acesta.

— Aşa ne văd ei tocmai pentru că nu ne pot vedea *împreună.* Împreună îi putem *nimici.* Dacă ne-ar putea vedea pe toţi, unul lângă altul, luptând împreună, ar fi îngroziţi. Şi acesta este modul în care ne vor vedea. Pentru că nu vom aştepta să apară ei aici şi să înceapă să ne doboare. Îi vom lua prin surprindere. În patru zile.

Patru zile? Probabil, creatoarea noastră nu voia să se apropie prea mult de termenul limită. M-am uitat iar spre uşă. Unde era Diego?

La auzul termenului stabilit, unii au reacţionat cu surprindere, alţii cu teamă.

— Este ultimul lucru la care se aşteaptă, ne asigură Riley. Cu toţii, *împreună,* aşteptându-i. Şi am păstrat partea cea mai bună pentru final. Ei sunt doar şapte.

Urmă o clipă de tăcere, nici unuia nevenindu-i să creadă.

Apoi Raoul a spus:

— *Poftim?*

Kristie se uita la Riley cu aceeaşi expresie suspicioasă, iar eu am auzit murmure neîncrezătoare în cameră.

— Şapte?

— Îţi baţi joc de mine?

— Hei, sări Riley. N-am glumit când am spus că tot clanul ăsta e periculos. Sunt înţelepţi şi… vicleni. Şireţi. Noi avem puterea de partea noastră; ei vor avea înşelăciunea. Dacă jucăm ca ei, atunci ei *vor câşt*iga. Dar dacă-i abordăm în stilul nostru…

Riley nu termină fraza, ci doar zâmbi.

— Hai să mergem acum, îl grăbi Raoul. Hai să-i scoatem repede din schemă!

Kevin mârâi entuziasmat.

— Ia-o încet, idiotule! Dacă ne aruncăm aşa cu capul înainte nu câştigăm, îl certă Riley.

— Spune-ne tot ce trebuie să ştim despre ei, îl încuraja Kristie, aruncându-i lui Raoul o privire de superioritate.

Riley ezită, ca şi cum încă se hotăra cum să se exprime.

— Bine, de unde să încep? Presupun că primul lucru pe care

trebuie să-l ştiţi este că… încă nu ştiţi tot ce trebuie să ştiţi despre vampiri. N-am vrut să vă copleşesc de la început. Urmă încă o pauză în care toată lumea arăta nedumerită. Voi aveţi ceva experienţă cu ceea ce noi numim „talente”. Îl avem pe Fred.

Toată lumea se uită la Fred — sau mai degrabă încerca să facă lucrul acesta. Mi-am dat seama din expresia lui Riley că lui Fred nu-i plăcea să fie scos în evidenţă. Se pare că Fred a dat drumul la maximum „talentului” său când Riley îl numise. Riley tresări şi îşi mută privirea imediat. Eu tot n-am simţit nimic.

— Da, deci sunt unii vampiri care au şi alte daruri în afară de forţă deosebită şi simţuri ascuţite. Aţi văzut un aspect în… clanul nostru. Avu grijă să nu rostească iar numele lui Fred. Talentele sunt rare — poate un vampir la cincizeci are unul — dar fiecare este diferit. Există o gamă imensă de talente şi unele sunt mai puternice decât altele.

Puteam auzi o grămadă de murmure, căci toţi se întrebau dacă ar putea fi talentaţi. Raoul se fălea ca şi cum hotărâse deja că e înzestrat. Din ce-mi dădeam eu seama, singurul de prin preajmă care părea în vreun fel special stătea lângă mine.

— Fiţi atenţi! ordonă Riley. Nu vă spun toate astea ca să vă distraţi.

— Acest clan duşman, se băgă Kristie. E format din vampiri talentaţi. Corect?

Riley dădu aprobator din cap.

— Exact. Mă bucur că există cineva aici care e în stare să completeze spaţiile libere.

Buza superioară a lui Raoul zvâcni acoperindu-i dinţii.

— Acest clan este periculos de talentat, continuă Riley, vocea transformându-i-se într-o şoaptă discretă. Au pe cineva care citeşte minţile. Ne examina feţele, uitându-se să vadă dacă am înţeles importanţa acestei dezvăluiri. Nu păru satisfăcut de ceea ce văzu. *Gândiţi-vă!* Va şti tot ce gândiţi. Dacă atacaţi va şti ce mişcare veţi face înainte ca *voi înşivă* să ştiţi. Dacă vă duceţi spre stânga el va fi acolo să vă aştepte.

O linişte îngrozită se lăsă în încăpere şi toată lumea încercă să-şi imagineze lucrul acesta.

— De aceea am fost atât de precauţi — eu şi aceea care v-a creat.

Kristie se îndepărtă de Riley atunci când el o menţiona pe ea. Raoul arăta mai furios. Toată lumea era cu nervii întinşi la maximum.

— Nu ştiţi cum o cheamă şi nu ştiţi cum arată. Acest lucru ne protejează pe toţi. Dacă dau peste vreunul din voi separat, s-ar putea să nu-şi dea seama că aveţi legătură cu ea şi ar putea să vă lase în pace. Dacă ar şti că faceţi parte din clanul ei, v-ar executa pe loc.

Pentru mine asta n-avea nici un sens. Oare secretul acesta n-o proteja mai degrabă *pe ea* decât pe fiecare dintre noi? Riley se grăbi să continue, înainte să apucăm să analizăm prea bine cele spuse de el.

— Sigur că acum nu mai contează, din moment ce s-au hotărât să acţioneze în Seattle. Îi vom surprinde la intrarea în oraş şi-i vom anihila. Şuieră o singură notă joasă printre dinţi. Şi cu asta basta. Apoi nu numai că oraşul va fi al nostru, dar alte clanuri vor şti să nu se pună cu noi. Nu va trebui să mai avem atâta grijă să ne acoperim urmele. Va fi sânge la discreţie, pentru toată lumea. Vom vâna în fiecare noapte. Ne vom muta chiar în oraş *şi-l vom conduce.*

Mârâiturile şi mormăielile sunau ca nişte aplauze. Toată lumea era cu el. Cu excepţia mea. Eu nu mă mişcăm, nu scoteam nici un sunet. Nici Fred, însă cine ştie din ce motiv?

Eu nu eram cu Riley pentru că promisiunile lui sunau ca nişte minciuni. Sau întreg raţionamentul meu era greşit. Riley spusese că doar duşmanii aceştia ne împiedicau să vânăm fără grijă şi restricţie. Dar lucrul acesta nu se potrivea cu ce ştiam, şi anume că toţi ceilalţi vampiri trebuie să fi fost discreţi, altfel oamenii ar fi aflat despre ei cu mult timp în urmă.

Nu mă puteam concentra să-mi continui raţionamentul pentru că uşa din capul scărilor nu se mişca. Diego…

— Totuşi, trebuie să facem lucrul acesta împreună. Astăzi am de gând să vă învăţ nişte tehnici. Nişte tehnici de luptă. A lupta înseamnă mai mult decât o hârjoneală pe podea ca nişte copii. Când se întunecă, ieşim afară să exersăm. Vreau să exersaţi din greu, dar să vă păstraţi concentrarea. N-am de gând să mai pierd vreun membru al clanului nostru! Avem nevoie unii de alţii… de fiecare dintre noi. Nu voi mai tolera prostia. Dacă voi credeţi că nu trebuie să mă ascultaţi, greşiţi. Se opri preţ de o

clipă, expresia feţei lui schimbându-se. Şi veţi afla cât de mult greşiţi atunci când vă voi duce la *ea*... M-am cutremurat şi am simţit mişcarea camerei, în timp ce toţi ceilalţi au făcut la fel... şi vă voi ţine în timp ce vă smulge picioarele şi apoi încet, dar *încet*, vă arde degetele, urechile, buzele, limba şi fiecare dintre membrele voastre inutile, *unul câte unul*.

Cu toţii pierduserăm câte un membru şi cu toţii arseserăm când am devenit vampiri, deci ne-am putut imagina cu uşurinţă cum ne-am simţi, dar nu ameninţarea în sine era atât de înfricoşătoare. Lucrul cu adevărat înfricoşător era faţa lui Riley rostind-o. Faţa nu-i era contorsionată de furie, aşa cum era de obicei când era nervos; faţa lui era calmă şi rece, netedă şi frumoasă, iar gura îi era curbată la capete într-un zâmbet discret. Am avut brusc senzaţia că acesta era un Riley nou. Ceva se schimbase la el, ceva îl întărise, dar nu-mi puteam imagina ce se putuse întâmpla într-o singură noapte ca să-i creeze zâmbetul acela perfect şi crud.

Mi-am întors privirea, tremurând puţin, şi am văzut cum zâmbetul lui Raoul se transformă, imitându-l pe al lui Riley. Aproape că vedeam motoraşele învârtindu-se în capul lui Raoul. Pe viitor nu-şi va mai ucide victimele aşa de repede.

— Acum hai să ne împărţim pe echipe ca să putem lucra în grup, spuse Riley, chipul revenindu-i la normal. Kristie, Raoul, adunaţi-vă puştii şi pe ceilalţi îi împărţiţi egal. Fără bătaie! Arătaţi-mi că puteţi să faceţi asta raţional. Să văd de ce sunteţi în stare.

Se îndepărtă de cei doi, ignorând faptul că au început aproape instantaneu să se dondănească, şi ocoli pe la marginea camerei. Atinse câţiva vampiri pe umeri în timp ce trecea, împingându-i către unul sau celălalt dintre lideri. La început, nu mi-am dat seama că se îndrepta în direcţia mea pentru că a ocolit mult.

— Bree, spuse el, uitându-se cu ochii mijiţi spre locul unde stăteam eu.

Mi s-a părut că a făcut un efort să rostească lucrul acesta.

Am simţit că îngheţ pe loc. Trebuie să-mi fi mirosit neîncrederea. Eram un vampir mort.

— Bree? spuse el, mai domol acum. Vocea lui îmi aminti de prima oară când vorbise cu mine. Când fusese amabil cu mine. Şi apoi rosti şi mai încet: I-am promis lui Diego că-ţi voi transmite

un mesaj. Mi-a spus să-ţi zic că a fost o chestie ninja. Are vreun sens pentru tine?

Încă nu se putea uita la mine, dar se apropia din ce în ce mai mult.

— Diego? am murmurat eu.

Nu mă puteam abţine. Riley zâmbi puţin.

— Putem vorbi? Arătă cu capul spre uşă. Am verificat toate ferestrele. Primul etaj e perfect întunecat şi sigur.

Ştiam că nu aveam să fiu în siguranţă odată ce mă îndepărtam de Fred, dar trebuia să aud ce ar fi vrut Diego să-mi spună. Ce se întâmplase? Ar fi trebuit să stau cu el să ne întâlnim cu Riley.

L-am urmat pe Riley prin cameră, ţinându-mi capul jos. Îi dădu lui Raoul nişte instrucţiuni, dădu din cap în direcţia lui Kristie după care urcă scările. Am văzut cu coada ochiului cum câţiva vampiri se uitau curioşi în direcţia în care mergeam.

Riley ieşi primul pe uşă şi bucătăria casei era întunecată, aşa cum promisese. Îmi făcu semn să-l urmez în continuare şi mă conduse printr-o altă uşă cu zăvorul stricat. Am sfârşit prin a ajunge în garaj.

— Eşti curajoasă, comentă el pe un ton şi mai jos. Sau foarte credulă. M-am gândit că-mi va fi mai greu să te aduc aici sus având în vedere că soarele e pe cer.

La naiba. Ar fi trebuit să fiu mai precaută. Prea târziu acum. Am ridicat din umeri.

— Deci tu şi Diego sunteţi destul de apropiaţi, corect? întrebă el, aproape şoptind cuvintele.

Poate dacă toată lumea ar tăcea în subsol l-ar putea auzi, însă acum era destul de gălăgie acolo.

Am ridicat iar din umeri.

— Mi-a salvat viaţa, am şoptit.

Riley ridica bărbia, ca pentru a da din cap, şi analiză răspunsul meu. Oare m-a crezut? Oare încă mai credea că mă tem de zi?

— E cel mai bun, spuse Riley. Cel mai deştept puşti de-al meu.

Am încuviinţat o dată din cap.

— Am avut o mică întrevedere despre situaţia asta. Am hotărât că avem nevoie de supraveghere. E prea periculos să ne avântăm cu ochii închişi. El e singurul în care am încredere să cerceteze terenul. Expiră, aproape cu furie. Mi-aş dori să am doi

ca el! Raoul se aprinde prea uşor, iar Kristie e prea egocentrică să vadă lucrurile în ansamblu, dar ei sunt singurii mai buni şi va trebui să mă mulţumesc cu ei. Diego mi-a spus că şi tu eşti deşteaptă.

Am aşteptat, nefiind sigură cât din povestea noastră ştia Riley.

— Am nevoie de ajutorul tău cu Fred. Uau, puştiul e puternic! Nici n-am putut să mă uit la el în seara asta.

Am încuviinţat precaută din cap din nou.

— Închipuie-ţi dacă duşmanii noştri n-ar putea nici să se uite la noi. Va fi atât de *uşor!*

Nu credeam că lui Fred avea să-i placă ideea, dar poate că mă înşelam. Nu părea să-i pese deloc de clanul acesta al nostru. Va vrea oare să ne salveze? Nu i-am răspuns lui Riley.

— Ai petrecut mult timp cu el acolo.

Am ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează nimeni acolo. Nu e uşor.

Riley îşi ţuguie buzele şi dădu din cap.

— Deşteaptă, aşa cum a spus Diego.

— Unde e Diego?

Nu ar fi trebuit să întreb. M-a luat gura pe dinainte. Am aşteptat nerăbdătoare, încercând să par indiferentă probabil, fără să-mi reuşească prea bine.

— Nu avem timp de pierdut. L-am trimis în sud imediat ce am aflat ce ne-aşteaptă. Dacă duşmanii noştri se hotărăsc să ne atace mai devreme, avem nevoie să ştim din timp. Ne întâlnim cu Diego când pornim spre ei.

Am încercat să-mi imaginez unde era Diego acum. Mi-aş fi dorit să fiu acolo cu el. Poate aş fi putut să-l conving să nu mai îndeplinească poruncile lui Riley şi să nu mai stea el în linia întâi. Sau poate că nu. Se pare că Diego avea o legătură strânsă cu Riley, exact lucrul de care mă temeam.

— Diego a vrut să-ţi spun ceva.

L-am pironit cu privirea. Prea repede, prea nerăbdătoare. Iar am dat-o în bară.

— Mie mi s-au părut nişte inepţii. A zis: „Spune-i lui Bree că mi-am dat seama de faza cu strângerea de mână. Îi arăt în patru zile, când ne întâlnim”. N-am idee ce înseamnă asta. Tu ştii?

Am încercat să-mi compun o expresie neutră.

— Poate. Zicea el ceva că am avea nevoie de o strângere

secretă de mână. Pentru peştera de sub apă. Ca un fel de parolă. Totuşi, glumea doar. Nu sunt sigură la ce se referă acum.

Riley chicoti.

— Bietul Diego!

— Ce?

— Cred că puştiul te place mult mai mult decât îl placi tu pe el.

— Oh!

M-am uitat în altă parte, derutată. Oare Diego îmi transmitea acest mesaj ca un mod de a-mi da de înţeles că pot avea încredere în Riley? Dar nu-i spusese lui Riley că ştiam de soare. Cu toate astea trebuie să fi avut încredere în el să-i spună atât de multe, să-i arate că ţine la mine. Totuşi, m-am gândit c-ar fi mai înţelept să-mi ţin gura. Prea multe se schimbaseră.

— Nu-l respinge încă, Bree! E cel mai bun, aşa cum am spus. Dă-i o şansă!

Riley îmi dădea mie sfaturi în dragoste? Lucrurile nu puteau să devină mai ciudate de atât. Am înclinat capul o dată şi am bombănit:

— Sigur că da.

— Vezi dacă poţi să vorbeşti cu Fred. Asigură-te că ne ajută.

Am ridicat din umeri.

— Să văd ce pot să fac.

Riley zâmbi.

— Minunat. Te iau deoparte înainte să plecăm să-mi spui cum a mers. O să fiu mai discret, nu ca în seara asta. Nu vreau să simtă ca şi cum îl spionez.

— OK.

Riley mi-a făcut semn să-l urmez, după care s-a îndreptat iar spre subsol.

Pregătirea a durat toată ziua, dar eu n-am participat. După ce Riley s-a întors la liderii lui de echipă, eu mi-am reluat locul în spatele lui Fred. Ceilalţi fuseseră împărţiţi în patru grupuri de câte patru, cu Raoul şi Kristie în fruntea lor. Nimeni nu-l alesese pe Fred să facă parte din echipă sau poate că-l ignoraseră, sau poate că nici nu băgaseră de seamă că era acolo. Eu tot îl vedeam. Ieşea în evidenţă — singurul care nu participa, un elefant mare şi blond în cameră.

Eu nu aveam nici un chef să fac parte nici din echipa lui Raoul

şi nici din cea a lui Kristie, aşa că doar priveam. Nimeni nu părea să observe că stăteam şi eu pe tuşă cu Fred. Deşi datorită talentatului Fred trebuie să fi părut invizibilă, mă simţeam îngrozitor de evidentă. Îmi doream să fi fost *invizibilă pentru mine* — să văd iluzia pentru a o crede. Dar nimeni nu ne observă şi după o vreme aproape că am putut să mă relaxez.

Am privit îndeaproape pregătirea. Voiam să ştiu totul, pentru orice eventualitate. Nu plănuiam să lupt; plănuiam să-l găsesc pe Diego şi să fugim împreună. Dar dacă Diego voia să lupte? Sau dacă trebuia să luptăm ca să scăpăm de ceilalţi? Era mai bine să fiu atentă.

Doar o dată a întrebat cineva de Diego. A fost Kevin, însă am avut senzaţia că a fost pus de Raoul.

— Deci Diego s-a prăjit sau nu până la urmă? a întrebat Kevin pe un ton batjocoritor forţat.

— Diego e cu ea, spuse Riley şi nimeni n-a trebuit să întrebe la cine se referea. Supraveghere.

Câţiva dintre ei se cutremurară. Nimeni n-a mai adus vorba de Diego.

Oare chiar era cu *ea?* Am tresărit la gândul ăsta. Poate că Riley a spus asta doar ca să nu-l mai întrebe ceilalţi de el. Probabil că n-a vrut ca Raoul să fie gelos şi să se simtă pe locul doi în condiţiile în care Riley avea nevoie azi de el arogant la maximum. Nu puteam fi sigură şi n-aveam de gând să întreb. Am stat tăcută ca de obicei şi m-am uitat la pregătire.

În cele din urmă, privitul s-a dovedit a fi o treabă plicticoasă şi care-ţi stârnea setea. Riley nu a dat armatei sale nici o pauză trei zile şi două nopţi la rând. În timpul zilei era greu să nu te amesteci în mulţime… eram toţi aşa de înghesuiţi în subsol. Într-un fel îi uşura munca lui Riley… de obicei putea să oprească o luptă înainte să devină urâtă. Afară pe timp de noapte, aveau mai mult loc să se antreneze cu adevărat, însă Riley era mai ocupat să sară de colo-colo să prindă mâini şi picioare să le ducă înapoi repede la proprietarii lor. Îşi păstra bine cumpătul şi fusese suficient de deştept să găsească toate brichetele de data asta. Aş fi pariat că aveam să mai pierdem cel puţin vreo doi membri ai clanului cu Raoul şi Kristie încercând zile de-a rândul să câştige supremaţia. Dar Riley îi ţinea sub control mai bine decât am crezut că ar fi posibil.

Cu toate acestea, majoritatea pregătirii consta în repetare. Am observat că Riley spunea aceleaşi lucruri la nesfârşit. *Lucraţi împreună, aveţi grijă la spate, n-o ataca din faţă; lucraţi împreună, aveţi grijă la spate, nu-l ataca din faţă; lucraţi împreună, aveţi grijă la spate, n-o ataca din faţă.*

Sinceră să fiu era oarecum ridicol şi făcea grupul să pară deosebit de idiot. Dar eram sigură că aş fi fost perfect la fel de idioată dacă m-aş fi aflat în toiul luptei cu ei, în loc să mă uit liniştită de pe tuşă cu Fred.

Îmi amintea într-un fel de modul în care Riley ne indusese frica de soare. Prin repetiţie continuă.

Totuşi, era aşa de plictisitor că după cam zece ore în prima zi, Fred a făcut rost de nişte cărţi de joc şi a început să joace solitaire. Era mult mai interesant decât să te uiţi la aceleaşi greşeli iar şi iar, aşa că eu mă uitam în mare parte la el.

După alte douăsprezece ore — eram înăuntru iar — l-am ghiontit pe Fred să-i arăt un cinci de roşu pe care-l putea muta. După mâna aceea, a împărţit cărţile la amândoi şi am jucat popa prostul. N-am vorbit nimic, însă Fred a zâmbit de câteva ori. Nimeni nu s-a uitat nici un moment la noi şi nu ne-a cerut să participăm.

Nu existau pauze pentru vânătoare şi, pe măsură ce trecea timpul, lucrul acesta devenea din ce în ce mai greu de ignorat. Luptele se iscau mai regulat şi aproape din orice. Ordinele lui Riley au devenit mai stridente şi a sfâşiat chiar el două braţe. Am încercat să uit de setea care mă ardea pe cât de mult posibil, la urma urmei şi lui Riley trebuie să i se făcut sete aşa că nu putea dura la nesfârşit, dar în principiu setea era cam singurul lucru care mă preocupa. Fred arăta destul de încordat.

Destul de devreme în a treia noapte — mai era o zi şi când mă gândeam cât de repede trece timpul mi s-a pus un nod în stomac — Riley a oprit toate antrenamentele de lupte.

— Adunaţi-vă în jurul meu, copii, ne spuse el şi toată lumea s-a mutat într-un cerc dezordonat cu faţa la el.

Găştile iniţiale stăteau împreună aşa că pregătirea nu făcuse mare lucru să schimbe alianţele acelea. Fred a pus cărţile în buzunarul din spate şi s-a ridicat. Am rămas lângă el, bazându-mă pe aura lui ca să mă ascund.

— V-aţi descurcat bine, ne-a spus Riley. În seara asta, primiţi o

recompensă. Beţi cât puteţi pentru că mâine veţi vrea să aveţi putere.

Toată lumea mârâi uşurată.

— Am spus veţi *vrea* şi nu veţi *avea nevoie* dintr-un simplu motiv, continuă Riley. Cred că aţi înţeles ce înseamnă toate astea. Aţi fost deştepţi şi aţi muncit din greu. Duşmanii noştri nu vor şti ce i-a lovit!

Kristie şi Raoul mârâiră şi trupele lor îi urmară imediat. Am constatat cu surprindere că arătau chiar ca o armată. Nu mă refer la faptul că ar fi defilat în formaţie sau aşa ceva, ci pur şi simplu reacţia respectivă a fost unanimă. Ca şi cum ar fi făcut cu toţii parte dintr-un mare organism. Ca de obicei, Fred şi cu mine eram excepţiile, dar m-am gândit că numai Riley era cât de cât conştient de existenţa noastră — din când în când scruta cu privirea locul unde ne aflam, aproape ca şi cum verifica să fie sigur că încă mai simţea talentul lui Fred.

Pe Riley nu părea să-l deranjeze faptul că nu ne alăturam lor. Cel puţin pentru moment.

— Ăăă, vrei să spui *mâine-noapte,* corect, şefu'? clarifică Raoul.

— Corect, spuse Riley cu un zâmbet ciudat.

Nimeni nu păru să observe nimic ciudat la răspunsul lui — cu excepţia lui Fred. Se uită la mine cu o sprânceană ridicată. Am ridicat din umeri.

— Sunteţi gata pentru recompensă? întrebă Riley.

Mica lui armată mârâi în semn de răspuns.

— În seara asta aveţi ocazia să gustaţi cum va fi lumea noastră odată ce scoatem concurenţa din schemă. Urmaţi-mă!

Riley o luă din loc; Raoul şi echipa lui erau fix pe urmele lui. Grupul lui Kristie începu să se împingă zgâriind fix printre ei ca să ajungă în faţă.

— Nu mă faceţi să mă răzgândesc! urlă Riley dintre copacii din faţă. Poate să vă fie sete la toţi. Mie nu-mi pasă!

Kristie lătră un ordin şi grupul ei se duse bosumflat în spatele grupului lui Raoul. Apoi Fred făcu unul dintre gesturile acelea care spuneau *doamnele întâi.* Nu părea ca şi cum îi era teamă să mă aibă în spate, ci doar era politicos. Am început să alerg după armată.

Ceilalţi plecaseră deja, însă nu era mare filozofie să mă iau

după mirosul lor. Fred şi cu mine alergam într-o linişte prietenească. M-am întrebat la ce s-o fi gândind. Poate că îi era doar sete. Eu ardeam de sete şi probabil că şi el la fel.

I-am ajuns din urmă după aproximativ cinci minute, dar am păstrat distanţa. Armata înainta într-o linişte uimitoare. Erau concentraţi şi mai... disciplinaţi. Într-un fel mi-am dorit ca Riley să fi început pregătirea mai devreme. Era mai uşor să stai prin preajma unui astfel de grup.

Am traversat o autostradă pustie cu două benzi, o altă fâşie de pădure şi am ajuns pe o plajă. Apa era netedă şi am mers aproape spre nord, deci aceasta trebuie să fi fost strâmtoarea. N-am trecut prin apropierea nici unei case şi am fost convinsă că făcuserăm lucrul acesta intenţionat. Cum toţi erau însetaţi şi la limita răbdării, nu le-ar fi trebuit mult şi mica armată s-ar fi transformat într-o încăierare sângeroasă.

Nu mai vânaserăm împreună niciodată şi eram destul de sigură că nici acum nu era o idee grozavă. Mi-am adus aminte de Kevin şi de puştiul Spider Man cum se băteau pe femeia din maşină în prima noapte în care am vorbit cu Diego. Riley ar face bine să aibă o grămadă de corpuri pentru noi sau aveam să ne sfâşiem unii pe alţii ca să obţinem mai mult sânge.

Riley se opri la marginea apei.

— Nu vă abţineţi, ne spuse el. Vă vreau bine hrăniţi şi puternici — la maximum. Acum... haideţi să ne distrăm puţin.

Se scufundă uşor în valuri. Ceilalţi mârâiau entuziasmaţi în timp ce se scufundau şi ei. Fred şi cu mine îi urmam mai aproape decât înainte pentru că nu le puteam urma mirosul în apă. Dar simţeam că Fred ezita — gata să o ia la fugă dacă toată chestia asta se dovedea a fi altceva, şi nu un festin cu hrană la discreţie. Mi se părea că n-are mai multe încredere în Riley decât mine.

N-am înotat mult până să-i vedem pe ceilalţi ridicându-se la suprafaţă. Fred şi cu mine am ieşit ultimii, iar Riley a început să vorbească imediat ce am scos capetele din apă, ca şi cum ne-ar fi aşteptat. Probabil că era mai conştient decât ceilalţi de prezenţa lui Fred.

— Aici este, spuse el, arătând spre un feribot mare ce pufăia spre sud, făcând probabil ultima rută a nopţii dinspre Canada. Mai staţi o clipă. Când se stinge lumina, e tot al vostru.

Urmă un murmur de încântare. Cineva chicoti. Riley ţâşni ca

un glonţ şi câteva secunde mai târziu l-am văzut urcându-se pe o parte a vaporului imens. Se îndreptă ţintă spre turnul de control din vârful vasului. Era clar că urma să reducă la tăcere staţia radio. Putea să spună el cât voia că erau aşa precauţi din pricina duşmanilor, însă eu ştiam că era ceva mai mult de atât. Oamenii nu trebuiau să ştie despre vampiri. Cel puţin nu pentru mult timp de-acum încolo. Timp suficient cât să-i omoram.

Riley sparse o fereastră mare şi rotundă care-i stătea în drum şi dispăru în turn. Cinci secunde mai târziu, luminile erau stinse.

Mi-am dat seama că Raoul plecase deja. Trebuie să se fi scufundat ca să nu-l auzim înotând după Riley. Toată lumea porni de pe loc şi apa se învolbură de parcă un banc enorm de baracude porneau la atac.

Fred şi cu mine am înotat într-un ritm destul de relaxat în spatele lor. Într-un fel ciudat păream ca un cuplu de bătrânei căsătoriţi. Nu vorbeam niciodată, dar tot făceam lucrurile exact în acelaşi timp.

Am ajuns la navă aproximativ trei secunde mai târziu şi deja aerul era plin de ţipete şi de mirosul cald al sângelui. Mirosul m-a făcut să înţeleg exact cât de sete îmi era, dar acela fu ultimul lucru de care mi-am dat seama. Creierul mi s-a deconectat. Nu a mai rămas decât durerea înfiorătoare din gât şi sângele delicios — sânge peste tot — promiţând să stingă focul acela.

După ce s-a terminat şi n-a mai bătut nici o inimă pe tot vasul, nu eram sigură de câţi oameni am ucis doar eu. Lejer de trei ori mai mulţi decât omoram într-o partidă de vânătoare obişnuită. Simţeam că mi-e cald şi eram înfierbântată. Băusem cu mult dincolo de cât mi-era sete doar pentru gustul sângelui. Majoritatea sângelui de pe feribot era curat şi limpede — pasagerii aceştia nu erau nişte drogaţi. Deşi nu m-am abţinut de la nimic, probabil că vânasem cu mult mai puţin decât ceilalţi. Raoul era înconjurat de trupuri încâlcite, care formau un mic deal. Stătea cocoţat în vârful grămezii de morţi şi râdea în hohote de unul singur.

Nu era singurul care râdea. Vaporul întunecat era plin de sunete de încântare. Am auzit-o pe Kristie spunând:

— A fost nemaipomenit — de trei ori ura pentru Riley!

Câţiva din grupul ei rostiră răguşit în cor „ura” ca un grup de beţivi veseli.

Jen şi Kevin săriră pe punte uzi leoarcă.

— Le-am venit de hac la toţi, şefu', îi strigă Jen lui Riley.

Deci unii oameni au încercat să scape înot. Nu observaserăm.

M-am uitat în jur după Fred. Mi-a luat ceva să-l găsesc. Mi-am dat seama în cele din urmă că nu mă pot uita în colţul din spate de lângă automatele cu mâncare şi m-am îndreptat într-acolo. La început, am simţit cum feribotul care se legăna îmi dădea rău de mare, dar apoi m-am apropiat destul pentru ca sentimentul să dispară şi l-am văzut pe Fred lângă geam. Îmi zâmbi fugar, după care se uită peste capul meu. I-am urmărit privirea şi am văzut se uita la Riley. Mi s-a părut că făcea lucrul acesta de ceva vreme.

— OK, copii, spuse Riley. Aţi gustat puţin din cum e să trăieşti pe picior mare, dar acum avem treabă!

Mârâiră cu toţii cu entuziasm.

— Mai am trei lucruri să vă spun — şi unul dintre cele trei include şi un mic desert — aşa că haideţi să scufundăm vasul ăsta şi să ne întoarcem acasă!

Râzând şi mârâind, armata s-a pus pe treabă să dezmembreze nava. Fred şi cu mine am scăpat pe fereastră şi am privit demonstraţia de la distanţă mică. Nu a durat mult până când feribotul s-a mototolit în mijloc, scoţând un zgomot strident de metal sfărâmat. Secţiunea din mijloc a căzut prima, şi prora, şi pupa răsucindu-se spre cer. S-au scufundat pe rând, pupa întrecând prora cu doar câteva secunde. Bancul de baracude se îndreptă spre noi. Fred şi cu mine am început să înotăm spre mal.

Am alergat spre casă cu ceilalţi — deşi păstram distanţa. Fred s-a uitat la mine de câteva ori, ca şi cum ar fi avut ceva să-mi spună, însă de fiecare dată se răzgândea.

Ajunşi acasă, Riley a lăsat spiritul de sărbătoare să se mai domolească. Chiar şi după câteva ore tot nu reuşea să facă pe toată lumea să fie iar serioasă. Pentru prima dată nu o luptă trebuia să-i oprească, ci doar buna dispoziţie. Dacă promisiunile lui Riley erau false aşa cum credeam eu, urma să aibă o mare problemă după terminarea atacului. Acum că toţi aceşti vampiri se înfruptaseră, nu aveau de gând să se întoarcă cu prea mare uşurinţă la măsuri de constrângere. În schimb, pentru seara asta, Riley era un erou.

În cele din urmă — la ceva timp după ce am presupus eu că a răsărit soarele — toată lumea deveni tăcută şi atentă. Se vedea pe feţele lor că erau gata să asculte cam orice avea el de spus.

Riley urcă scările pe jumătate cu chipul serios.

— Trei lucruri, începu el. În primul rând, trebuie să fim siguri că nimerim clanul care trebuie. Dacă dăm din întâmplare peste alt clan şi-i măcelărim, ne dăm de gol. Vrem ca duşmanii noştri să fie încrezători şi nepregătiţi. Există două lucruri care scot în evidenţă clanul şi sunt destul de greu de ignorat. Unul din ele este faptul că arată diferit — au ochii galbeni.

Urmă un murmur de confuzie.

— Galbeni? repetă Raoul pe un ton dezgustat.

— Există multe lucruri despre lumea vampirilor pe care nu le-aţi aflat încă. V-am spus că aceşti vampiri sunt bătrâni. Ochii lor sunt mai slabi decât ai noştri — sunt îngălbeniţi de vreme. Alt avantaj de partea noastră. Dădu din cap, ca şi cum ar fi spus, am *bifat* una. Dar mai există şi alţi vampiri bătrâni, aşa că mai este o cale prin care vom şti sigur… şi aici intră în scenă desertul de care vă spuneam. Riley zâmbi cu viclenie şi aşteptă o secundă. Lucrul acesta va fi greu de procesat, vă avertizez. Nu-l înţeleg, dar l-am văzut cu ochii mei. Vampirii aceştia bătrâni s-au *înmuiat* aşa de mult că au — ca membru al clanului lor — un om pe post de animal de companie.

Revelaţia lui fu primită cu o tăcere de mormânt. Neîncredere totală.

— Ştiu — e greu de acceptat. Dar este adevărat. Vom şti cu siguranţă că sunt ei pentru că o fată — om va fi cu ei.

— Adică… cum? întrebă Kristie. Vrei să spui că au la ei o gustare sau aşa ceva?

— Nu, e mereu aceeaşi fată, doar una, şi nu au de gând să o omoare. Nu ştiu cum se descurcă sau de ce fac asta. Poate doar le place să fie diferiţi. Poate vor să se laude cu autocontrolul lor. Poate cred că îi face să pară mai puternici. N-are nici un sens pentru mine. Dar am văzut-o. Mai mult decât atât, am mirosit-o.

Încet şi dramatic, Riley băgă mâna în jachetă şi scoase o pungă cu fermoar umplută cu nişte material roşu.

— Am tot mers în recunoaştere în ultimele câteva săptămâni, verificându-i pe cei cu ochii galbeni imediat ce s-au apropiat de zona noastră. S-a oprit şi ne-a aruncat o privire paternală. Eu am

grijă de copiii mei. În fine, când mi-am dat seama că veneau spre noi, am luat asta — flutură punga — să ne ajute să dăm de ei. Vreau ca fiecare dintre voi să ţină bine minte acest miros.

Îi dădu geanta lui Raoul, care deschise fermoarul de plastic şi inhală adânc. Se uită la Riley cu o privire surprinsă.

— Ştiu, spuse Riley. Minunat, nu?

Raoul îi dădu geanta lui Kevin, ochii îngustându-i-se meditativ.

Unul câte unul, fiecare vampir mirosi geanta şi fiecare reacţionă făcând ochii mari şi atât. Am fost suficient de curioasă încât m-am furişat de lângă Fred până când am simţit o idee de greaţă şi ştiam că eram în afara cercului. M-am strecurat înainte până când am ajuns lângă puştiul Spider Man, care părea să fie la capătul liniei. Mirosi interiorul pungii când fu rândul lui şi apoi păru gata să i-o dea puştiului de la care o luase, însă eu am întins mâna şi am şuierat încet. Se uită de două ori la mine — ca şi cum nu m-ar mai fi văzut vreodată — şi-mi dădu punga.

Mi s-a părut că materialul roşu era o cămaşă. Mi-am băgat nasul în deschizătură, fiind pentru orice eventualitate cu ochii pe vampirii de lângă mine şi am inhalat.

Ah. Acum am înţeles expresia şi am simţit una similară instalându-mi-se pe faţă. Pentru că omul care purtase cămaşa aceasta avea un sânge deosebit de dulce. Riley avusese perfectă dreptate când spusese *desert.* Pe de altă parte, îmi era mai puţină sete decât îmi fusese vreodată. Deci în timp ce ochii mi s-au făcut mari de apreciere, n-am simţit suficientă durere în gât ca să mă strâmb. Ar fi fost minunat să gust sângele acesta, dar în acelaşi timp nu mă durea faptul că nu puteam.

M-am întrebat cât timp va mai dura până să mi se facă sete iar. De obicei, la câteva ore după ce mă hrăneam, durerea începea să se reinstaleze şi apoi se făcea din ce în ce mai rea până când — după vreo două zile — îmi era imposibil s-o ignor chiar şi pentru o secundă. Oare cantitatea de sânge în exces pe care am băut-o va întârzia senzaţia aceea să apară? Presupun că aveam să aflu cât de curând.

M-am uitat prin jur să mă asigur că nimeni nu mai aştepta punga pentru că m-am gândit că şi Fred ar fi curios. Riley îmi prinse privirea, zâmbi discret după care îşi aruncă bărbia în direcţia colţului unde era Fred. Acest lucru mă făcu să vreau să fac exact opusul a ceea ce plănuiam, dar în fine. Nu voiam ca

Riley să devină suspicios.

M-am întors la Fred ignorând greaţa până când trecu şi mă aflam fix lângă el. I-am dat punga. El păru încântat de faptul că m-am gândit să-l includ şi pe el; zâmbi şi apoi mirosi cămaşa. După o secundă dădu din cap gânditor, aşa ca pentru el. Îmi dădu punga cu o privire plină de semnificaţii. Data următoare când aveam să fim singuri, m-am gândit că va spune cu voce tare ce a vrut să-mi spună mai devreme.

Am aruncat punga înapoi spre Spider Man care a reacţionat ca şi cum i-ar fi căzut din cer, dar tot a prins-o înainte să cadă pe jos.

Toată lumea şuşotea cu privire la miros. Riley bătu din palme de două ori.

— OK. Deci acesta este desertul despre care vă vorbeam. Fata va fi cu cei cu ochii galbeni. Şi cine ajunge primul la ea, primeşte desertul. Simplu ca bună ziua.

Urmară mârâituri apreciative, mârâituri competitive.

Simplu, da, dar... greşit. N-ar fi trebuit să distrugem clanul cu ochii galbeni? Solidaritatea ar fi trebuit să fie cheia, şi nu un premiu de tipul primul venit primul servit pe care numai un vampir îl putea câştiga. Singura garanţie care rezulta din acest plan era un om mort. Mi-ar fi trecut prin cap cel puţin şase metode de motivare pentru armata asta. Cel care ucide cei mai mulţi vampiri cu ochii galbeni câştigă fata. Cel care cooperează cel mai bine în echipă câştigă fata. Cel care se ţine cel mai bine de plan. Cel care urmează ordinele cel mai bine. Cel mai valoros jucător etc. Accentul ar fi trebuit pus pe pericol, şi în mod cert fata nu reprezenta un pericol.

M-am uitat în jur la ceilalţi şi mi-am dat seama că nici unul dintre ei nu se gândea la acelaşi lucru ca şi mine. Le-am auzit pe Sara şi Jen discutând în şoaptă despre posibilitatea de a împărţi premiul.

Sau poate că Fred pricepuse. Şi el se încrunta.

— Şi ultimul lucru, spuse Riley. Pentru prima dată se simţi o ezitare în vocea lui. Acest lucru va fi probabil şi mai greu de acceptat, deci vă voi arăta. Nu vă voi cere să faceţi nimic din ce eu nu voi face. Ţineţi minte asta — sunt cu voi la fiecare pas în acest drum.

Vampirii au rămas din nou nemişcaţi. Am observat că Raoul a

primit punga iar şi o ţinea posesiv.

— Sunt atât de multe lucruri despre ce înseamnă să fii vampir pe care le mai aveţi de învăţat, spuse Riley. Unele au mai mult sens decât altele. Acesta este unul dintre lucrurile acelea care nu vor suna bine la început, însă eu le-am trăit şi vă voi arăta. Deliberă o secundă lungă. De patru ori pe an, soarele străluceşte într-un anume unghi indirect. În timpul acelei zile, de patru ori pe an, este sigur… ca noi să ieşim pe timp de zi.

Fiecare mişcare cât de mică se opri. Nimeni nu respira. Riley vorbea cu nişte statui.

— Una dintre acele zile speciale începe acum. Soarele care se ridică acum afară nu va răni pe nici unul dintre noi. Şi ne vom folosi de această excepţie rară pentru a ne surprinde duşmanii.

Gândurile mi s-au învârtit şi întors cu susul în jos. Deci Riley ştia că eram în siguranţă dacă ieşeam la soare. Sau nu ştia şi creatoarea noastră îi spusese povestea asta cu „cele patru zile pe an”. Sau… acest lucru era adevărat, iar eu şi Diego am avut norocul să ne nimerim într-una din acele zile. Doar că Diego mai ieşise pe la umbră şi altă dată. Şi Riley făcea chestia asta să pară ca un lucru de sezon, în timp ce Diego şi cu mine fuseserăm în siguranţă la lumina zilei cu doar patru zile în urmă.

Înţelegeam faptul că Riley şi creatoarea noastră voiau să ne controleze cu frica de soare. Avea logică. Dar de ce să ne spună acum adevărul — într-un mod foarte limitat?

Probabil, avea legătură cu vampirii înfricoşători în mantii. Probabil că voiau să facă totul înainte de termen. Cei cu mantie nu i-au promis că o lasă în viaţă după ce îi omoară pe cei cu ochii galbeni. Am presupus că va fugi mai repede ca gândul în secunda în care îşi va fi îndeplinit obiectivul aici. Să-i omoare pe cei cu ochi galbeni, după care să-şi ia o vacanţă prelungită în Australia sau în altă parte în celălalt capăt al lumii. Şi pariez că nu avea să ne trimită vreo invitaţie elegantă. Va trebui să ajung la Diego repede ca să fugim şi noi. În direcţia opusă de Riley şi de creatoarea noastră. Şi va trebui să-l avertizez şi pe Fred imediat ce prindeam un moment singuri.

Era atât de multă manipulare în acest micuţ discurs, că nu eram sigură că o înţelesesem pe toată. Mi-aş fi dorit ca şi Diego să fie aici ca să analizăm împreună.

Presupun că puteam să înţeleg motivul în caz că Riley

inventase pe loc povestea asta cu cele patru zile. Nu e ca şi cum ar fi putut să spună pur şi simplu. *Hei, deci v-am minţit toată viaţa voastră, însă acum vă spun adevărul.* Voia să-l urmăm în bătălie azi; nu putea să pericliteze încrederea pe care o câştigase.

— E în regulă să vă terorizeze gândul acesta, le spuse Riley statuilor. Motivul pentru care sunteţi acum în viaţă este că aţi fost atenţi când v-am spus să aveţi grijă. Aţi venit acasă la timp, nu aţi făcut greşeli. Aţi lăsat frica să vă facă deştepţi şi prudenţi. Nu mă aştept să renunţaţi cu uşurinţă la frica aceea inteligentă. Nu mă aştept să mă credeţi pe cuvânt şi să fugiţi pe uşa aceea afară. Dar... Se uită odată prin cameră. Mă aştept să mă urmaţi *afar*ă.

Ochii îi alunecară de la public pentru o fracţiune de secundă către ceva ce se afla deasupra capului meu.

— Priviţi-mă, ne spuse el. Ascultaţi-mă. Aveţi încredere în mine. Când veţi vedea că sunt bine, credeţi ce vedeţi. Soarele din ziua aceasta specială nu are nici un efect particular asupra pielii noastre. Veţi vedea. Nu vă voi răni în nici un fel. Nu aş face nimic ce v-ar pune într-un pericol inutil. Ştiţi asta.

Începu să urce scările.

— Riley, nu putem aştepta...? începu Kristie.

— Doar fii atentă, i-o tăie Riley urcând scările la pas măsurat. Lucrul acesta ne oferă un mare avantaj. Cei cu ochii galbeni ştiu totul despre ziua asta, însă ei nu ştiu că ştim şi *noi.* În timp ce vorbea, deschise uşa şi ieşi din subsol în bucătărie. Nu era lumină în bucătăria bine umbrită, însă toată lumea s-a ferit totuşi din faţa uşii deschise. Toată lumea cu excepţia mea. Vocea lui continuă, îndreptându-se spre uşa de la intrare. Majoritatea vampirilor tineri acceptă cu greu această excepţie, dintr-un motiv bun. Cei care nu sunt prudenţi cu privire la lumina zilei nu rezistă mult.

Am simţit ochii lui Fred fixaţi pe mine. M-am uitat spre el. Se uita la mine stresat, ca şi cum ar fi vrut să fugă, dar nu avea unde.

— E în regulă, i-am şoptit aproape inaudibil. Soarele nu ne va răni.

— *Ai încredere în el?* am citit eu pe buzele lui.

— *În nici un caz.*

Fred ridică o sprânceană şi se relaxă puţin.

Am aruncat o privire în spatele nostru. La ce se uitase Riley? Nimic nu se schimbase — erau doar câteva poze de familie cu oameni morţi, o oglindă mică şi un ceas cuc. Hmm! Oare se uita la ceas? Poate că şi el primise un termen limită de la creatoare.

— OK, ies afară, spuse Riley. Astăzi nu trebuie să vă fie frică, vă promit.

Lumina inundă subsolul prin uşa deschisă, exagerată — aşa cum doar eu ştiam — de pielea lui Riley. Vedeam reflexiile luminoase cum dansau pe perete.

Şuierând şi mârâind, clanul meu s-a dat în spate în colţul opus celui în care stătea Fred. Kristie era cel mai în spate. Părea ca şi cum încerca să se folosească de gaşca ei ca un fel de scut.

— Liniştiţi-vă, toată lumea, strigă Riley. Sunt foarte bine. Nu mă doare nimic, nu mă arde nimic. Veniţi să vedeţi. Haideţi!

Nimeni nu se mişcă mai aproape de uşă. Fred era ghemuit lângă peretele din spatele meu, uitându-se cu panică la lumină. Am fluturat puţin mâna să-i atrag atenţia. Îşi ridică privirea spre mine şi-mi evalua pentru o clipă calmul total. Se îndreptă încet lângă mine. Am zâmbit încurajator.

Toată lumea aştepta să înceapă explozia. Mă întreb dacă tot aşa de prostuţă trebuie să-i fi părut şi eu lui Diego.

— Ştiţi, medita Riley de sus, sunt curios să văd care este cel mai curajos dintre voi. Am idee cam cine ar fi prima persoană care va ieşi pe uşa aceea, însă am mai făcut greşeli la viaţa mea.

Mi-am dat ochii peste cap. Subtil, Riley!

Dar sigur că a mers. Raoul a început să se îndrepte spre scări aproape imediat. Pentru prima dată, Kristie nu se grăbea să concureze cu el pentru aprobarea lui Riley. Riley pocni din degete, moment în care şi Raoul, şi puştiul Spider Man se duseră şovăielnici de-o parte şi de alta a lui.

— Mă puteţi auzi. Ştiţi că nu sunt ars. Nu fiţi copii! Sunteţi *vampiri.* Purtaţi-vă ca atare.

Totuşi, Raoul şi amicii lui nu reuşeau să treacă de baza scărilor. Nimeni dintre ceilalţi nu se mişcă. După câteva minute, Riley se întoarse. În lumina indirectă de la uşa de la intrare, strălucea doar puţin în prag.

— Uitaţi-vă la mine — sunt bine. Serios! Mi-e ruşine cu voi. Vino aici, Raoul!

În cele din urmă, Riley fu nevoit să-l apuce pe Kevin — Raoul se feri din cale imediat ce s-a prins la ce se gândea Riley — şi-l duse afară cu forţa. Am văzut momentul în care au ajuns în soare când lumina se intensifică din cauza reflectărilor lor.

— Spune-le, Kevin, îi ordonă Riley.

— Sunt bine, Raoul! strigă Kevin. Uau. Sunt tot... strălucitor. Ce nebunie!

Râdea.

— Bravo, Kevin! spuse Riley tare.

Acesta fu momentul care puse capac pentru Raoul. Scrâşni din dinţi şi se duse spre scări. Nu se mişcă repede, însă în scurt timp era acolo strălucind şi râzând cu Kevin.

Chiar şi din acel moment procesul dură mai mult decât aş fi prevăzut. Era încă o chestiune de unul câte unul. Riley îşi pierdea răbdarea. Mai degrabă ameninţa decât încuraja acum.

Fred îmi aruncă o privire prin care spunea:

— *Ştiai asta?*

— *Da,* am spus eu doar cu buzele.

Încuviinţă din cap şi porni pe scări. Mai erau încă vreo zece vampiri, majoritatea făcând parte din grupul lui Kristie, ghemuiţi de perete. Eu am urcat cu Fred. Mai bine să ies fix în mijloc. Să creadă Riley ce-o vrea.

Vedeam vampirii strălucitori ca nişte globuri de discotecă în curtea din faţă, holbându-se la mâinile lor şi la feţele celorlalţi cu expresii vrăjite. Fred intră în lumină fără să încetinească, lucru pe care l-am considerat destul de curajos în situaţia dată. Kristie era un exemplu mai bun pentru cât de bine ne îndoctrinase Riley. Ea se agăţa de ceea ce ştia, indiferent de dovada din faţa ei.

Fred şi cum mine stăteam la mică distanţă unul de altul. Se examina pe sine cu grijă, apoi mă examina şi pe mine, după care se holbă la ceilalţi. Mă uimi faptul că Fred, deşi era foarte tăcut, era foarte bun observator şi aproape ştiinţific în modul în care examina dovezile. Evaluase cuvintele şi acţiunile lui Riley în tot acest timp. Oare de câte lucruri îşi dăduse seama?

Riley o făcu pe Kristie să urce cu forţa pe scări, iar gaşca ei urcă împreună cu ea. În sfârşit, eram toţi în soare, majoritatea dintre ei bucurându-se de cât de frumoşi erau. Riley adună pe toată lumea pentru încă o sesiune rapidă de pregătire — m-am

gândit că a făcut asta mai mult ca să-i facă să se concentreze din nou. Le luă un pic, dar apoi toată lumea înţelese că până aici le-a fost şi au devenit mai liniştiţi şi mai înverşunaţi. Îmi dădeam seama că ideea unei lupte reale — în care nu numai că li se dădea voie, dar erau şi încurajaţi să sfâşie şi să ardă — era aproape la fel de incitantă ca mersul la vânătoare. Le plăcea vampirilor ca Raoul, Jen şi Sara.

Riley se concentra pe o strategie pe care tot încercase să le-o inducă în ultimele câteva zile — odată ce dădeam de mirosul celor cu ochi galbeni, aveam să ne împărţim în două şi să-i încolţim. Raoul îi va surprinde din faţă, în timp ce Kristie va ataca pe părţi. Planul se potrivea bine cu stilul amândurora, însă eu nu eram aşa singură că aveau să fie în stare să urmeze strategia în focurile vânătorii.

Când Riley i-a chemat pe toţi după o oră de pregătire, Fred a început imediat să meargă înapoi spre nord; Riley îi pusese pe toţi ceilalţi cu faţa spre sud. Am rămas aproape, deşi n-aveam idee ce are de gând să facă. Fred se opri când eram la câţiva metri de ei, în umbla molizilor, la marginea pădurii. Nimeni nu ne-a văzut că ne îndepărtam. Fred se uita la Riley ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă observă că ne retragem.

Riley a început să vorbească.

— Plecăm acum. Sunteţi puternici şi sunteţi gata. Şi sunteţi însetaţi, nu? Simţiţi ardoarea. Sunteţi gata pentru desert.

Avea dreptate. Tot sângele acela nu încetinise deloc întoarcerea setei. De fapt, nu eram sigură, însă mi s-a părut că se întorcea mai repede şi mai tare ca de obicei. Poate că hrănirea în exces era în anumite cazuri contraproductivă.

— Cei cu ochi galbeni vin încet dinspre sud, se hrănesc pe drum, încercând să fie mai puternici, spuse Riley. *Ea* îi monitorizează ca să ştim unde să-i găsim. Ne aşteaptă acolo împreună cu Diego — aruncă o privire plină de semnificaţii către locul în care stăteam şi apoi o încruntătură fugară care dispăru la fel de repede cum apăru — şi dăm peste ei ca un tsunami. Îi vom copleşi cu uşurinţă. Şi apoi vom sărbători. Zâmbi. Cineva va sărbători în avans. Raoul, dă-mi aia.

Riley întinse mâna poruncitor.

Raoul îi dădu şovăielnic punga cu cămaşa. Părea ca şi cum Raoul încerca să pretindă că fata e deja a lui prin păstrarea

mirosului la el.

— Mai mirosiţi o dată, toată lumea. Să ne concentrăm!

Să ne concentrăm pe fată? Sau pe luptă?

De data aceasta, Riley însuşi plimbă cămaşa, aproape ca şi cum ar fi vrut să se asigure că toată lumea era însetată. Şi am putut vedea din reacţiile lor că, la fel ca la mine, ardoarea se întorsese pentru toţi. Mirosul cămăşii îi făcu să se încrunte şi să mârâie. N-avea de ce să ne dea iar mirosul; nu uitaserăm nimic. Aşadar, era probabil doar un test. Doar gândul la fata aceea îmi făcea să-mi plouă în gură cu venin.

— Sunteţi cu mine? urlă Riley.

Toată lumea îşi urlă consimţământul.

— Haideţi să-i nimicim, copii!

Erau iar ca bancul de baracude doar că de data asta pe uscat.

Fred nu se mişcase, aşa că am rămas lângă el deşi ştiam că iroseam timpul de care aveam nevoie. Dacă intenţionam să ajung la Diego şi să-l trag deoparte înainte ca lupta să înceapă, aveam nevoie să fiu aproape de linia întâi a atacului. M-am uitat neliniştită după ei. Eram mai tânără decât majoritatea dintre ei şi, implicit, mai rapidă.

— Riley nu va putea să se gândească la mine cel puţin douăzeci de minute de-acum încolo, îmi spuse Fred cu o voce obişnuită şi familiară, ca şi cum am fi avut un milion de discuţii în trecut. Am calculat timpul. Chiar şi la o bună distanţă depărtare, i se va face rău dacă îşi va aminti de mine.

— Serios? Mişto!

Fred zâmbi.

— Am exersat să păstrez urma efectelor. Pot să mă fac perfect invizibil acum. Nimeni nu se poate uita la mine decât dacă vreau eu să o facă.

— Am observat, am spus eu după care m-am oprit şi am presupus: Tu nu mergi?

Fred îşi scutură capul.

— Sigur că nu. Este evident că nu ni se spune ce trebuie să ştim. N-am de gând să fiu marioneta lui Riley.

Deci Fred se prinsese de unul singur.

— Aveam de gând să plec mai devreme, însă apoi am vrut să vorbesc cu tine înainte să plec şi nu a existat altă ocazie în afară de asta.

— Şi eu am vrut să vorbesc cu tine, am spus eu. M-am gândit că trebuie să ştii că Riley a minţit cu privire la soare. Toată faza asta cu patru zile e o invenţie totală. Cred că Shelly şi Steve şi ceilalţi s-au prins şi ei. Şi sunt mult mai multe intrigi în treaba asta cu lupta decât ne-a spus. Există mai mult de un set de duşmani.

Am spus-o repede, simţind cu o nerăbdare incredibilă mişcarea soarelui, timpul care trecea. Trebuia să ajung la Diego.

— Nu mă miră, spuse Fred cu calm. Iar eu nu mă bag. Am de gând să explorez de unul singur, să văd lumea. Sau *aveam* de gând să plec singur şi apoi m-am gândit că poate ai vrea să vii şi tu cu mine. Ai fi destul de în siguranţă cu mine. Nimeni nu ne va lua urma niciodată.

Am ezitat o secundă. Îmi era greu să rezist ideii de siguranţă în momentul acela.

— Trebuie să ajung la Diego, am spus eu, scuturându-mi capul.

El încuviinţă meditativ din cap.

— Înţeleg. Ştii, dacă eşti dispusă să garantezi pentru el, poţi să-l aduci şi pe el. Se pare că uneori e mai bine să fim mai mulţi.

— Da, am aprobat eu cu fervoare amintindu-mi cât de vulnerabilă mă simţisem în copac împreună cu Diego, în timp ce vampirii cu mantie înaintau.

El ridică o sprânceană la auzul tonului meu.

— Riley minte cu privire la încă un lucru important, am explicat eu. Să ai grijă. Nu trebuie să lăsăm oamenii să ştie despre noi. Sunt nişte vampiri ciudaţi care opresc clanurile care devin prea evidente. I-am văzut şi nu vrei să te găsească. Fereşte-te de privirile oamenilor pe timpul zilei şi vânează inteligent! M-am uitat neliniştită spre sud. Trebuie să mă grăbesc!

Procesa solemn revelaţiile mele.

— OK. Poţi să mă prinzi din urmă dacă vrei. Aş vrea să aud mai multe. Te aştept în Vancouver o zi. Ştiu oraşul. Îţi las o urmă în… Se gândi o secundă după care chicoti o dată. Riley Park. Poţi s-o urmezi să ajungi la mine. Dar după douăzeci şi patru de ore plec.

— Îl iau pe Diego şi te ajung din urmă.

— Succes, Bree!

— Mulţumesc, Fred! Succes şi ţie. Ne vedem!

Deja alergam.

— Sper, l-am auzit spunând în spatele meu.

Am luat-o la goană după mirosul celorlalţi, zburând de-a lungul pământului mai repede decât alergasem vreodată. Am avut noroc că trebuie să se fi oprit pentru ceva — ca Riley să ţipe la ei, mă gândesc — pentru că i-am prins din urmă mai repede decât ar fi trebuit. Sau poate că Riley şi-a amintit de Fred şi s-a oprit să se uite după noi. Alergau în ritm regulat atunci când i-am ajuns din urmă, semi-disciplinaţi, ca noaptea trecută. Am încercat să mă amestec în mulţime fără să atrag atenţia, însă l-am văzut pe Riley întorcând capul o dată ca să scruteze printre cei din urmă. Mă fixă cu privirea după care începu să alerge mai repede. Oare presupuse că Fred era cu mine? Riley nu avea să-l mai vadă vreodată pe Fred.

Doar cinci minute mai târziu totul se schimbă.

Raoul a prins mirosul. Scoase un urlet sălbatic şi o luă la goană. Riley ne pregătise în aşa hal încât chiar şi cea mai mică scânteie putea provoca o explozie. Şi cei de pe lângă Raoul prinseseră mirosul şi apoi toată lumea a luat-o razna. Accentul pe care îl pusese Riley pe acest om a umbrit celelalte instrucţiuni. Eram vânători, şi nu armată. Nu mai eram o echipă. Era o cursă pentru sânge.

Deşi ştiam că erau multe minciuni în poveste, nu reuşeam să rezist în totalitate mirosului. Alergam în spatele haitei şi trebuia să o depăşesc. Proaspăt. Puternic. Omul fusese aici recent şi mirosea atât de dulce! Eram puternică de la tot sângele băut cu o seară în urmă, dar nu conta. Îmi era sete. Mă ardea.

Am alergat după ceilalţi, încercând să-mi păstrez mintea limpede. Era tot ce puteam să fac să mă abţin puţin, să rămân în urma celorlalţi. Persoana cea mai aproape de mine era Riley. Şi el… se abţinea?

Răcnea ordine, de cele mai multe ori repetându-se.

— Kristie, du-te roată! Mişcă-te roată! Despărţiţi-vă! Kristie, Jen! *Despărţiţi-vă!*

Întregul lui plan al celor două grupuri de atac separate se spulbera sub ochii noştri.

Riley mări viteza spre grupul principal şi o apucă pe Sara de umăr. Ea sări la el, dar el o împinse spre stânga.

— Ia-o roată! ţipă el.

Îl prinse pe puştiul blond al cărui nume nu l-am aflat niciodată şi îl împinse spre Sara, care în mod evident nu era încântată de asta. Kristie îşi dădu seama că trebuia să se mişte strategic. Privi animalic după Raoul, apoi începu să ţipe la membrii echipei ei:

— Pe aici! Mai repede! Îi vom învinge pe aici şi vom ajunge primii la ea! Haideţi!

— Sunt în prima linie cu Raoul! ţipă Riley la ea, întorcându-se.

Am ezitat, încă alergând. Nu am vrut să fiu „în prima linie”, dar în echipa lui Kristie deja se întorceau unii împotriva altora. Sara îl prinsese pe puştiul blond sub braţ. Sunetul capului lui rupt luă decizia în locul meu. Am luat-o la goană după Riley, întrebându-mă dacă Sara se va opri să-i dea foc băiatului căruia îi plăcea să se joace de-a Spider Man.

Am recuperat suficient de mult din distanţă cât să-l văd pe Riley înainte şi să-l urmez la o distanţă regulată până când a ajuns la echipa lui Raoul. Din cauza mirosului reuşeam cu greu să mă concentrez asupra lucrurilor care contau.

— Raoul! urlă Riley.

Raoul mârâi, dar nu se întoarse. Era total absorbit de mirosul dulce.

— Trebuie să o ajut pe Kristie! Ne vedem acolo! Păstrează-ţi concentrarea!

Am oprit brusc, înlemnită de nesiguranţă.

Raoul continuă să înainteze fără să arate vreo reacţie la vorbele lui Riley. Riley încetini din alergare, după care începu să meargă pur şi simplu. Ar fi trebuit să mă mişc, dar probabil că ar fi văzut că încercam să mă ascund. Se întoarse zâmbind şi mă văzu.

— Bree. Am crezut că eşti cu Kristie.

N-am răspuns.

— Am auzit că s-a rănit cineva — Kristie are mai multă nevoie de mine decât Raoul, explică el în grabă.

— Ne… părăseşti?

Chipul lui Riley se schimbă. Era ca şi cum îi puteam citi tacticile diferite înscrise pe trăsături. Ochii i se măriră, devenind brusc neliniştiţi.

— Sunt îngrijorat, Bree. V-am spus că ne întâlnim cu ea, să ne ajute, însă n-am dat de urma ei. Ceva s-a întâmplat. Trebuie s-o

găsesc.
— Dar n-ai cum s-o găseşti înainte ca Raoul să ajungă la cei cu ochii galbeni, i-am atras eu atenţia.
— Trebuie să aflu ce se întâmplă. Părea disperat pe bune. Am nevoie de ea. Nu trebuia să fac asta de unul singur!
— Dar ceilalţi…
— Bree, trebuie să o găsesc! Acum! Sunteţi destui să-i copleşiţi pe cei cu ochi galbeni. Mă întorc cât de repede pot.
Părea atât de sincer! Am ezitat, uitându-mă înapoi pe unde veniserăm. Fred trebuie să fi fost deja la jumătatea drumului spre Vancouver. Riley nici măcar nu întrebase de el. Poate că talentul lui Fred încă mai avea efect.
— Diego e acolo, Bree, spuse Riley repede. El va face parte din primul atac. Nu i-ai simţit mirosul acolo? Nu te-ai apropiat suficient de mult?
Mi-am scuturat capul, absolut derutată.
— Diego e acolo?
— Trebuie să fie deja cu Raoul. Dacă te grăbeşti, poţi să-l ajuţi să scape cu viaţă.
Ne-am uitat unul la altul preţ de o clipă îndelungată, după care m-am uitat spre sud spre drumul pe unde o luase Raoul.
— Bravo, spuse Riley. Mă duc s-o găsesc şi apoi ne întoarcem să terminăm cu asta. Voi vă descurcaţi! S-ar putea să se termine până când ajungi tu acolo!
Porni în direcţia perpendiculară cu drumul nostru iniţial! Mi-am încleştat dinţii când am văzut cât de sigur părea de spusele lui. Minţea până la final.
Dar nu părea că aveam de ales. M-am îndreptat spre sud cât de repede m-au ţinut puterile. Trebuia să ajung la Diego. Să-l târăsc de acolo dacă trebuia. Aveam să-l prindem din urmă pe Fred. Sau aveam să plecăm de capul nostru. Trebuia să fugim. Aveam să-i spun lui Diego de minciunile lui Riley. Va vedea şi el că Riley nu avea nici o intenţie să ne ajute să luptăm în bătălia pe care o pusese la cale. Nu mai aveam de ce să-l mai ajutăm.
Am găsit mirosul de om şi apoi pe cel al lui Raoul. Nu l-am găsit pe al lui Diego. Oare alergam prea repede? Sau pur şi simplu mirosul de om mă poseda? Mintea îmi era pe jumătate absorbită de această vânătoare contraproductivă — sigur că o vom găsi pe fată, însă vom fi gata să luptăm împreună la

momentul acela? Nu, ne vom măcelări unii pe alţii ca să ajungem la ea.

Şi apoi am auzit mârâiturile, ţipetele şi urletele din faţa mea şi mi-am dat seama că lupta era în toi şi că era prea târziu să ajung acolo înaintea lui Diego. Alergam pur şi simplu mai repede. Poate că puteam încă să-l salvez.

Am simţit mirosul fumului — mirosul dulce şi gros al vampirilor arzând — purtat de vânt până la mine. Sunetul măcelului era mai puternic. Poate că aproape se terminase. Oare voi găsi clanul nostru victorios şi pe Diego aşteptându-mă?

Am trecut în grabă printr-o perdea groasă de fum şi m-am trezit în afara pădurii, pe un teren imens cu iarbă. Am sărit peste o piatră şi mi-am dat seama abia în clipa în care am zburat peste ea că era de fapt un trunchi fără cap.

Am scrutat terenul. Peste tot erau bucăţi de vampir şi un foc imens şi mov se ridica în cerul însorit. Dincolo de ceaţa care se ridica, vedeam corpuri strălucitoare aruncându-se şi luptându-se în timp ce sunetul vampirilor sfâşiaţi continua la nesfârşit.

Eu mă uitam după un singur lucru: părul cârlionţat al lui Diego. Nici unul din cei pe care-i vedeam nu avea părul aşa de închis la culoare. Era un vampir imens cu părul şaten aproape negru, dar el era prea mare şi, în timp ce îl ţintuiam cu privirea, i-a rupt capul lui Kevin şi l-a aruncat în foc înainte să sară în spatele altcuiva. Oare era Jen? Mai era unul cu părul negru şi drept însă era prea mic să fie Diego. Acela se mişca atât de repede, că nu-mi dădeam seama dacă era băiat sau fată.

Am scrutat încă o dată câmpul de bătaie, simţindu-mă îngrozitor de expusă. Am numărat chipurile. Nu erau cine ştie ce vampiri aici, chiar şi numărându-i pe cei căzuţi. N-am văzut pe nimeni din grupul lui Kristie. Probabil că mulţi vampiri fuseseră arşi deja. Majoritatea vampirilor încă în picioare erau străini. Un vampir blond se uită la mine, întâlnindu-mi privirea, iar ochii îi străluceau auriu în lumina soarelui.

Pierdeam. Rău de tot.

Am început să dau înapoi spre copaci, fără să mă mişc suficient de repede pentru că încă-l mai căutam pe Diego. Nu era acolo. Nu era nici un semn că ar fi fost vreodată acolo. Nici urmă de mirosul lui, deşi puteam distinge mirosurile majorităţii echipei lui Raoul şi a multor străini. M-am forţat, de asemenea, să mă uit

la bucăţi. Nici una dintre ele nu-i aparţinea lui Diego. I-aş fi recunoscut până şi un deget.

M-am întors şi am alergat cu putere spre copaci fiind brusc convinsă de faptul că prezenţa lui Diego aici era doar una dintre multele minciuni ale lui Riley.

Şi dacă Diego nu era aici atunci însemna că era deja mort. Piesa se potrivi atât de perfect în puzzle încât m-am gândit că trebuia să fi ştiut adevărul de ceva vreme. Din momentul în care Diego nu îl urmase pe Riley prin uşa subsolului. Deja dispăruse.

Intrasem câţiva metri în pădure când o forţă ca o ghiulea m-a lovit din spate şi m-a aruncat la pământ. Un braţ mi se strecură pe sub bărbie.

— Te rog! am suspinat eu.

Şi cu asta am vrut să spun: *Te rog, omoară-mă repede.*

Braţul ezită. Nu m-am opus, deşi instinctele mă împingeau să muşc, să zgârii şi să-mi sfâşii duşmanul. Îmi era clar că nu aveam cum să-l înving. Riley minţise şi cu privire la aceşti vampiri mai bătrâni şi mai slabi şi nu am avut niciodată vreo şansă. Dar chiar şi dacă aş fi avut o cale să-l înving pe acesta, nu aş fi fost în stare să mă mişc. Diego era mort, iar realitatea aceasta izbitoare ucidea lupta din mine.

Dintr-odată am fost purtată de aer. M-am izbit de un copac şi m-am prăbuşit la pământ. Ar fi trebuit să încerc să fug, însă Diego era mort. Nu puteam să trec de faptul acesta.

Vampirul blond din poiană se uita fix la mine, gata să sară. Părea foarte capabil, mult mai experimentat decât Riley. Dar nu se aruncă asupra mea. Nu era scos din minţi ca Raoul sau Kristie. Deţinea perfect controlul.

— Te rog, am spus eu din nou, vrând să termin odată cu asta. Nu vreau să mă lupt.

Deşi încă era pregătit, chipul i se schimbă. Se uita la mine într-un mod pe care nu-l înţelegeam în totalitate. Exista multă înţelegere pe chipul acela şi încă ceva. Empatie? Milă, cel puţin.

— Nici eu nu vreau, copilă, spuse el pe o voce calmă şi bună. Noi doar ne apărăm.

Era atâta sinceritate în ochii aceia galbeni ciudaţi, că am început să mă întreb cum am putut să cred vreuna dintre poveştile lui Riley. Mă simţeam… vinovată. Poate că acest clan nu plănuise niciodată să ne atace în Seattle. Cum puteam să

cred ceva din ce mi s-a spus?

— N-am ştiut, am explicat eu oarecum ruşinată. Riley a minţit. Îmi pare rău.

El ascultă pentru o clipă, după care am înţeles că pe câmpul de bătaie era linişte. Se terminase.

Dacă aş fi avut vreun dubiu cu privire la cine câştigase, dubiul acela ar fi dispărut atunci când o clipă mai târziu o femeie vampir cu părul şaten şi ochi galbeni a venit în grabă spre el.

— Carlisle? întrebă ea pe o voce confuză, uitându-se la mine.

— Nu vrea să se lupte, îi spuse el.

Femeia îi atinse braţul. Era încă încordat să sară.

— E aşa de înspăimântată, Carlisle! N-am putea…

Blondul Carlisle se uită înapoi la ea, după care se mai relaxa puţin, deşi mi-am dat seama că era încă prudent.

— Nu vrem să te rănim, îmi spuse femeia. Avea o voce blândă şi încurajatoare. Noi n-am vrut să ne luptăm cu nici unul dintre voi.

— Îmi pare rău, am şoptit eu din nou.

Era o încâlceală în capul meu de nici eu nu mai înţelegeam nimic. Diego era mort, acesta era principalul lucru, lucrul devastator. În afară de asta, lupta se terminase, clanul meu pierduse, iar duşmanii mei câştigaseră. Dar clanul meu mort era plin de oameni cărora le-ar fi plăcut să mă vadă arzând, în timp ce duşmanii mei îmi vorbeau cu bunătate deşi nu aveau nici un motiv s-o facă. În plus, mă simţeam mai în siguranţă cu aceşti doi străini decât m-am simţit vreodată cu Raoul şi Kristie. Eram *uşurată* că Raoul şi Kristie erau morţi. Era atât de derutant totul!

— Copilă, spuse Carlisle, te predai nouă? Dacă tu nu încerci să ne faci rău, noi promitem să nu îţi facem nimic.

Şi-l credeam.

— Da, am şoptit. Da, mă predau. Nu vreau să rănesc pe nimeni.

Întinse mana încurajator.

— Vino, copilă! Aşteaptă ca familia noastră să-şi revină un moment, după care vom avea nişte întrebări pentru tine. Dacă răspunzi sincer, nu ai de ce să te temi.

M-am ridicat încet fără să fac vreo mişcare care să fie considerată ameninţătoare.

— Carlisle? strigă o voce de bărbat.

Şi apoi încă un vampir cu ochi galbeni ni se alătură. Orice fel de siguranţă o simţisem cu aceşti străini se evaporă când l-am văzut pe el.

Era blond ca şi primul, însă mai înalt şi mai suplu. Pielea îi era brăzdată de cicatrici, mai ales pe gât şi pe maxilar. Unele semne mai mici de pe braţ erau proaspete, dar restul nu erau de la încăierarea de azi. Participase la mult mai multe lupte decât mi-aş fi putut imagina şi nu pierduse niciodată. Ochii lui maronii ardeau; era ca un leu furios gata de atac.

Imediat ce mă văzu, se ghemui să sară.

— Jasper! îl avertiză Carlisle.

Jasper se opri brusc şi se uită la Carlisle cu ochii mari.

— Ce se întâmplă?

— Nu vrea să se lupte. S-a predat.

Vampirul cu cicatrici se încruntă, iar eu am simţit brusc o pornire neaşteptată de frustrare, deşi habar nu aveam din ce motiv.

— Carlisle, eu… ezită, după care continuă. Îmi pare rău, dar nu este posibil. Nu ne permitem să fim asociaţi cu aceşti vampiri nou-născuţi atunci când vin cei din clanul Voituri. Tu îţi dai seama în ce pericol ne-ar pune lucrul acesta?

Nu înţelegeam exact ce spunea, însă am prins esenţialul. Voia să mă ucidă.

— Jasper, e doar o copilă, protestă femeia. Nu putem pur şi simplu s-o ucidem cu sânge rece!

Era ciudat să o aud vorbind ca şi cum am fi fost amândouă oameni, ca şi cum crima era un lucru rău. Un lucru de evitat.

— Esme, e în joc siguranţa familiei noastre. Nu ne permitem ca ei să creadă că am încălcat regula asta.

Femeia, Esme, interveni între mine şi cel care voia să mă ucidă. Nu am înţeles de ce, însă s-a întors cu spatele la mine.

— Nu. Nu voi permite asta.

Carlisle îmi aruncă o privire neliniştită. Se vedea că ţinea mult la femeia aceasta. Şi eu m-aş fi uitat la fel la oricine ar fi fost în spatele lui Diego. Am încercat să par pe cât de docilă mă simţeam.

— Jasper, cred că trebuie să ne asumăm riscul acesta, spuse el încet. Noi nu suntem ca Voituri. Le urmăm regulile, însă noi nu luăm vieţi aşa cu uşurinţă. Le vom explica.

— Ar putea să creadă că ne-am creat propriii nou-născuţi pentru a ne apăra.

— Dar nu am făcut asta. Şi chiar dacă am fi făcut-o, nu a existat nici o indiscreţie aici, ci doar în Seattle. Nu există nici o lege care să te împiedice să creezi vampiri dacă îi controlezi.

— E prea periculoasă treaba asta.

Carlisle îi atinse în treacăt umărul lui Jasper.

— Jasper. Nu putem să omorâm o copilă.

Jasper se uită urât la omul cu ochi blânzi, iar eu m-am înfuriat brusc. Sigur nu avea cum să rănească acest vampir bun şi pe femeia pe care o iubea. Apoi Jasper oftă şi am ştiut că totul era în regulă. Furia mi s-a evaporat.

— Nu-mi place treaba asta, spuse el, dar era mai calm. Măcar lăsaţi-mă să mă ocup eu de ea. Voi doi nu ştiţi cum să vă descurcaţi cu cineva care a umblat sălbatic atâta timp.

— Sigur, Jasper, spuse femeia. Dar fii bun cu ea!

Jasper îşi dădu ochii peste cap.

— Trebuie să ne alăturăm celorlalţi. Alice a spus că nu mai avem mult timp la dispoziţie.

Carlisle încuviinţă din cap. Îi întinse mâna lui Esme, după care trecu pe lângă Jasper şi se întoarse pe câmp.

— Tu de colo, îmi spuse Jasper cu chipul întunecat din nou. Vino cu noi! Să nu faci vreo mişcare bruscă! Altfel *te dobor la Pământ.*

M-am înfuriat din nou şi aş fi dat să mârâi şi să-mi dezvelesc dinţii, însă am avut senzaţia că asta era exact reacţia pe care şi-o dorea.

Jasper se opri ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

— Închide ochii! îmi ordonă el.

Am ezitat. Hotărâse să mă omoare până la urmă?

— Fă-o!

Am scrâşnit din dinţi şi am închis ochii. M-am simţit de două ori mai neajutorată decât înainte.

— Urmează-mi sunetul vocii şi nu deschide ochii. Dacă te uiţi, mori, ai înţeles!

Am încuviinţat din cap, întrebându-mă ce anume nu voia să văd. M-am simţit uşurată că se deranja să protejeze un secret. N-ar fi avut nici un motiv să facă asta dacă ar fi avut pur şi simplu de gând să mă ucidă.

— Pe aici!

Am mers încet după el, având grijă să nu-i dau nici un motiv să sară la mine. Măcar era atent pe unde mă conducea şi nu mă băga prin copaci. Mi-am dat seama de cum s-a schimbat sunetul când am ajuns în poiană; şi vântul se simţea altfel, dar şi mirosul clanului meu era mai puternic. Simţeam căldura soarelui pe faţa mea, iar interiorul pleoapelor mele erau mai luminoase în timp ce străluceam.

Mă conducea din ce în ce mai aproape de trosnetul estompat al flăcărilor, atât de aproape că simţeam fumul pe piele. Ştiam că ar fi putut să mă omoare oricând, însă apropierea de foc încă mă neliniştea.

— Stai jos. Cu ochii închişi.

Pământul era cald de la soare şi de la foc. Am rămas nemişcată şi am încercat să mă concentrez să par inofensivă, dar îi simţeam căutătura urâtă asupra mea, lucru care mă neliniştea. Deşi nu eram furioasă pe aceşti vampiri, despre care credeam cu adevărat că nu făcuseră decât să se apere, simţeam nişte tulburări ciudate de furie. Era un sentiment venit ca din exterior, ca şi cum ar fi fost un ecou rămas din bătălia care tocmai avusese loc.

Totuşi, furia nu mă făcea să acţionez prosteşte pentru că eram prea tristă — nefericită până în măduva oaselor. Diego era mereu în mintea mea şi nu mă puteam gândi la felul în care trebuie să fi murit.

Eram sigură că nu avea cum să-i fi spus de bunăvoie lui Riley secretele noastre — secrete care îmi dăduseră motive să am încredere în Riley suficient timp cât să fie prea târziu. Am văzut din nou în minte chipul lui Riley — expresia rece şi indiferentă pe care o căpătase în timp ce ameninţa să pedepsească pe oricine nu se comporta bine. Am auzit din nou descrierea ciudat de detaliată — *când vă voi duce la ea şi vă voi ţine în timp ce vă smulge picioarele şi apoi încet, dar încet, vă arde degetele, urechile, buzele, limba şi fiecare dintre membrele voastre inutile, unul câte unul.*

Abia acum îmi dădeam seama că auzisem descrierea morţii lui Diego.

În noaptea aceea, am fost sigură că s-a schimbat ceva la Riley. Uciderea lui Diego a fost lucrul care l-a schimbat pe Riley,

l-a întărit. Un singur lucru am crezut din tot ce mi-a spus Riley: îl preţuise pe Diego mai mult decât pe oricare dintre noi. Ba chiar se şi ataşase de el. Şi totuşi, o privise pe creatoarea noastră făcându-i rău. Nu aveam nici o îndoială că o ajutase. Îl ucisese pe Diego împreună cu ea.

Mă întreb câtă durere ar fi trebuit să îndur ca să-l trădez pe Diego. Mi-am imaginat că ar fi durat destul de mult. Şi eram sigur că durase la fel de mult până să-l facă pe Diego să mă trădeze.

Îmi venea rău. Voiam să-mi scot din cap imaginea cu Diego urlând în agonie, dar nu reuşeam.

Şi apoi mai erau urletele de pe câmp.

Pleoapele mi-au tremurat, însă Jasper mârâi furios şi le-am strâns cu putere încă o dată. Nu văzusem nimic în afară de fumul gros de culoarea lavandei. Am auzit ţipete şi urlete sălbatice. Se auzeau tare şi multe. Nu-mi puteam imagina cum s-ar fi putut contorsiona o faţă scoţând un asemenea zgomot şi neştiinţa făcea sunetul şi mai înfricoşător.

Aceşti vampiri cu ochi galbeni erau atât de diferiţi de noi, ceilalţi! Sau mai bine zis diferiţi de *mine,* de vreme ce doar eu mai rămăsesem. Riley şi creatoarea noastră erau de mult plecaţi.

Am auzit nume precum Jacob, Leah, Sam. Erau o grămadă de voci diferite, deşi urletele continuară. Sigur că Riley ne minţise şi cu privire la numărul de vampiri de aici.

Sunetul urletelor se estompă până când deveni o voce, una agonizantă, un schelălăit inuman care mă făcu să scrâşnesc din dinţi. Vedeam chipul lui Diego atât de clar în minte, iar sunetul se auzea ca şi cum el ar fi cel care ţipa.

L-am auzit pe Carlisle vorbind peste celelalte voci şi peste urlete. Se ruga de cineva să se uite la ceva.

— Te rog, lasă-mă să mă uit. Lasă-mă să te ajut.

N-am auzit pe nimeni să-l contrazică, dar din nu ştiu ce motiv, din tonul vocii lui se înţelegea că pierdea o dispută.

Şi apoi schelălăitul deveni mai strident, iar Carlisle spuse brusc „mulţumesc" pe o voce agitată, iar dincolo de schelălăit începu să se audă sunetul multor mişcări făcute de multe corpuri. Mulţi paşi grei se apropiau.

Am ascultat cu putere şi am auzit ceva neaşteptat şi imposibil. Pe lângă respiraţia grea — şi nu mai auzisem niciodată pe nimeni

din clanul meu respirând aşa — mai erau vreo douăsprezece zgomote ritmice profunde. Aproape ca… nişte bătăi de inimă. Dar cu siguranţă nu erau inimi de oameni. Cunoşteam bine sunetul acela. Am mirosit cu putere, dar vântul sufla din direcţia opusă şi nu reuşeam să simt decât fumul.

Fără vreun sunet de avertisment, ceva mă apucă cu putere de o parte şi de alta a capului.

Ochii mi se deschiseră de panică în timp ce mă zbăteam, încercând să mă eliberez din strânsoarea aceasta şi am întâlnit imediat privirea prevenitoare a lui Jasper la câţiva milimetri de faţa mea.

— Încetează, se răsti el, trântindu-mă înapoi în fund.

Abia dacă-l auzeam şi mi-am dat seama că mâinile lui încleştate de o parte şi de alta a capului meu îmi acopereau în întregime urechile.

— Închide ochii, mă instrui el din nou, probabil la un volum normal, însă mie mi se păru doar o şoaptă.

M-am străduit să mă calmez şi am închis iar ochii. Erau şi lucruri pe care nu voiau să le aud. Puteam să trăiesc cu asta — dacă asta însemna să rămân în viaţă.

Am văzut pentru o secundă chipul lui Fred în spatele pleoapelor mele. Spusese că va aştepta o zi. M-am întrebat dacă avea să se ţină de cuvânt. Mi-aş fi dorit să-i fi putut spune adevărul cu privire la vampirii cu ochi galbeni şi cât de multe lucruri de care noi nu ştiam păreau să mai existe. Lumea aceasta întreagă, despre care noi de fapt nu aveam deloc habar.

Ar fi interesant să explorez lumea asta. Mai ales cu cineva care m-ar face invizibilă şi m-ar ţine în siguranţă.

Dar Diego nu mai era. Nu avea să vină cu Fred şi cu mine. Lucrul acesta mă făcu să-mi simt viitorul uşor respingător.

Încă mai auzeam câte ceva din ce se întâmpla, dar numai urletele şi câteva voci. Indiferent ce fuseseră sunetele acelea ritmice, erau prea estompate acum ca să le pot examina.

În schimb, am distins cuvintele când, câteva minute mai târziu, Carlisle spuse:

— Voi trebuie să… — vorbi prea încet o secundă şi apoi — … de aici încolo. Dacă am putea să vă ajutăm am face-o, însă nu putem să plecăm.

Urmă un mârâit, care în mod ciudat nu părea ameninţător.

Schelălăitul deveni un scâncet jos, care dispăru treptat ca şi cum s-ar îndepărta de mine.

Timp de câteva minute domni liniştea. Am auzit nişte voci scăzute, cele ale lui Carlisle şi Esme fiind printre ele, însă mai erau şi câteva pe care nu le cunoşteam. Mi-aş fi dorit să simt vreun miros — orbirea combinată cu sunetul estompat mă lăsau să mă chinui să obţin o informaţie senzorială. Dar nu puteam să simt altceva decât mirosul oribil şi dulce de fum.

Era o voce mai clară şi mai subţire decât a celorlalţi şi pe care o puteam auzi mai uşor.

— Încă cinci minute, am auzit spunându-se. Eram sigură că era o fată aceea care vorbea. Şi Bella va deschide ochii în treizeci şi şapte de secunde. Nu m-ar mira ca ea să ne audă deja de-acum.

Am încercat să pricep ceva din toate astea. Mai era cineva forţat să-şi ţină ochii închişi ca mine? Sau credea că mă cheamă Bella? Nu spusesem nimănui cum mă cheamă. M-am străduit din nou să miros *ceva.*

Mai urmară nişte vorbe ininteligibile. Mi s-a părut că vocea aceea suna stinsă — nu auzeam nici o tonalitate odată cu ea. Dar nu puteam fi sigură având mâinile lui Jasper atât de strânse peste urechile mele.

— Trei minute, spuse vocea subţire şi clară.

Mâinile lui Jasper îmi eliberară capul.

— Ai face bine să deschizi ochii acum, îmi spuse el de la câţiva paşi depărtare.

Felul în care o spusese mă înspăimântă. M-am uitat repede în jurul meu, căutând pericolul la care făcea aluzie tonul lui.

O mare parte din vedere îmi era neclară din cauza fumului negru. Aproape de mine, Jasper se încrunta. Dinţii îi erau încleştaţi şi se uita la mine cu o expresie care era aproape... speriată. Nu era ca şi cum se temea de mine, ci se temea *din cauza mea.* Mi-am amintit ce spusese mai devreme, că prezenţa mea îi punea în pericol, şi în acest context pomeniseră de Volturi. Mă întrebam ce era aceea Volturi. Nu-mi puteam imagina de ce s-ar putea teme acest vampir periculos, plin de cicatrici.

În spatele lui Jasper se aflau patru vampiri aliniaţi lejer cu spatele la mine. Unul dintre ei era Esme. Mai erau împreună cu ea o femeie înaltă şi blondă, o fată micuţă brunetă şi un vampir

brunet atât de mare de mureai de frică numai să te uiţi la el — cel pe care-l văzusem ucigându-l pe Kevin. Mi-am imaginat pentru o clipă cum vampirul acela îi venea de hac lui Raoul. Era ciudat de plăcută imaginea aceea.

Mai erau trei vampiri în spatele celui mare. Nu vedeam exact ce făceau pentru că-mi stătea el în cale. Carlisle stătea în genunchi pe pământ, iar lângă el se afla un vampir bărbat cu părul roşu-închis. Pe pământ stătea întinsă o altă persoană, dar nu reuşeam să văd cine ştie ce din ea, ci doar că avea blugi şi nişte ghete mici şi maro. Ori era o femeie, ori un băiat. M-am întrebat dacă încercau să refacă vampirul.

Deci erau opt vampiri cu ochi galbeni în total, plus toate urletele alea de mai devreme, cine ştie ce specie ciudată de vampiri mai fusese şi *aceea;* mai fuseseră implicate cel puţin încă opt voci. Şaisprezece, poate mai mulţi. De două ori şi ceva mai mulţi adversari decât ne prevenise Riley.

M-am trezit dorindu-mi cu putere ca acei vampiri cu mantie neagră să-l prindă pe Riley şi să-l facă *să sufere.*

Vampirul de pe pământ începu să se pună încetul cu încetul pe picioare — se mişca ciudat, cam ca un om neîndemânatic.

Briza îşi schimbă direcţia, suflând fumul peste mine şi Jasper. Pentru un moment, totul fu invizibil cu excepţia lui. Deşi nu mai aveam ochii închişi, m-am simţit brusc mult mai neliniştită dintr-un motiv necunoscut mine.

Vântul uşor se îndreptă înapoi în secunda următoare şi am putut vedea şi mirosi totul.

Jasper şuieră nervos spre mine şi mă împinse din poziţia în care stăteam înapoi pe pământ.

Era ea — fiinţa umană pe care o vânam cu doar câteva minute în urmă. Mirosul pe care se concentrase tot trupul meu. Aroma dulce şi umedă a celui mai delicios sânge peste care am dat vreodată. Simţeam că-mi ard gâtul şi gura.

Am încercat cu putere să-mi păstrez minţile — să mă concentrez pe faptul că Jasper abia aştepta să sar din nou ca să mă ucidă — dar numai o parte din mine reuşea să o facă. Am simţit ca şi cum mă rupeam în două încercând să rămân acolo.

Fiinţa umană pe nume Bella se uită la mine cu nişte ochi căprui şocaţi. Era şi mai rău dacă mă uitam la ea. Vedeam sângele curgând prin pielea ei subţire. Am încercat să mă uit în

oricare altă parte, însă ochii mei se întorceau mereu la ea.

Roşcatul îi vorbi încet:

— S-a predat. E o chestie pe care nu am mai văzut-o niciodată. Numai lui Carlisle i-ar fi trecut prin cap să facă aşa ceva. Jasper nu e de acord.

Carlisle trebuie să-i fi explicat şi lui situaţia cât am avut urechile acoperite.

Vampirul avea ambele braţe în jurul fetei, iar ea îşi ţinea mâinile lipite de pieptul lui. Gâtul ei era la doar câţiva centimetri de gura lui, însă ea nu părea să se teamă deloc de el. Iar el nu părea pe punctul de a vâna. Am tot încercat să mă obişnuiesc cu ideea că un clan avea un om drept animal de companie, însă situaţia asta nu era deloc aşa cum mi-o imaginasem. Dacă ea ar fi fost vampir, atunci aş fi presupus că erau împreună.

— Jasper e bine? şopti fata.

— E bine. Îl înţeapă veninul, a spus vampirul.

— A fost muşcat? întrebă ea, părând şocată de idee.

Cine era fata asta? De ce îi permiteau vampirii să fie cu ei? De ce n-o omorâseră încă? De ce părea să se simtă confortabil în preajma lor, ca şi cum nu s-ar teme de ei? Părea să facă parte din lumea asta şi totuşi nu-i înţelegea realităţile. Sigur că Jasper era muşcat. Tocmai se luptase şi-mi distrusese tot clanul. Oare fata asta avea măcar habar unde ne aflam?

Ah, mă ardea gâtul de muream! Am încercat să nu mă gândesc să-mi sting setea cu sângele ei, însă vântul îmi sufla mirosul ei fix în faţă! Era prea târziu să-mi păstrez minţile — simţisem prada pe care o vânam şi nimic nu mai putea schimba asta acum.

— Încerca să fie peste tot în acelaşi timp. Încerca să se asigure că Alice nu are nimic de-a face cu ce se întâmpla acolo. Îşi scutură capul în timp ce se uita la fata micuţă cu părul negru. Alice n-are nevoie de ajutorul nimănui.

Vampirul pe nume Alice îi aruncă o privire lui Jasper.

— Prostuţ exagerat de protector, spuse ea pe vocea ei limpede de soprană.

Jasper îi întâlni privirea mijind un zâmbet şi părând să uite pentru o secundă de existenţa mea.

Abia mă puteam lupta cu instinctul care voia să profite de această neatenţie a lui şi să sar la gâtul fetei. Ar dura mai puţin

de o secundă până când sângele ei cald — sânge pe care-l auzeam curgând prin inima ei — mi-ar stinge arsura. Era atât de *aproape…*

Vampirul cu părul roşu-închis se uită în ochii mei cu o privire înfiorătoare de avertisment şi am ştiut că aş muri dacă aş încerca ceva cu fata, însă agonia din gâtul meu mă făcu să simt că aş muri dacă n-aş face-o. Mă durea atât de tare, că am scos un urlet!

Jasper mârâi la mine, iar eu am încercat să stau nemişcată, însă părea că mirosul sângelui era o mână imensă care mă trăgea de jos. Nu încercasem niciodată să mă opresc din hrănit odată ce pornisem la o vânătoare. Mi-am îngropat mâinile în pământ în căutare de ceva de care să mă ţin, însă n-am găsit nimic. Jasper se aplecă gata să sară şi, chiar dacă ştiam că eram la două secunde de moarte, nu-mi puteam concentra gândurile însetate.

Şi apoi mai era şi Carlisle acolo, cu mâna pe braţul lui Jasper. Se uită la mine cu nişte ochi blânzi şi calmi.

— Te-ai răzgândit, tânără fată? mă întrebă el. Nu vrem să te distrugem, dar o vom face dacă nu te poţi controla.

— Cum puteţi să suportaţi? l-am întrebat eu aproape implorându-l. Nu ardea şi el? O *vreau.*

M-am uitat la ea, dorindu-mi cu disperare ca distanţa dintre noi să nu existe. Degetele zgâriau inutil pământul pietros.

— Trebuie să suporţi, spuse Carlisle solemn. Trebuie să-ţi exersezi autocontrolul. Este posibil şi este singurul lucru care te va mai salva acum.

Dacă să fiu în stare să o suport pe fata asta în felul în care aceşti vampiri ciudaţi o făceau era singura mea cale de supravieţuire, atunci însemna că eram deja condamnată. Nu puteam suporta focul. Şi oricum eram nehotărâtă cu privire la supravieţuire. Nu voiam să mor, nu voiam să suport durerea, dar care era rostul? Toată lumea era moartă. Diego era mort de zile întregi.

Numele lui era chiar pe buzele mele. Aproape că l-am şoptit. Mi-am luat în schimb capul în mâini şi am încercat să mă gândesc la ceva care nu mă durea. Nu la fată şi nici la Diego. Nu a mers prea bine.

— N-ar trebui să plecăm de lângă ea? şopti fata răguşită,

întrerupându-mi concentrarea.

Privirea mi s-a îndreptat imediat spre ea. Pielea îi era atât de subţire şi moale! Îi vedeam pulsul la gât.

— Trebuie să stăm aici, zise vampirul ce o ţinea în braţe. *Ei* vin deja dinspre nord spre capătul poienii.

Ei? M-am uitat spre nord, dar n-am văzut nimic în afară de fum. Oare se refera la Riley şi la creatorul meu? M-a încercat din nou un sentiment de panică, urmat de o mică undă de speranţă. Nu era posibil ca ea şi Riley să ţină piept atâtor vampiri care omorâseră atâţia din clanul nostru, nu? Chiar şi dacă cei care urlau erau plecaţi, chiar şi Jasper singur putea să se ocupe de amândoi.

Sau se referea la misterioşii Volturi?

Vântul mă tachina iar cu mirosul fetei peste faţa mea şi-mi împrăştie gândurile. M-am uitat cu sete la ea.

Fata îmi întâlni privirea, însă expresia ei era atât de diferită de ce ar fi trebuit să fie! Deşi simţeam că buzele îmi dezveleau dinţii, deşi tremuram în încercarea de a mă stăpâni să nu sar la ea, ea nu părea să se teamă de mine. Părea în schimb fascinată. Părea aproape ca şi cum voia să stea de vorbă cu mine — ca şi cum avea o întrebare la care eu puteam să-i răspund.

Apoi Carlisle şi Jasper au început să se îndepărteze de foc şi de mine, alăturându-se celorlalţi vampiri şi fiinţei umane. Se uitau cu toţii peste mine în fum, deci lucrul de care se temeau era mai aproape de mine decât de ei. M-am înghesuit mai tare în fum, în ciuda flăcărilor din apropiere. Oare să încerc să fug? Oare erau suficient de distraşi ca să evadez? Unde m-aş duce? La Fred? Aş porni de una singură? Să-l găsesc pe Riley şi să-l fac să plătească pentru ce i-a făcut lui Diego?

În timp ce ezitam, fascinată de acea ultimă idee, momentul trecu. Am auzit mişcare dinspre nord şi am ştiut că eram prinsă între cei galbeni şi ceea ce urma să vină.

— Hmm, spuse o voce moartă din spatele fumului.

Am înţeles din acea sigură silabă despre cine era vorba şi, dacă n-aş fi fost împietrită de groază, aş fi sărit.

Erau cei cu mantii negre.

Oare ce însemna asta? Avea să înceapă o nouă bătălie acum? Ştiam că vampirii cu mantii negre voiau ca totuşi creatoarea mea să reuşească să-i distrugă pe cei cu ochii galbeni.

Creatoarea mea eşuase în mod evident. Oare asta însemna că o vor ucide ei? Sau îi vor ucide în schimb pe Carlisle, pe Esme şi pe restul? Dacă ar fi fost după mine, ştiam pe cine doream distrus şi nu era vorba despre cei care mă ţineau captivă.

Mantiile negre trecură prin fum şi ajunseră faţă în faţă cu cei cu ochi galbeni. Nici unul dintre ei nu se uită în direcţia mea. Am stat perfect nemişcată.

Erau doar patru ca şi data trecută. Dar nu conta că toţi cei cu ochi galbeni erau şapte. Îmi dădeam seama că erau la fel de prudenţi faţă de vampirii în mantii negre cum fuseseră Riley şi creatoarea mea. Mai era ceva cu ei decât puteam eu vedea, însă cu siguranţă o *simţeam.* Ei erau cei care pedepseau, iar ei nu pierdeau niciodată.

— Bine ai venit, Jane, spuse vampirul cu ochi galbeni care ţinea fata în braţe.

Se cunoşteau. Dar vocea roşcatului nu era prietenoasă — şi nici nu era slabă şi dornică să mulţumească aşa cum fusese a lui Riley, şi nici foarte îngrozită ca a creatoarei mele. Vocea lui era pur şi simplu rece şi politicoasă, şi nu trăda deloc surprindere. Deci aceşti vampiri în mantii negre erau acei Volturi?

Vampirul mic care-i conducea pe cei cu mantii negre — Jane se pare că se numea — măsură încet din priviri grupul de şapte vampiri cu ochi galbeni şi fiinţa umană, după care întoarse într-un târziu capul spre mine. I-am zărit faţa pentru prima dată. Era mai tânără decât mine, însă am presupus că era în acelaşi timp şi mai în vârstă. Ochii îi erau de culoarea catifelată a trandafirilor roşu-închis. Ştiind că era prea târziu să mă feresc de privirea ei, am lăsat capul jos, acoperindu-l cu mâinile. Poate dacă aş arăta clar că nu vreau să mă lupt, Jane m-ar trata la fel ca şi Carlisle. Totuşi, nu trăgeam mari speranţe că va fi aşa.

— Nu înţeleg.

Vocea moartă a lui Jane trăda o idee de enervare.

— S-a predat, îi explică roşcatul.

— S-a predat? sări Jane.

Am tras cu ochiul să văd cum cei cu mantiile negre schimbau priviri între ei. Roşcatul spusese că nu mai văzuse pe nimeni să se predea vreodată. Poate că nici cei cu mantiile negre nu văzuseră.

— Carlisle i-a dat posibilitatea asta, spuse roşcatul.

Părea să fie purtătorul de cuvânt al vampirilor cu ochi galbeni, deşi m-am gândit că liderul ar putea fi Carlisle.

— Nu există posibilităţi pentru cei care încalcă regulile, spuse Jane cu vocea din nou moartă.

Îmi simţeam oasele îngheţate, însă nu mai intram aşa în panică. Părea totul atât de inevitabil acum!

Carlisle îi răspunse lui Jane pe un ton blând:

— Asta rămâne la latitudinea voastră. Atâta vreme cât a fost dispusă să-şi oprească atacul asupra noastră, nu am văzut nici un motiv să o distrug. Nu a fost învăţată.

Deşi cuvintele lui erau neutre, aproape am simţit că pleda în favoarea mea. Dar, aşa cum spusese şi el, soarta mea nu depindea de el.

— Irelevant, insistă Jane.

— Cum doreşti.

Jane se uita la Carlisle cu o expresie pe jumătate confuză şi pe jumătate frustrată. Îşi scutură capul, iar chipul îi deveni de necitit.

— Aro a sperat că vom ajunge în vest să te vedem, Carlisle, spuse ea. Îţi trimite salutări.

— Aş aprecia dacă i le-ai transmite şi tu pe ale mele.

Jane zâmbi.

— Sigur.

Apoi se uită la mine din nou, colţul gurii ei încă păstrând un zâmbet.

— Se pare că aţi făcut treaba noastră pentru azi... în mare parte. Aşa, din curiozitate profesională, câţi erau? Au făcut un prăpăd destul de mare în Seattle.

Vorbea de muncă şi profesionişti. Deci am avut dreptate când m-am gândit că profesia ei era să pedepsească. Şi dacă erau vampiri care pedepseau însemna că trebuiau să existe reguli. Carlisle spusese mai devreme: *Noi ne urmăm regulile,* şi încă ceva: *Nu există nici o lege împotriva creării vampirilor, dacă îi controlezi.* Riley şi creatoarea mea se temuseră, dar nu fuseseră neapărat surprinşi de sosirea acestor vampiri cu mantii negre, acestor Volturi. Ştiau şi ei despre legi şi ştiau că le încălcau. Oare de ce nu ne-au spus? Şi erau mai mulţi Volturi decât aceştia patru. Cineva pe nume Aro şi probabil mult mai mulţi. Trebuiau să fie o grămadă de se temea toată lumea de ei.

Carlisle răspunse întrebării lui Jane.

— Optsprezece, inclusiv aceasta.

Urmă un murmur abia auzibil printre vampirii cu mantii negre.

— Optsprezece? repetă Jane cu o notă de surprindere în voce.

Creatoarea noastră nu-i spusese niciodată lui Jane câţi crease. Oare Jane era chiar surprinsă sau se prefăcea?

— Toţi nou-nouţi, spuse Carlisle. Erau nepricepuţi.

Nepricepuţi şi neinformaţi, mulţumită lui Riley. Începusem să mă prind cum anume ne vedeau aceşti vampiri mai vechi. *Nou-născută,* mă numise Jasper. Ca pe un copil.

— Toţi? sări Jane. Atunci, cine a fost creatorul lor?

De parcă nu făcuseră deja cunoştinţă. Jane asta era o mincinoasă mai mare ca Riley şi se şi pricepea mult mai bine ca el.

— Numele ei era Victoria, răspunse roşcatul.

De unde ştia el asta din moment ce nici *eu* nu ştiam? Mi-am adus aminte că Riley a spus că era un cititor de minţi în grupul acesta. Oare aşa ştiau ei totul? Sau şi asta era doar una dintre minciunile lui Riley?

— Era? întrebă Jane.

Roşcatul îşi îndreptă capul spre est, ca şi cum ar arăta spre ceva. M-am uitat în sus şi am văzut un nor gros de fum lila ridicându-se dintr-o parte a muntelui.

Era. Am simţit o plăcere similară cu aceea pe care am simţit-o când am văzut vampirul cel mare mărunţindu-l pe Raoul. Numai că mult, mult mai mare.

— Această Victoria, întrebă Jane încet. Era în plus faţă de cei optsprezece?

— Da, confirmă roşcatul. Avea doar unul cu ea. Nu era la fel de tânăr ca aceasta de aici, însă nu era mai mare de un an.

Riley. Plăcerea mea puternică se intensifică. Dacă — bine, *când* — voi muri astăzi, cel puţin nu voi lăsa nerezolvată treaba asta. Diego fusese răzbunat. Aproape că am zâmbit.

— Douăzeci, respiră Jane. Fie erau mai mulţi decât se aşteptase, fie era o actriţă de nota zece. Cine s-a ocupat de creatoare?

— Eu, spuse roşcatul cu răceală.

Cine o fi fost vampirul acesta, indiferent dacă ţinea un om pe post de animal de companie sau nu, îmi era prieten. Chiar dacă

el ar fi fost cel care m-ar omorî la final, eu tot îi rămâneam datoare.

Jane se întoarse să se uite la mine cu ochii îngustaţi.

— Tu de colo, mârâi ea. Cum te cheamă?

Oricum eram moartă din punctul ei de vedere. Aşa că, de ce să-i dau vampiroaicei ăsteia mincinoase ce dorea? N-am făcut decât să mă uit urât la ea.

Jane îmi zâmbi, afişând zâmbetul bucuros al unui copil inocent şi brusc am luat foc. Era ca şi cum m-aş fi întors în cea mai cumplită noapte a vieţii mele. Focul se afla în fiecare venă din corpul meu, acoperindu-mi fiecare milimetru de piele, mistuindu-mi măduva din fiecare os. Mă simţeam de parcă eram îngropată în mijlocul focului funerar al clanului meu, cu flăcări înconjurându-mă din fiecare parte. Nu exista nici o celulă din corpul meu care să nu ardă; era cea mai îngrozitoare agonie posibilă. Abia mă mai puteam auzi ţipând din cauza durerii din urechi.

— Cum te cheamă, spuse Jane din nou şi, în timp ce vorbi, focul dispăru.

Se făcu nevăzut pur şi simplu, ca şi cum doar mi l-aş fi imaginat.

— Bree, am spus eu cât de repede am putut, încă icnind, deşi durerea dispăruse.

Jane zâmbi din nou şi focul mă cuprinse cu totul. Oare de câtă durere era voie ca să mor din cauza ei? Ţipetele păreau că nici nu mai vin de la mine. De ce nu-mi smulge cineva capul odată şi gata? Carlisle era destul de bun ca să facă asta, nu? Sau cine o fi şi cititorul acela de gânduri al lor. Oare el sau ea nu înţelegea ce gândeam ca să *facă totul să se oprească?*

— Îţi va spune tot ce vrei să ştii, mârâi roşcatul. Nu trebuie să faci asta.

Durerea se evaporă din nou, ca şi cum Jane ar fi stins lumina de la întrerupător. M-am trezit cu faţa în jos pe pământ, gâfâind de parcă aş fi avut nevoie de aer.

— Oh, ştiu, am auzit-o pe Jane spunând veselă. Bree?

M-am cutremurat când am auzit-o spunându-mi numele, însă durerea nu a început iar.

— Este adevărată această poveste? mă întrebă ea. Aţi fost douăzeci?

Cuvintele mi-au zburat din gură.

— Nouăsprezece sau douăzeci, poate mai mulţi, nu ştiu! Sara şi celălalt al cărui nume nu-l ştiu s-au luat la bătaie pe drum…

Am aşteptat ca durerea să mă pedepsească pentru că n-am avut un răspuns mai bun, însă Jane vorbi din nou:

— Şi această Victoria — ea te-a creat?

— Nu ştiu, am recunoscut eu cu teamă. Riley nu i-a spus niciodată numele. Nu am văzut în noaptea aceea… era atât de întuneric şi mă durea! Am tresărit. Nu voia să fim în stare să ne gândim la ea. A spus că gândurile noastre nu sunt la adăpost…

— Spune-mi despre Riley, spuse Jane. De ce v-a adus aici?

Am recitat minciunile lui Riley cât de repede am putut.

— Riley ne-a spus că trebuia să-i distrugem pe ciudaţii cu ochi galbeni de aici. A spus că va fi uşor. Ne-a zis că oraşul era al lor şi că veneau după noi. A spus că, odată dispăruţi, tot sângele va fi al nostru. Ne-a dat mirosul ei. Am arătat spre fiinţa umană. A spus că vom şti că am nimerit grupul pentru că ea va fi cu ei. A spus că indiferent cine ajunge primul la ea poate s-o ia.

— Pare-se că Riley s-a înşelat cu privire la partea uşoară, spuse Jane şăgalnic.

Se pare că Jane a fost mulţumită de povestea mea. Am înţeles pe loc faptul că era uşurată că Riley nu-mi spusese mie sau celorlalţi despre mica ei vizită la creatoarea noastră. Victoria. Aceasta era povestea pe care voia ca toţi cei cu ochi galbeni să o ştie — povestea în care nu era implicată nici Jane şi nici vampirii cu mantii negre numiţi Volturi. Ei bine, puteam să-i fac jocul. Speram ca cititorul de gânduri să afle adevărul din capul meu.

Nu mă puteam răzbuna fizic pe monstrul acesta, dar măcar puteam să spun adevărul celor cu ochi galbeni prin gândurile mele. Cel puţin aşa speram.

Am încuviinţat din cap, aprobând mica glumă a lui Jane şi m-am ridicat pentru că voiam să atrag atenţia cititorului de gânduri, oricare dintre ei ar fi fost acesta. Am continuat cu versiunea poveştii pe care oricare alt membru al clanului ar fi putut-o da. M-am prefăcut că sunt Kevin. Proastă ca o grămadă de pietre şi absolut ignorantă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Partea asta era adevărată. Nenorocirea de pe câmpul de luptă era încă un mister pentru mine. Nu văzusem pe nimeni din grupul lui Kristie. Oare îi

prinseseră tainicii vampiri urlători? Aş ţine secretul acesta pentru cei cu ochii galbeni. Ne-am despărţit, dar ceilalţi nu au mai venit. Şi Riley ne-a lăsat şi nu a venit să ne ajute aşa cum ne-a promis. Apoi totul a fost atât de derutant şi toată lumea era ruptă în bucăţi. Am tresărit când mi-am amintit de trunchiul peste care am sărit. Mi-a fost frică. Am vrut să fug. Am dat din cap în direcţia lui Carlisle. Acela mi-a spus că nu-mi va face rău dacă mă opresc din luptă.

Nu-l trădam pe Carlisle cu asta în nici un fel. Deja-i spusese asta lui Jane.

— Ah, dar nu este darul lui ca să-l poată oferi, tânără fată, spuse Jane. Părea ca şi cum se distra. Regulile încălcate atrag după sine consecinţe.

Încă mă prefăceam că sunt Kevin, aşa că m-am uitat la ea ca şi cum aş fi fost prea proastă să înţeleg.

Jane se uită la Carlisle.

— Sunteţi siguri că i-aţi prins pe toţi? Şi pe cei care se separaseră de grup?

Carlisle încuviinţă din cap.

— Şi noi ne-am împărţit.

Deci într-adevăr *cei care urlau* i-au venit de hac lui Kristie. Am sperat ca indiferent ce erau cu adevărat cei care urlau să fie foarte, foarte înfricoşători. Kristie merita una ca asta.

— Nu pot să neg că sunt impresionată, zise Jane părând sinceră şi m-am gândit că probabil spunea adevărul.

Jane sperase ca armata Victoriei să facă ceva stricăciuni aici, iar noi în mod clar dăduserăm greş.

— Da, au aprobat în linişte cei trei vampiri din spatele lui Jane.

— Nu am mai văzut niciodată ca un grup să scape intact dintr-o ofensivă de asemenea proporţii. Ştiţi de la ce a pornit totul? Pare un comportament extrem având în vedere cum trăiţi voi aici. Şi de ce era fata cheia?

Preţ de o clipă o privi pe fată.

— Victoria o ura pe Bella, îi spuse roşcatul.

Deci, în sfârşit, strategia avea logică. Riley nu voia decât să moară fata indiferent câţi dintre noi ar fi trebuit să moară ca acest scop să fie atins.

Jane râse fericită.

— Se pare — şi zâmbi spre om la fel cum îmi zâmbise mie —

că fata asta provoacă reacţii puternice tuturor celor ca noi.

Nu se întâmplă nimic cu fata. Poate că nu voia să-i facă rău. Sau poate că talentul ei îngrozitor nu mergea decât cu vampirii.

— Ai vrea, te rog, să nu faci asta? întrebă roşcatul pe o voce controlată, dar furioasă.

Jane râse din nou.

— Verificam doar. Nu am făcut nici un rău, aparent.

Am încercat să păstrez o expresie în genul lui Kevin şi să nu-mi trădez interesul. Deci Jane nu putea s-o rănească pe fata asta aşa cum mă putea răni pe mine şi acesta nu era un lucru normal pentru ea. Deşi Jane râdea din cauza asta, mi-am dat seama că faptul o scotea din minţi. Oare acesta era motivul pentru care fata era tolerată de cei cu ochi galbeni? Dar dacă era specială în vreun fel, de ce nu o transformau pur şi simplu în vampir?

— Ei bine, se pare că noi nu avem cine ştie ce de făcut, spuse Jane iar cu vocea moartă şi monotonă. Ciudat. Nu suntem obişnuiţi să fim inutili. Păcat că am pierdut lupta!

Suna ca şi cum ar fi fost distractiv de privit.

— Da, îi răspunse roşcatul. Şi aţi fost atât de aproape! Păcat că nu aţi ajuns acum jumătate de oră! Poate că v-aţi fi îndeplinit scopul aici.

M-am luptat cu un zâmbet. Deci roşcatul era cititorul de gânduri şi auzise tot ce voiam eu să audă. Jane era demascată.

Jane se uită la cititorul de gânduri cu o expresie seacă.

— Da, ce păcat că au ieşit lucrurile astfel, nu crezi?

Cititorul de gânduri încuviinţă din cap şi m-am întrebat ce auzea în mintea lui Jane.

Jane îşi întoarse chipul impasibil spre mine. Nu era nimic în ochii ei şi mi-am dat seama că îmi ajunsese cuţitul la os. Obţinuse ce voia de la mine. În schimb, nu ştia că-i dădusem şi cititorului de gânduri tot ce putusem.

Şi-i protejasem şi secretele clanului. Îi datoram asta. Îi pedepsise pe Riley şi pe Victoria pentru mine.

Am privit spre el cu coada ochiului şi am zis în gând: *Mulţumesc.*

— Felix? spuse ea agale.

— Aşteaptă, spuse cititorul de gânduri cu voce tare.

Se întoarse spre Carlisle şi vorbi repede:

— Am putea să-i explicăm regulile tinerei. Nu pare că n-ar

vrea să înveţe. Nu ştia ce făcea.

— Sigur, spuse Carlisle entuziasmat, uitându-se la Jane. Noi am fi cu siguranţă dispuşi să ne asumăm responsabilitatea pentru Bree.

Chipul lui Jane arăta de parcă nu-şi dădea seama *dacă glumeau,* dar dacă glumeau înseamnă că erau mai amuzanţi decât crezuse ea.

În schimb, eu eram impresionată până în măduva oaselor. Aceşti vampiri erau străini şi cu toate astea riscaseră aşa mult pentru mine! Ştiam deja că nu avea să meargă, dar tot conta.

— Nu facem excepţii, le spuse Jane amuzată. Şi nici nu dăm încă o şansă. Nu dă bine la reputaţie.

Parcă discuta despre altcineva. Nu-mi păsa dacă vorbea despre uciderea mea. Ştiam că cei cu ochi galbeni n-o puteau opri. Ea era justiţiara vampirilor. Dar chiar dacă poliţia vampirilor era coruptă — foarte coruptă — cel puţin şi cei cu ochi galbeni ştiau asta acum.

— Lucru care-mi aminteşte... continuă Jane cu ochii fixaţi asupra fetei din nou şi zâmbind. Caius va fi foar*te interesat* să afle că încă eşti om, Bella. Poate se hotărăşte să vă facă o mică vizită.

Încă om. Deci aveau de gând să o transforme pe fată. Mă întrebam ce mai aşteptau.

— Am stabilit data, spuse micul vampir cu păr scurt şi negru şi voce limpede. Poate vă facem noi o vizită în câteva luni.

Zâmbetul lui Jane dispăru, ca şi cum i l-ar fi şters cineva. Ridică din umeri fără să se uite la vampirul cu păr negru şi am avut senzaţia că oricât de mult o ura pe fată, ura acest vampir mic de zece ori mai mult.

Jane se întoarse spre Carlisle cu aceeaşi expresie seacă de mai devreme.

— Mi-a părut bine să te cunosc — am crezut că Aro exagerează. Ei bine, până când ne vom vedea din nou...

Deci până aici mi-a fost. Încă nu-mi era teamă. Singurul meu regret era că nu puteam să-i spun lui Fred mai multe despre asta. Intra cu ochii total închişi în lumea aceasta plină de politici periculoase, justiţiari corupţi şi clanuri secrete. Dar Fred era deştept, grijuliu şi talentat. Ce ar putea să-i facă dacă nici nu l-ar putea vedea? Poate că toţi cei cu ochi galbeni îl vor întâlni pe

Fred într-o zi. *Să fiţi buni cu el, vă rog,* am gândit eu spre cititorul de gânduri.

— Ocupă-te de asta, Felix, spuse Jane indiferentă, arătând spre mine. Vreau să merg acasă.

— Nu te uita, şopti cititorul de gânduri.

Am închis ochii.

MULŢUMIRI

Ca de obicei, sunt foarte recunoscătoare tuturor oamenilor care au făcut posibilă apariţia acestei cărţi: băieţilor mei, Gabe, Seth şi Eli; soţului meu, Pancho; părinţilor mei, Stephen şi Candy; prietenelor mele care mă susţin mereu Jen H., Jen L. Meghan, Nic şi Shelly; agentului meu ninja, Jodi Reamer; celei care mă împinge de la spate, Shannon Hale; tuturor prietenilor şi mentorilor mei de la Little, Brown, în special lui David Young, Asya Muchnick, Megan Tingley, Elizabeth Eulberg, Gail Doobinin, Andrew. Smith şi Tina Melntyre; şi, am păstrat ce era mai bun pentru final, cititorilor mei. Sunteţi cel mai bun public pe care şi l-ar putea dori cineva vreodată. Mulţumesc!

Bree Tanner abia dacă-și amintește cum era viața ei
înainte de dobândirea acestor simțuri puternice,
reflexe supraomenești și putere fizică copleșitoare.
Viața de dinainte de setea neostoită de sânge…
viața de dinainte de a deveni vampir.
Bree știe că traiul alături de tovarășii ei nou-născuți
are certitudini și prea puține reguli: păzește-te, nu atrage
atenția asupra ta și, mai presus de toate, să ajungi
înapoi acasă înainte de răsărit, altminteri vei muri.
Ceea ce nu știe e că viața ei
de nemuritoare e pe cale să se sfârșească.

Într-o altă combinație irezistibilă de pericole,
mister și romance, Stephenie Meyer spune povestea
devastatoare a unei armate de nou-născuți,
care se pregătește să îi atace pe Bella Swan
și familia Cullen, totul culminând într-un final de neuitat.

rao
rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-54-0279-2
9 789735 402792
www.rao.ro
www.raobooks.com